

Họa Thủy Từ Đầu Tới

Contents

Họa Thủy Từ Đầu Tới	1
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	6
3. Chương 2-1	9
4. Chương 2-2	11
5. Chương 2-3	14
6. Chương 3-1	16
7. Chương 3-2	18
8. Chương 3-3	21
9. Chương 4-1	23
10. Chương 4-2	25
11. Chương 4-3	28
12. Chương 4-4	30
13. Chương 5-1	32
14. Chương 5-2	33
15. Chương 5-3	37
16. Chương 5-4	39
17. Chương 6-1	41
18. Chương 6-2	42
19. Chương 6-3	46
20. Chương 7-1	48
21. Chương 7-2	49
22. Chương 7-3	53
23. Chương 7-4	56
24. Chương 8-1	58
25. Chương 8-2	60
26. Chương 8-3	63
27. Chương 9-1	66
28. Chương 9-2	67
29. Chương 9-3	69
30. Chương 9-4	71
31. Chương 10-1	72
32. Chương 10-2	74
33. Chương 11: Hồi Cuối	78

Họa Thủy Từ Đầu Tới

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không Converter: ngocquynh520 Editor: kaylee Số chương: 10 Hóa ra xuyên qua không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-thuy-tu-dau-toi>

1. Chương 1-1

Xem ra, loại chuyện xuyên qua như vậy không phải chỉ đơn thuần xuất hiện ở trong tiểu thuyết.

Lam Bán Hương ngây ngô nhìn thảo nguyên mênh mông bát ngát trước mắt, vô cùng bao la giống như Đại Thảo Nguyên Mông Cổ, chuyện này..... Tuyệt đối không thể nào xuất hiện ở thành phố Đài Bắc có mật độ dân cư dày đặc!

Càng làm cho cô ngỡ ngàng chính là, hình như phương xa đang trình diễn đại chiến cổ trang, cũng chính là loại kịch lịch sử cổ đại mà nội dung cốt truyện trong đó là binh lính cầm đao cùng lá chắn làm vũ khí, ở bên kia giết tới giết lui.

Thời Tam quốc? Đại chiến Xích Bích sao? Thế nào cô lại không phải xuyên qua đến thế giới hòa bình? Cho dù phải xuyên qua đến loạn thế (thời buổi loạn lạc), cũng không phải vừa xuất hiện chính là ở trên chiến trường chứ?

Lam Bán Hương vì tìm kiếm bạn thân, không chút lưỡng lự bước ra cửa thang máy, đợi hai chân cô bước ra khỏi thang máy, phát hiện đám binh sĩ kia càng đánh càng gần, chính là lúc muốn xoay người trở lại trong thang máy thì lại phát hiện cửa thang máy thế nhưng lại vô cùng nhanh chóng đóng lại, sau đó biến mất!

Là như thế nào? Bình thường lúc đóng cửa đều là chậm rãi từ tốn như vậy, thế nào vào lúc này lại trở nên phải nhanh chóng như vậy?!

Đáng chết, sớm biết thế cô nên đi mua một khẩu súng lục để phòng thân, mặc dù cô tuyệt không biết phải đi đâu để mua, nhưng bây giờ cảm giác tay không tắc sắt (trong tay không có bất cứ khí giới nào) thật vô cùng không tốt.

Hồng bét! Người ta nói trên chiến trường đạn không có mất, mặc dù trên tay bọn hắc cầm không phải là súng máy gì, chỉ là trường mâu cùng đại đao, nhưng mà chỉ cần hung khí cổ đại điểm điểm màu đỏ (máu á) vùng loạn trên không trung, cũng đủ làm cho cô ngẩn người hai chân mềm nhũn.

Mắt thấy 300 tráng sĩ Tư Ba Đạt chỉ thấy trên tivi trình diễn ngay trước mắt, thật làm cho người ta kinh tâm táng đảm, gặp phải loại tình trạng khẩn cấp nghiêm trọng này, vẫn là nhanh chóng thoát thân thôi!

Lam Bán Hương ôm đầu ngồi xổm xuống cúi người, dự tính giống như con chuột nhỏ chạy ra khỏi chiến trường, nhưng lại đụng vào một vật cứng.

“A!” Còn chưa nhìn rõ ràng đụng vào thứ gì, một thứ gì đó cứ như vậy phun vào trên mặt của cô.

Cô đưa tay sờ sờ mặt, thoáng chốc một mùi máu tươi ghê tởm tràn ngập ra, tràn đầy hơi thở của cô.

Máu?!

Thân là một y tá nhỏ, cô đương nhiên không cảm thấy xa lạ với các loại máu này nọ, nhưng mà máu người giống như hắt nước phun đến trên mặt của cô, đây chính là lần đầu tiên.

Khi cô còn chưa kịp phản ứng, lại thấy có người xuất hiện ở trước mặt cô, chẳng những mặt đầy bụi đất còn trộn lẫn máu me, xem ra còn nhếch nhác đáng sợ hơn cô.

Hắn ta trợn to một đôi mắt to nhìn cô chằm chằm, giống như thấy thứ bản gì đó không nên xuất hiện.

Lam Bán Hương rất muốn giải thích với hắn cô cũng không muốn xuất hiện ở nơi này, nhưng còn chưa kịp mở miệng liền phát hiện sau lưng của người nọ có người đang chuẩn bị đánh lén.

“Cẩn thận!”

Theo bản năng đẩy hắn ra, cô giơ tay lên lấy ba lô dùng sức đánh tới phía người đánh lén, chỉ thấy người nọ kêu gào bị thối một tiếng, còn không có phản ứng kịp, một giây kế tiếp đã đầu thân hai nơi.

Lam Bán Hương quyết định phải nhanh chóng rời khỏi nơi hoang đường này, cho dù cô đã từng làm ở phòng cứu cấp, cũng không có một lần gặp qua nhiều xác chết mất chân mất tay như vậy, trái tim của cô không chịu nổi kích thích này.

Nhanh chóng trốn đi!

Nhưng không có may mắn như vậy, cô bị một đám người đột nhiên xuất hiện bên cạnh dọa cho oa oa kêu la, đám binh sĩ đã giết đỏ cả mắt rồi giống như là không nhìn thấy cô, cầm đầu cầm cổ đi theo kẻ địch mà chém giết.

Cô phát hiện tiếng thét chói tai của mình rất nhanh bị bao phủ trong tiếng kêu gào “Giết ” cuồng hồng (điên cuồng hét lên) ở bốn phía, cô quyết định mình sẽ gọi những người giết đỏ mắt này là hán tử.

Đột nhiên, lại một trận máu tươi gội vào cô, Lam Bán Hương hung hăng uống một hớp máu rồi lập tức ngậm miệng, sau đó cả người liền mềm nhũn ra.

Thật buồn nôn! Cô uống phải máu người rồi.....

Thứ đồ hai chín năm không thể nào uống được gì đó thế nhưng lại cứ như vậy nuốt vào bụng, Lam Bán Hương có cảm giác hiện tại mình thật sự rất muốn té xỉu.

Nữ nhân vô dụng chỉ có thể mềm nhũn bò trên mặt đất, nhưng mà bò không được bao lâu liền bị từng thi thể không ngừng ngã xuống ngăn chặn, mùi máu tanh tràn đầy hơi thở của cô, làm cho cô không nhìn được nằm trên mặt đất bắt đầu nôn ọe.

“Đại ca..... Anh..... Anh đè lên tôi..... A!”

Vậy mà mới chậm một động tác, lại giống như là heo bệnh bị tiêu hủy, trên người chất một đồng lớn thi thể.

“A ” Tiếng thét chói tai bị những xác chết không ngừng đè ở trên người bao phủ, chỉ trong chớp mắt, cô giống như là đồ bỏ đi bị chôn vùi ở tầng dưới chót nhất của đồng đồ bỏ đi, không thể động đậy.

Trước khi hôn mê, Lam Bán Hương nhìn không được reo lên: Trời ơi! Tôi đi tới mười tám tầng Địa Ngục rồi sao? Thanh Thanh, mình còn chưa tìm được cậu, đã phải trở về rồi sao?

Không cần.....

Sau khi Lam Bán Hương hôn mê không bao lâu, chiến trường cũng bình thường trở lại, còn dư lại một nhóm người xử lý thi thể ở hiện trường, trong đó có một người nam nhân cao lớn cũng đang tìm một người hán tử mất thấy bị vùi lấp trong một đồng thi thể.

Phải là nữ nhân chứ? Chắc là hắn không có nhìn lầm chứ?

Nhưng làm sao trên chiến trường sẽ xuất hiện nữ nhân? Hơn nữa nàng còn ăn mặc kỳ quái như vậy, khuôn mặt đều là máu, quan trọng nhất là nàng mới vừa cứu hắn một mạng.

Nếu như không có nàng ấy mạnh mẽ đâm tới, sau đó lại dùng bọc đồ kỳ quái kia đánh tới người đánh lén sau lưng hắn, chỉ sợ hiện tại người đầu thân hai nơi chính là hắn.

Người nào? Nhớ là bị chôn ở chung quanh đây mà?

Dùng sức lật mở từng thi thể của kẻ địch, rốt cuộc ở dưới cùng thấy một người tóc dài lại xoắn quái dị.

Tìm được!

Hắn ôm nữ nhân mặt hướng xuống đất lên, thấy trên mặt của nàng toàn là máu, bộ dạng giống như là đã bất tỉnh, nhìn không được trong lòng một hồi vui mừng, giống như tìm được bảo bối mất đi thật lâu của mình.

Nhưng..... Nữ nhân này mới vừa vận xuất hiện ở trước mặt hắn không tới nửa canh giờ mà thôi, tại sao lại có ý nghĩ kỳ quái như vậy?

Chỉ biết là, nhiệt độ ấm áp của nàng không ngừng xuyên thấu qua y phục truyền đến, ấm áp tim của hắn, làm cho hắn có loại ý nghĩ không muốn buông ra.

“Vương, đã tìm được chưa?”

“Ừm!” Hắn nhẹ gật đầu một cái, “Tìm được.”

Trong lúc bất chợt, hắn cảm giác vật nhỏ trong ngực nhẹ giãy dụa một cái, cúi đầu xem xét, lập tức tiến vào một đôi mắt mê người nhất mà hắn từng gặp qua, như vậy sương mù, yếu ớt, chứa lẫn một loại ánh sáng làm đau lòng người.

“Người là tới đón ta sao?” Lam Bán Hương lẩm bẩm nói nhỏ, sau đó vươn tay khẽ vuốt ve gương mặt bẩn thỉu của nam nhân, lại tuyệt không sợ hãi sự dơ bẩn này. (lee bắt đầu đối xứng hô nhé, bắt đầu trò chuyện rồi nên chuyển sang cổ luôn ^^)

Hắn còn chưa mở lời, đã nghe thấy giọng nói dịu dàng như nước của nàng: “Quý sai tiên sinh, lần này nói cho người biết trước, ta lại lần đầu thai mà nói, ta không muốn một người, ta muốn sinh ở trong đại gia đình, có rất nhiều rất nhiều người yêu ta, người phải nhớ kỹ đấy!”

Nàng nhất định là đang nói mê sảng, nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn dơ bẩn kia lại tràn đầy nghiêm túc, làm cho hắn chỉ có thể gật đầu một cái.

“Ta biết rồi.”

Nàng lộ ra một nụ cười một nụ cười bẩn thỉu, sau đó liền bất tỉnh.

Lúc Lam Bán Hương tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên một ván gỗ cứng rắn, bên cạnh không có bất kỳ ai.

Nàng ngửi được mùi máu tươi trên người mình cũng đã thấy ghê tởm rồi, lúc này mới phát hiện ra nàng cũng không có tỉnh lại từ trong cơn ác mộng này.

Pằng! Nàng dùng sức đánh chính mình một cái.

“A, sẽ đau!” Nàng còn chưa có chết. Xem ra, nàng là thật đi vào thang máy quỷ đó, sau đó xuyên qua đến thời đại không biết là thời đại gì này.

Nhưng khi nhìn bài biện bốn phía, không có TV, không có quạt điện, không có bất kỳ đồ dùng bằng điện nào, ngẩng đầu lên cũng không có thấy bóng đèn, trên bàn chỉ có chén nhỏ giống như là ngọn đèn dầu gì đó.

Hơn nữa ánh lửa kia chấp chờn theo gió, giống như một giấy kẻ tiếp sẽ bị gió dập tắt, làm cho nàng nhìn thấy mà ghê.

Nếu là thật bị tắt, đó không phải là lâm vào trong bóng tối rồi sao?

Nàng trời không sợ, đất không sợ, chính là sợ tối.

“Có..... Có người hay không?” Nàng mở miệng la lên, phát hiện vừa mở miệng chính là miệng đầy mùi máu tươi, thiếu chút nữa muốn phun ra.

Thật đáng ghét nha..... Nàng lập tức nhảy xuống giường muốn tìm nước, lại phát hiện trong phòng ngay cả bình trà cũng không có.

Là như thế nào? Nàng không phải trong vở kịch cổ trang trong thấy thấy trên bàn đều bày bình trà sao? Bình trà đâu?

Thật là không đủ chuyên nghiệp!

Nàng lại vội vàng vọt tới bên ngoài, lại hung hăng đụng vào một bộ ngực cường tráng, sau đó cả người bị lực đàn hồi này làm cho chấn động phải lui về phía sau.

“A ”

Mắt thấy cái mông của nàng sắp chạm đất, chờ nở hoa, thì người trước mắt đã nhanh tay lẹ mắt vươn tay kéo lấy cổ áo của nàng

Xoẹt.....

Cái mông của nàng vẫn là nở hoa, hơn nữa trên áo sơ mi hàng hiệu người nàng cũng bị xé ra, lập tức cảnh xuân của nàng liền lộ ra ngoài rồi.

Trong nháy mắt áo bị xé rách, chỉ còn lại “Victoria’s Secret” (lee: tên một loại áo bra *đỏ mặt*) nàng mới mua, da thịt trắng như tuyết kia chỉ còn có áo lót màu đỏ viền tơ bao bọc, cứ như vậy hiện ra ở trước mặt một nam nhân xa lạ.

Nàng trợn to hai mắt hung ác nhìn nam nhân thô lỗ kia, lại phát hiện mặt của hắn hồng giống như cà chua chín, hơn nữa cả người cứng ngắc ở hiện trường, biến thành đá.

Đang ở lúc hai người còn đang cứng đờ, liền nghe thấy âm thanh giống như có người đến gần ở phía bên ngoài, Lam Bán Hương còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị hóa đá nam ôm lấy thật chặt.

“Vương.....” Đi vào là một lão nhân, khi ông ta thấy Vương ôm một nữ nhân trần truồng không buông, mắt cũng sắp lòi ra rồi.

Lam Bán Hương len lén ngẩng đầu lên liếc về phía bên ngoài, phát hiện rất nhiều người tới đây, hơn nữa loại hình ăn mặc kia thoạt nhìn rất giống quan viên trong phim truyền hình.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trần truồng nhìn người đang ôm nàng thật chặt, có lòng tốt che giấu cảnh xuân đang lộ ra của nàng: “Người là Vương?”

Mặc dù mặt của hắn hồng giống như cà chua chín, vẻ mặt lại nghiêm túc giống như ông già, chỉ mím chặt môi gật đầu một cái: “Người ở trên chiến trường cứu Cô vương một mạng.”

Có sao? Nàng chỉ nhớ nàng vội vã muốn chạy trốn chết lại không cần thận đánh ngã một thứ gì đó, thứ gì đó không phải là hắn chứ?

Thì ra là, nàng cứu một người vĩ đại như vậy à? Xem ra sứ mạng của lần xuyên qua này không chỉ gì vì tìm Mộc Thanh Tư, mà còn là cứu vớt một vị Vương?

Nàng đương nhiên sẽ không cho rằng nàng sẽ giống như những tiểu thuyết xuyên việt kia có thể trở thành nhân vật hô phong hoán vũ (kêu mưa gọi gió), nhưng vừa ra trận liền cứu nhất quốc chi quân (vua của một nước), chuyện này..... Thật là vận số quá tốt!

“Thật tốt quá!”

Tát Cách Hán còn chưa có phản ứng kịp, đã thấy một cái tay nhỏ nắm cổ áo của hắn, hắn nhú mày nhìn động tác càn rỡ này.

Lão thần bên cạnh cũng bị kinh ngạc thật lớn, lúc còn chưa kịp mở lời hô to càn rỡ, đã nhìn thấy Tát Cách Hán đưa tay bày tỏ không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Lam Bán Hương giống như là người chết đuối nắm thật chặt cọc gỗ cứu mạng, càng giống như là con mèo nhỏ sợ hãi bị vớt bỏ nắm thật chặt chủ nhân của nàng, như thế nào cũng sẽ không dễ dàng buông tay.

Không biết tại sao, một nữ nhân bộ dáng bần thủ như vậy nắm chặt hân, lại khiến Tát Cách Hán cảm giác trái tim của mình bị nắm chặt đến nóng bỏng mà đập cuồn cuộn, vậy mà lại nghĩ rằng: chỉ cần nàng thích, nàng muốn nắm thế nào cũng có thể.

“Tốt, vậy ta muốn người báo đáp ân cứu mạng của ta với người.”

Khỏe miệng của nàng lộ ra nụ cười quyến rũ thậm chí có chút gian trá giống như hồ ly, mặc dù khuôn mặt nhỏ nhắn kia vô cùng bần thủ làm cho người ta không thấy rõ ràng diện mạo của nàng, nhưng vẫn là không tổn hao gì ánh sáng trong sáng thuần khiết trong mắt nàng, toàn thân tản mát ra phong vận chỉ có ở nữ nhân.

Tát Cách Hán híp mắt, không có nói gì, nhưng mà ánh mắt thâm thúy lại ẩn chứa một chút ánh sáng khó hiểu cùng cảnh giác: “Người muốn Cô vương báo đáp như thế nào?”

“Ta muốn làm Hoàng Hậu.”

2. Chương 1-2

Lúc Lam Bán Hương nói ra những lời này, tất cả thần tử bên cạnh Tát Cách Hán đều xôn xao rối loạn. Mặc dù nàng cứu Đế Vương của Nhật quốc, nhưng yêu cầu hồi báo của nàng cũng là không phải chuyện đùa nha!

“Vương, vị tí Hoàng Hậu này không phải chuyện đùa, huống chi nữ tử của Lý Tể Tướng đã xác định là người được chọn lựa làm Hoàng Hậu.....” Những lão thần theo Vương xuất chinh cẩn thận từng li từng tí nói xong, trong lòng suy nghĩ kế hoạch hân thật vất vả sắp đặt tốt cũng không thể để yêu nữ không biết nơi nào nhô ra kia làm hỏng.

Hơn nữa yêu nữ này ăn mặc quái dị như vậy, toàn thân bần thủ, còn quần áo xóc xếch dính vào trên người của Vương giống như yêu nghiệt!

Cả Nhật quốc này làm gì có loại người bộ dáng giống như dân phụ không tuân thủ nữ tắc, bại hoại phong tục như vậy? Hơn nữa khiến lão thần cảm thấy không thể tin được chính là, Quân Vương luôn luôn cẩn thủ (tuân thủ nghiêm ngặt) kỷ luật, tuân quy đạo củ (tuân theo khuôn phép cũ), tài đức sáng suốt thể nhưng lại không có đẩy nàng ra, hình như còn rất bao che bộ dáng của nàng.....

Tát Cách Hán vươn tay ngăn cản lão thần phụ tá tiếp tục nói, lần nữa cúi đầu nhìn tiểu nữ nhân trên mặt tràn đầy vết máu trước mắt này, mái tóc xoắn cong cong quái dị trên đầu, phía trên còn dính một chút chất lỏng kỳ quái.

Nữ nhân thoát nhìn bữa bãi lộn xộn lại mặc rất kỳ quái này, tuyệt không chỉnh tề thanh khiết, ưu nhã xinh đẹp, nhưng mà cặp mắt to ngập nước kia lại lóe ra một tia sáng chói mắt.....

Đây là nữ nhân rất khác so với những nữ nhân hân nhìn thấy từ trước tới nay.

Thậm chí, trừ cặp con ngươi chói mắt kia ra, hân không có chút nào cảm thấy bề ngoài nhếch nhác của nàng có vấn đề gì, chỉ cảm thấy cả người nàng thật hấp dẫn

Hấp dẫn hân đây.

Vốn là nàng cứu mạng của hân, hân nên báo ân, nhưng bất cứ người nào nghe được mình cứu nhất quốc chi quân (vua của một nước), coi như thế nào đi nữa cũng sẽ ngụy trang lòng tham một chút, nhiều lắm là đòi chút vàng bạc châu báu; nhưng tiểu nữ nhân giống như rơi vào trong nước bùn này lại mở miệng đòi thưởng một việc dâm bừa bừa bừa.

Hắn tự tay nhẹ nâng cằm của nàng lên, sau đó thật sâu nhìn vào đôi mắt tràn đầy trí tuệ lại chứa đầy sức sống kia, lẳng lặng nói: “Người xác định không cần những ban thưởng khác? Nói thí dụ như vàng bạc châu báu cả đời cũng xài không hết?”

Lam Bán Hương cười lắc lắc đầu, nụ cười này của nàng, lại làm cho Tát Cách Hán cảm giác trái tim của mình đập lệch một nhịp, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

“Ta, muốn, làm, Hoàng, Hậu.” Nàng từng chữ từng câu nói rõ.

“Được, Cô Vương liền lấy ngươi làm Hoàng Hậu.” Hắn cũng rất quả quyết xác định rõ hứa hẹn cho nàng.

Lão thần đứng ở một bên mở to hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lam Bán Hương vẻ mặt mỉm cười, trong lòng chỉ nghĩ tới một chuyện

Đây..... Rốt cuộc là họa thủy (*) từ đâu tới vậy?

(*) họa thủy: kẻ gây tai họa.

Phải nói người cổ đại làm việc có năng suất hay không, Lam Bán Hương cũng không rõ ràng, nhưng ở trong Nhật quốc này, ít nhất vị Vương này là làm việc rất năng suất đấy.

Một đạo thánh chỉ hạ xuống, thông báo thiên hạ, nàng liền biến thành Nhật Quốc Chi Hậu (hoàng hậu của đất nước) của Nhật quốc rồi.

Nàng vốn là rất vui vẻ từ đó mình đã bay lên đầu càn làm Phượng Hoàng, có thể trải qua ngày tháng hạnh phúc vui vẻ, nhưng mà nàng nhìn chữ hỷ đỏ thắm bốn phía, lúc này mới phát hiện ra cái gì gọi là Phượng Hoàng của hào môn (nhà quyền quý) với Phượng Gà của trúc môn (nhà nghèo) có bao nhiêu khác biệt.

“Tại sao không có hôn yến (tiệc cưới) náo nhiệt?” Nàng có chút không vừa ý chu cái miệng nhỏ nhắn hỏi.

“Bởi vì không có tiền để cử hành đại hôn.” Tát Cách Hán cũng trả lời rất thành thực.

“Người không phải là nhất quốc chi quân sao?” Nàng tò mò hỏi ngược lại, chẳng lẽ là tin tức của nàng sai lầm rồi sao? Không phải Vương cổ đại đều rất có tiền sao?

“Đúng!”

“Vậy tài phú của quốc gia này không phải đều là của ngươi sao?”

“Không sai.”

“Vậy ngươi xem thường ta?” Nàng có chút không vui nhìn hắn chăm chăm.

“Không phải. Người biết tại sao chúng ta phải đi xâm lược Nguyệt quốc bên cạnh sao?” Tát Cách Hán thở dài, nghe được lời nói có chút chói tai của Lam Bán Hương, giống như nàng yêu cầu một hôn yến náo nhiệt là phạm phải tội lớn ngập trời gì đó!

“Không có gì hơn chính là mở rộng quốc thổ (lãnh thổ của quốc gia), thôn tính thiên hạ.” Nàng trả lời giống như những gì thầy giáo lịch sử ở trường học đã nói.

Tát Cách Hán lắc đầu một cái, “Bởi vì quốc gia bên cạnh rất giàu có.”

Lam Bán Hương tròn to mắt, Tát Cách Hán lần nữa cảm thấy ánh mắt của nàng thật là xinh đẹp, ngay cả tròng lớn cũng rất xinh đẹp.

“Bởi vì quốc gia bên cạnh rất giàu có, cho nên ngươi phải đi xâm lược người ta?” Giọng nói của nàng có chút không thể tưởng tượng nổi.

Tát Cách Hán gật đầu một cái.

Haizz! Nàng sẽ không phải là đã gả cho thủ lĩnh của đám thổ phỉ mà không phải Vương chứ?

Lam Bán Hương đương nhiên biết chiến tranh cổ đại sơ dĩ sẽ xảy ra, có lúc lý do thật chính đáng, rất đương nhiên, nhưng nghe như thế nào cũng cảm thấy rất loại lý do này rất vớ vẩn!

Chẳng lẽ bởi vì nhà bên cạnh là người có tiền, cho nên nhà hần đi cướp bóc là bình thường hay sao? Lam Bán Hương không biết Đế Vương cổ đại trước mắt này có phải hay không cho rằng như vậy là sai, nhưng công dân đã chịu qua giáo dục đạo đức như nàng biết đây là không đúng.

“Quốc gia người ta giàu có là vì Hoàng đế bọn hần trị quốc có phương pháp, người nên ôn thái độ học tập, mà không phải loại tâm tình cướp bóc này, như vậy là không đúng.”

Nàng thở dài, thật sự là rất không muốn nói ra loại lời nói giống như đang dạy bảo người ta này, tuy nhiên lại vẫn là nhịn không được muốn uốn nắn một chút.

Hết cách rồi, ai bảo nàng học chính là trường học có tiếng, sau khi tốt nghiệp lại phục vụ ở bệnh viện Từ Tể, không nên nhìn bộ dáng hồng nhan họa thủy của nàng, nội tâm thế nhưng là tràn đầy yêu thương đấy!

“Vì con dân của Nhật quốc, Cô Vương bắt buộc phải làm.” Tát Cách Hán nói xong thì đôi tay cũng nắm chặt thành nắm đấm, đáng vẻ ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục?

Lam Bán Hương đột nhiên cảm thấy, đáng may râu này thật rất phù hợp là loại cổ nhân (người cổ đại) nghiêm túc rỗng tuếch trong miệng thầy giáo lịch sử, rõ ràng vóc người vẫn là rất anh tuấn, thế nào tính khí lại khó lay chuyển như vậy?

Vậy mà bộ dạng rỗng tuếch này, thế nhưng lại hợp khẩu vị của nàng, làm cho nàng nguyện ý tiếp tục cùng hần tiến hành loại đề tài không có ý nghĩa này.

Nếu là y theo cá tính bình thường của nàng, người nàng không thích, nói hơn một câu cũng ngại phiền!

“Tại sao? Chẳng lẽ người không có lòng tin đối với việc mình thống trị quốc gia?” Nàng khẽ nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi.

Nếu như vậy, có muốn hay không xuống đài thay đổi người xem sao? Lúc này nói với hần chế độ Tổng Thống, hần sẽ không lấy cớ nàng đại nghịch bất đạo (*) mà kéo đi chặt đầu à? Dù sao cái thời đại này thấy thế nào cũng là thời đại quân chủ chuyên quyền.

(*) đại nghịch bất đạo: tội do giai cấp phong kiến gán cho những ai chống lại sự thống trị và lễ giáo phong kiến.

“Cô Vương đương nhiên đối với năng lực của mình rất có lòng tin, nhưng cố tình cây nông nghiệp và súc vật của Nhật quốc bởi vì không biết nguyên nhân gì mà tổn thất hơn phân nửa, hại mùa đông năm nay con dân Nhật quốc phải chịu đói rét qua ngày, cho nên.....”

“Cho nên người mới có thể vội vàng cử binh đi xâm lược Nguyệt quốc như vậy, sau đó được ta cứu?”

Tát Cách Hán không nói gì, chỉ là bản mặt thối như một tờ giấy, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm phía bên ngoài cửa sổ, giống như nơi đó có Kỳ Trần Dị Bảo gì đó làm cho hần không chớp.

“Chuyện đó, đúng..... Cô Vương gặp phải ám toán.....”

Lam Bán Hương phát hiện nam nhân ở trước mắt hai tai hơi đỏ lên, xem ra, hiện tại người nam nhân này đang cảm thấy khó xử?

Nàng yên lặng nhìn đại nam nhân đưa lưng về phía nàng, nghe hần nói như vậy, Nhật quốc này hần không phải là một triều đại nào trong lịch sử.

Cộng thêm tòa cung điện không hề khí phái tinh xảo giống Tử Cấm Thành, ngược lại có loại đại khí thô tục như vậy, xem ra, cái thế giới này cùng lịch sử 5000 năm Trung Quốc trong ấn tượng của nàng là hoàn toàn bản đại bác cũng không tới (lee: ý nói khác biệt, không liên quan gì nhau á).

Đa phần cổ đại gặp vấn đề thiếu hụt lương thực thì trách ông trời không tốt, xảy ra thiên tai gì đó chỉ còn chờ chết đói.

Vừa nghĩ tới hơn phân nửa nhân dân ở quốc gia này đều đói bụng, Lam Bán Hương không nhịn được nghĩ đến dân chạy nạn của Ethiopia, tâm địa sắt đá như thế nào đi nữa cũng không cách nào ngồi nhìn bỏ mặc.

Hần vì con dân của mình phải đi xâm phạm quốc gia giàu có, vì con dân của mình tìm một con đường sống, một Quân Vương như vậy..... Cũng không thể nói hần làm sai nha!

“Có lẽ còn có biện pháp khác.....”

“Hậu cung không thể tham gia vào chính sự.”

Lam Bán Hương nhìn hẩn chăm chăm. Được, hẩn là Vương, hiện nay mọi người còn chưa phải là quen thuộc, nàng nhin!

Tất Cách Hán bị trừng phải lại dời đi ánh mắt, ho nhẹ một tiếng nói: “Nếu như người kiên trì muốn một hôn yến long trọng, sợ rằng phải chờ tới khi Cô Vương đánh hạ Nguyệt quốc.....”

“Người còn phải đánh giặc?” Lam Bán Hương có chút kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên.” Tất Cách Hán giọng điệu kiên định thật giống như chỉ có con đường này có thể đi nha. “Lần này Cô Vương đánh thắng trận, chỉ cần tiếp tục sẽ.....”

“Nhưng con dân của người cũng đã ăn không đủ no rồi, đâu còn có biện pháp vượt qua sự tàn phá của chiến tranh?” Còn tiếp tục, không ngừng?

“Cô Vương cũng biết, nhưng nếu như không làm như vậy.....”

“Không thể chiến tranh!” Nàng không nhin được, chu cái miệng nhỏ nhắn kiên quyết phản đối, “Chiến tranh tuyệt đối là không khỏe mạnh, không hạnh phúc, không sung sướng, chuyện không thể như vậy, người thân là người lãnh đạo (lee: nguyên văn nha, *toát mồ hôi* chị này dùng từ hiện đại vậy không biết anh có hiểu không) của nước Nhật nên so với bất luận kẻ nào càng phải cẩn thận loại chuyện như vậy, tại sao có thể dẫn đầu nói muốn đánh đây?”

Lần này đổi thành hẩn nhìn nàng chăm chăm, giống như là coi nàng trở thành phụ nhân chi nhân (lòng dạ đàn bà), bởi vì nữ nhân như nàng làm sao sẽ hiểu khổ cực của nam nhân bọn họ đây?

“Tóm lại, người cứ làm Hoàng Hậu của người thật tốt là được rồi, sẽ không thiếu đi ăn mặc của người.” Nói vừa xong, hẩn liền quay đầu rời đi.

Lam Bán Hương lẳng lặng ngồi ở trên giường ngáy người chừng ba phút, sau đó mới phản ứng được một chuyện

Nàng, đem tân hôn lại bị tân lang, bỏ, mặc, một, mình, rồi!

3. Chương 2-1

Tất Cách Hán sai bước đi trở về Ngự Thư Phòng, qua một lúc lâu mới sai người bày rượu, sau đó cầm rượu trên bàn lên uống từng ngụm lớn.

Hẩn ép buộc mình không để ý tới đám nô tài và cung nữ bên cạnh đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn người đáng lẽ lên ở tân phòng vui vẻ làm tân lang như hẩn, hẩn chỉ muốn tìm một chỗ yên lặng một chút.

Lần đầu tiên hẩn động lòng với nữ nhân.

Khi nàng mặc hỉ y (áo cưới) toàn thân đỏ thắm áo ngồi ở bên giường, một đôi mắt ngập nước cứ như vậy lẳng lặng nín lấy hẩn, cũng đã làm cho hẩn toàn thân giống như là bị lửa đốt, thiếu chút nữa khó có thể khắc chế mà muốn nhào lên.

Nhưng mà nghe thấy nàng đối với hôn yến (tiệc cưới) có vẻ không hài lòng, lại làm cho hẩn kích động muốn lập tức nhào lên tiêu diệt nàng.

Đúng vậy, hôn yến này hẩn cũng rất không hài lòng.

Hẩn vốn không quan tâm mình sẽ lấy người nào và làm loại hôn yến thế nào, nhưng lúc nàng một thân trang phục tân nương xuất hiện ở trước mặt hẩn thì hẩn bất tri bất giác bắt đầu nghiêm túc, mà hôn yến đơn giản giống như dân chúng bình thường thành thân như vậy, cũng làm cho hẩn cảm thấy có chút áy náy.

Hơn một nửa người dân Nhật quốc bằng lòng với số mệnh đều thu nhập dựa vào chần thả và đánh cá mà sống, từ xa xưa tới nay quốc khổ luôn không biện pháp phong phú, lần này xảy ra thiên tai càng tăng thêm nguy hiểm đối với sự sinh tồn của dân chúng, Nguyệt quốc còn lợi dụng cơ hội này mà đục nước béo cò với nước Nhật, khiến cuộc sống của người dân Nhật quốc càng thêm khốn khổ, hần không thể không chọn trước nổi dậy chiến tranh, nếu Nguyệt quốc không muốn ngang hàng giao dịch, hần chỉ có thể tiếp tục chiến tranh.

Ở lúc dân chúng đều không thể ăn no, hần có thể nào có hỷ tiệc phô trương? Cũng chỉ có thể uất ức nằng.

Rõ ràng nằng chính là một người xa lạ, lai lịch của nằng còn tuyệt không biết, hơn nữa còn một thân kỳ trang dị phục (ăn mặc quái dị), nhưng mà, hần liền quyết định là nằng rồi.

Hỷ tiệc này không phải là không bị ngăn trở, tấu chương phản đối trên bàn trong Ngự Thư Phòng đã chất thành chồng, sớm đã che khuất cả mặt bàn rồi.

Nhưng mà, vì nằng, lần đầu tiên hần làm hôn quân (vị vua hồ đồ).

Cũng không biết nguyên nhân gì, chỉ cần thấy được cặp mắt đào hoa mang theo gió xuân kia của nằng ấy, chính là rất muốn có được nằng.

Khi bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết kia của nằng nắm cổ áo của hần, chu cái miệng nhỏ nhắn nói muốn hần báo đáp ơn cứu mạng của nằng, thiếu chút nữa hần đã nói ra: “Để cho ta lấy thân báo đáp đi!”

Vốn là hần sẽ không thừa kế vương vị, vốn là hần có cuộc sống tự do, nhưng.....

Lần nữa uống từng ngụm lớn rượu trong tay, tư vị cay nóng bao lấy yết hầu khiến cho hần giống như bị bỏng, nóng bỏng ngực của hần.

Giống như lúc ban đầu bị nằng níu lấy vậy, rượu kia kiến cho hần choáng váng đầu; giống như thấy nụ cười vui sướng ngọt ngào lúc ban đầu của nằng, chỉ có nụ cười như hoa đào thắm hồng kia, tất cả những thứ khác đều mất đi sắc thái.

Cho tới bây giờ hần cũng không dám chủ động muốn thứ nào đó, cho tới bây giờ hần đều cẩn thủ (tuân thủ nghiêm ngặt) những việc làm đúng mực của nhị hoàng tử, nhất là mẫu phi của hần chỉ là tiểu cung nữ được cưng chiều sau khi phụ hoàng say rượu, căn bản không có thân phận cao quý gì, ngay cả khi bà đã sinh hạ hoàng tử, cũng không thấy có được nhiều sự sủng ái của phụ hoàng.

Bởi vì ở trong lòng phụ hoàng, chỉ có nhi tử của nữ nhân ông thích nhất sinh ra, mới có thể lấy được toàn bộ chú ý của ông.

Ngôi vị hoàng đế này vốn không nên do hần thừa kế, mà là hoàng huynh của hần Tát Lôi Liệt thừa kế.

Tát Lôi Liệt bất luận là bề ngoài hay là năng lực đều xuất sắc như vậy, toàn thân cao thấp khó nén khí chất vương giả càng làm cho hần trở thành thượng giả (người bề trên) trong cung, thậm chí là người ưu tú nhất để được chọn lựa làm Quân Vương.

Chẳng những phụ hoàng rất kiêu ngạo có thể có một nhi tử như vậy, ngay cả mẫu phi của hần cũng thường thường dẫn dò hần phải học tập hoàng huynh thật tốt, về sau có thể làm một người hoàng gia tốt mưu cầu hạnh phúc vì dân chúng, cũng có thể trợ giúp phụ đạo hoàng huynh thống trị quốc gia, làm một đệ đệ tốt, một thần tử tốt.

Tất cả vốn nên tiếp tục phát triển như chuyện đương nhiên vậy, cố tình sinh mệnh trong của hoàng huynh lại xuất hiện một nữ nhân.

Sự xuất hiện của nằng khiến cho hoàng huynh không cách nào vượt qua tình quan (cửa ải tình yêu), thể nhưng lại nguyện ý bỏ xuống tất cả theo nằng đi.....

Ban đầu hần cũng không thể nào hiểu nổi, tại sao hoàng huynh luôn luôn anh minh cơ trí có thể không để ý nghiệp lớn như vậy, vì một nữ nhân nguyện ý bỏ lại tất cả, cô phụ sự kỳ vọng của mọi người, ngay cả phụ hoàng cũng bị y chọc tức đến mức bệnh nặng không dậy nổi.

Tiếp đó, hần liền bị buộc ngồi lên vương vị, mặc dù không được mọi người kỳ vọng nhiều, nhưng lại không thể không đặt hi vọng đặt ở trên người nhị hoàng tử xuất thân đệ tiện là hần đây.

Thân phận đột nhiên thay đổi, làm cho hần ứng phó không kịp, mà phụ hoàng bởi vì mất đi Trường Tử (con trai đầu) yêu thích, cùng mất đi tất cả hi vọng, ngược lại chuyển trọng tâm lên người nhi tử mà cho tới bây giờ ông chưa từng chú ý tới lần nào.

Hần biết mình căn bản cũng không phải là người được chọn làm Vương ban đầu, hần không có bề ngoài xuất sắc như hoàng huynh, không có làm việc chu đáo như hoàng huynh, không có tài văn chương kinh người như hoàng huynh, cố tình để cho hần ngồi lên vương vị mà đáng ra hoàng huynh nên ngồi.

Những năm này, hần nơm nớp lo sợ..... Không! Không chỉ là những năm này, từ năm năm trước khi hần được sắc phong làm Thái Tử tới nay, mỗi ngày đều phải sống trong gánh nặng mong đợi và hi vọng của mọi người, sống dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, mọi cử động không cách nào tùy tâm sở dục (làm theo những gì mình muốn), để tránh mất đi thân phận của mình quân, khiến mẫu phi hổ thẹn, khiến phụ hoàng thất vọng, khiến dân chúng mất đi lòng tin.

Có lúc hần cảm giác mình chỉ là con rối mà thôi, hần thích, nếu như những người khác không thích, hần thì không thể ra vẻ thích, nếu không sẽ đưa tới tranh luận rất lớn, lúc muốn phát giận cũng không thể giận, lúc muốn khóc càng thêm không thể khóc.

Ở trước mặt mọi người, hần phải là thiên hạ vô địch, bất cứ chuyện gì đều không thể đánh ngã hần, hần cũng không thể biểu hiện muốn lùi bước, hần phải dẫn dắt Nhật quốc, cho nên không thể có cảm xúc của riêng mình.

Qua nhiều năm như vậy, hần đã dốc hết toàn lực, mặc dù trước khi chết rốt cuộc phụ hoàng cũng mở miệng khen ngợi hần, nhưng hần vẫn là nhìn ra đáy mắt của phụ hoàng có u buồn khó nói, là về hoàng huynh.

Nhưng hần làm bộ như không có nhìn thấy, ngay cả khi trong lòng mình cảm thấy tịch mịch cô đơn còn có cảm giác yếu ớt, cũng đều làm bộ như không có chuyện này, hình như cũng đã lâu không có chuyện như vậy rồi.

Giống như cả đời này của hần cũng chỉ là vì thiên hạ dân chúng mà sống, muốn có một chút ích kỷ tùy hứng của mình đều không thể.

Ngay cả khi hần muốn có được nữ tử nhìn xinh đẹp giống như là Yêu Cơ (kẻ mê hoặc người) giống như họa thủy (kẻ gây tai họa) cũng không được.

Đáng ghét! Nữ nhân xinh đẹp hấp dẫn đó là lần đầu tiên hần lấy được, hần muốn suy nghĩ cũng hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ, giống như tất cả quy tắc hần học 25 năm qua còn có tự chế tỉnh táo (bình tĩnh biết tự kiềm chế) làm cho mọi người đều khen ngợi đều hóa thành hư không (không còn tồn tại).

Hần không có cách nào suy nghĩ nhiều hơn nữa, chỉ có một ý niệm, thật là tốt.

“Tốt cái gì mà tốt? Rốt cuộc nàng là ai người cũng không biết, có lẽ nàng chính là gian tế địch quốc phái tới.....” Tất Cách Hán lại uống một ngụm rượu lớn.

“Ta không phải.”

4. Chương 2-2

Tất Cách Hán đột nhiên ngẩng đầu, lại phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm quyến rũ xuất hiện ở trước mặt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cười mị mị lại làm cho hần nhớ lại chuyện thần thoại xưa đã vụng trộm đọc khi còn bé, chính là bức tranh vẽ dáng vẻ của loại hồ ly tinh chuyên dẫn dụ nam nhân, rồi hút sạch tinh khí của nam nhân.

Có lẽ người họa giả (họa sĩ) kia đã gặp qua nữ nhân trước mắt này, có lẽ là bởi vì nàng thật sự là hóa thân của hồ ly tinh.....

“Rốt cuộc ngươi muốn cái gì? Là linh hồn của Cô Vương? Hay là thuần dương tính khí của Cô Vương?”

Nghe nói tính khí của nam nhân có thể giúp hồ ly tinh tu luyện, mà tính khí của Đế Vương càng là thực phẩm dinh dưỡng bổ nhất.

“Cái gì?” Lam Bán Hương vừa mới đưa tay rót cho mình một ly rượu, lại bởi vì lời của hắn mà ngậm ngẩn cả người.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, xem ra mới vừa rồi lời nói rất hoang đường kia không phải nói lung tung.

Nàng chống cằm khẽ nhấp một ngụm rượu. Ừ..... Thật sự có một loại hương vị cổ xưa, hương vị cam thuần vô cùng tinh khiết, giống như người nam nhân trước mắt này.

Nếu mà hiện tại lưu hành loại hình hoa mỹ nam mà nói, hắn chính là phiên bản trái ngược.

Vóc người quá mức thô kệch cao lớn, làm cho cả người hắn thoát nhìn rất khí phái, giống như là trời sinh đã tài trí hơn người, nam nhân ngạo thị thiên hạ (kiêu ngạo nhìn thế giới). Có người sẽ cảm thấy loại nam nhân này tràn đầy uy hiếp, giống như là sắt thép thuần túy, không dễ dàng ứng phó, chinh phục, nhưng mà, nàng lại cố tình thích loại hình này, như vậy mới có cảm giác an toàn!

Hơn nữa nhìn hai má ửng đỏ trên khuôn mặt tuấn lãng (xinh đẹp) kia, không biết là bởi vì uống rượu mà đỏ mặt, nếu như là bởi vì xấu hổ, vậy nàng thật sự sẽ cảm thấy rất kinh ngạc.

Một nam nhân có hậu cung giai lệ (nhiều phi tần xinh đẹp) thế nhưng lại thấy nữ nhân sẽ đỏ mặt, đây là Đế Vương thế nào? Thật là hiếm có!

“Nếu như mà ta nói ta đều muốn thì sao?” Nàng hơi chu miệng lên nói, mị nhãn như tơ, khóe miệng mang theo nụ cười xấu xa làm cho nàng thoát nhìn giống như một Yêu Cơ họa nước (kẻ mê hoặc vua gây tai họa cho đất nước), xinh đẹp không gì sánh được.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Hiện tại mới nghĩ đến phải điều tra xuất thân của có phải đã quá muộn hay không?” Nàng cũng đã là Hoàng Hậu của hắn rồi!

Hắn biết mình phạm vào một sai lầm to lớn, mà sai lầm này có khả năng sẽ khiến cho từ đây về sau danh tiếng Quân Vương tài đức sáng suốt của hắn dính một vết nhơ (vết bẩn) lớn, nhưng hiện tại hắn có thể làm gì?

Chỉ có thể cảnh cáo nàng

“Cô Vương có thể mặc kệ kẻ từ đâu tới đây, muốn cái gì, cũng có thể cho kẻ vinh hoa phú quý, Cô Vương xem kẻ..... Mặc loại y phục kỳ quái đó, lại nhỏ gầy như vậy, nhất định là cuộc sống rất khổ cực, chỉ cần kẻ an phận, Cô Vương sẽ không bạc đãi kẻ.”

“Chỉ cần kẻ tốt với ta, không khi dễ (bắt nạt) ta, cưng chiều ta thương ta, tin tưởng ta, kẻ tuyệt đối sẽ không hối hận khi gặp phải ta đâu.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên, nếu như kẻ muốn khi dễ ta, đương nhiên ta cũng không phải là đèn đã cạn dầu (*).”

(*) đèn đã cạn dầu: có tài năng nhất định, không phải tầm thường.

“Kẻ có thể như thế nào? Dùng hàm răng nhỏ nhỏ kia của kẻ cắn ta, hay là dùng cánh tay nhỏ bé gây yếu đến nỗi ngay cả con gà cũng bắt không được này đánh ta?” Giọng điệu của hắn tràn đầy chế cười, nhưng vừa nghĩ tới cái loại hình ảnh đó thế nhưng lại cảm thấy thân thể một hồi nóng ran. Hắn còn rất muốn để cho nàng cắn cắn xem.....

“Ta không biết trái tim của người có thể chịu đựng đến giai đoạn gì, cũng không biết tư tưởng của người có thể khai phóng (cởi mở) đến loại trình độ nào, chỉ có thể nói ta không phải là người ở thời đại này của các người.”

Nàng đi thẳng vào vấn đề, sau khi nói xong, chờ hấn thét lên gọi nàng là yêu nữ, hoặc là té xỉu, mềm chân, nhưng mà, không biết vì sao, nàng lại có loại lòng tin không hiểu nổi với hấn, biết hấn không phải là loại người như vậy.

Bên trong phòng hoàn toàn trầm mặc, Tát Cách Hấn lẳng lặng nhìn tiểu nữ nhân không được hấn đồng ý đã giành uống rượu của hấn trước mắt kia.

Đôi má kia hiện lên hai rặng mây hồng, làm cho người ta có loại cảm giác rượu không say, người tự say.

“Ý của người là nói người không phải người của Nhật quốc sao?”

Lam Bán Hương lại uống một ngụm rượu, phát hiện mặc dù mùi vị của rượu này rất thuần phác, nhưng cũng rất ngọt.

“Nếu như ta nói ta đến từ một nơi tên là làm Phúc Nhĩ Ma Sa, người ở đó thiện lương trung hậu, yêu thích hòa bình, hoàn toàn khác với nơi này, người sẽ nghĩ sao?”

“Có thể đào tạo nữ tử kỳ quái như người, chắc hẳn nơi gọi Phúc Nhĩ Ma Sa đó rất đặc biệt.”

“Đúng vậy!”

“Chẳng lẽ người không muốn trở về sao?”

Chỉ thấy nàng dùng một đôi ánh mắt long lanh như nước nhìn hấn, “Người đối với tất cả mọi người đều quan tâm như vậy sao?”

Đương nhiên không phải, mặc dù hấn coi dân chúng của Nhật quốc như người thân của mình, tuy nhiên điều đó không có nghĩa là sẽ thân mật quan tâm như người thân của mình.

“Chẳng lẽ chỉ đối đãi đặc biệt với ta?” Tại sao có thể trêu đùa một nam nhân mới gặp mặt không đến mấy lần như vậy? Lam Bán Hương nghĩ, mình, chẳng lẽ là đã say rồi?

Tát Cách Hấn trầm mặc không nói, trong không khí tỏa ra mùi rượu trộn lẫn với mùi phấn hương của nữ nhân, mang theo một loại mê say làm cho người ta không thể kháng cự.

Nhìn tiểu nữ nhân một thân Hồng Y (quần áo màu đỏ) trước mắt, nhìn nàng uống một ly lại một ly như vậy, không bao lâu nhất định sẽ say: nhưng, thế nhưng hấn lại không muốn ngăn cản nàng.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng vì say kia của nàng, trong lúc bất chợt hấn có thể hiểu tại sao các thế hệ Quân Vương luôn rất sợ gặp gỡ hồng nhan họa thủy (người con gái đẹp ẩn chứa tai họa).

Bởi vì bọn họ sẽ bị hồng nhan họa thủy này mê hoặc cả người, từ từ đánh mất lý trí, từ từ trở thành hôn quân chỉ thích mỹ nhân.

Hồng sam (áo màu đỏ) rối loạn, dung mạo như tuyết, chuỗi Phật châu màu tím trên tay cùng da thịt trắng muốt của nàng hợp với nhau càng thêm chói lọi.

Trong đêm yên tĩnh, ánh nến, mỹ nhân uống rượu, hai má hồng hồng, trong cung không phải không có mỹ nhân, nhưng.....

Trước mắt, có thể làm cho thân thể của hấn rục rịch góc đầu dậy, cũng chỉ có đôi mắt thật to ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng càng thêm long lánh kia của nàng.

“Người là người tốt.....”

Hấn đột nhiên mở to hai mắt, có chút kinh ngạc nhìn nữ nhân vốn đang cười híp mắt giành rượu của hấn uống, chỉ chớp mắt liền bĩu môi, nước mắt lớn chùng hạt đậu đọng ở khóe mắt, giống như một cái chớp mắt tiếp theo sẽ rơi xuống.

“Người.....” Hấn thế nhưng lại cảm thấy khó thở, nhìn thấy nước mắt của nàng từng giọt từng giọt nhỏ xuống, hấn có loại cảm giác như bị biển nước mắt bao phủ.

Khó khăn di chuyển đến gần bên người nàng, hấn vươn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng.

“Đừng khóc.” Giọng nói khàn khàn tràn đầy thương tiếc, hấn cũng giạt mình, thế nhưng mình lại có loại giọng điệu dịu dàng như vậy.

Mà nơi da thịt hấn đụng chạm vào có chút nóng bỏng, cảm giác thật mềm thật muốn vuốt ve.

Đột nhiên phát hiện mình đường đột, muốn thu tay lại, đột nhiên giữa chừng bị nàng một phát bắt được, sau đó mặt của nàng liền dán lên cánh tay của hấn, như thế nào cũng không gỡ được.

“Hoàng Hậu, người.....” Chẳng lẽ nữ nhân này là không thể chạm vào rượu?! Uống sẽ say khướt?

“Thật ra thì ta thật sợ hãi, không hiểu tại sao tự nhiên đi đến nơi này, ta lại không tìm được Thanh Thanh, ba lô của ta lại không thấy đâu, cả người lập tức giống như là mất đi cảm giác an toàn, chưa quen cuộc sống nơi đây, ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của người, nhưng ta phải làm thế nào đây? Ta biết rõ ta đây đòi làm Hoàng Hậu khiến cho người thật khó xử, ta cũng biết rõ không phải là người nào cũng có thể làm Hoàng Hậu, cũng không cho là ta có thể làm Hoàng Hậu, nhưng ta có thể làm thế nào đây?”

Chỉ thấy trên lông mi vừa dày vừa dài của nàng; nhiễm vài giọt nước mắt, dùng tiếng khóc nghẹn ngào tiếp tục nói: “Ta xem trên sách đều là diễn như vậy, nói muốn sinh tồn được mà nói, sẽ phải nghĩ biện pháp đứng ở chỗ cao nhất, cho nên khi ta biết người là Vương, mới có thể đề cập với người loại yêu cầu này, ta vốn cũng không có nghĩ rằng người sẽ đáp ứng, bởi vì ban đầu ta vốn không có ý muốn cứu người, là vô tâm xuyên vào vòng chiến, chỉ cần ta tìm được Thanh Thanh, ta liền trả vị trí Hoàng Hậu lại cho người, người nói có được hay không?”

Hấn có thể nói gì đây? Hấn căn bản cũng không muốn nàng trả lại vị trí Hoàng Hậu!

“Ban đầu Cô Vương đã nói, đây là người yêu cầu, cũng không cần trả lại.”

Nhìn cái đầu nhỏ kia đã theo cánh tay của hấn bò lên ngực của hấn, sau đó ở đó liếm, lẽ ra là đáng thương hệ hệ xưng tội thế nào nghe lại giống như đẩy trách nhiệm, nói nàng giống như cũng là trăm ngàn lần không muốn.

“Ở nơi này ta cũng chỉ biết người thôi, người là nhất quốc chi quân (vua một nước), nếu như người cũng không thể giúp ta, vậy còn người nào có thể giúp ta đây, đúng không?”

Hấn gật đầu một cái.

“Cho nên chúng ta làm hảo bằng hữu (bạn tốt) có được hay không?”

Chuyện này hấn thật cũng không muốn gật đầu, bởi vì hấn căn bản cũng không muốn làm hảo bằng hữu với nàng, hấn chỉ muốn đụng ngã nàng, để cho nàng danh xứng với thực trở thành Hoàng Hậu của hấn.

Thấy hấn không có mở miệng, cũng không có gật đầu, Lam Bán Hương rất tự động cho là hấn là đồng ý rồi.

“Người quả nhiên là người tốt, ta không có nhìn lầm người.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tựa vào bờ vai của hấn, tiểu nhân nhi (cô gái nhỏ) này, hơi thở nóng như lửa nhẹ nhàng phả trên khuôn mặt của hấn, làm cho lòng của hấn nhộn nhạo gợn sóng.

Nàng là đang mượn rượu giả điên, muốn quyến rũ hấn sao? Nàng sẽ là loại nữ nhân tâm cơ nặng như vậy sao?

Hấn có thể thử kiểm tra một chút.....

5. Chương 2-3

Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của nàng lên, hấn còn không có cúi đầu, lại phát hiện mặt của mình bị hai tay của nàng ôm lấy. Hấn tròn tròn mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng từ từ đến gần.

“Ta quyết định, ta thích người!”

Nói xong, nàng nâng mặt của hắn lên, sau đó ở trên bờ môi khẽ gợi in lại một nụ hôn.

Hắn thế nhưng lại bị nữ nhân chủ động hôn? !

Một ngày lại trôi qua, khi Tát Cách Hán mở mắt ra vào triều sớm, lúc rời đi nữ nhân bên cạnh vẫn còn đang say rượu ngủ mê man, hắn lại phát hiện mình không muốn rời nàng.

Hơn nữa nàng lại còn ôm thật chặt hông của hắn, mơ mơ màng màng nói gì vẫn sớm như thế, muốn hắn chậm một chút nữa mới “Đi làm”.

Đi làm? Là từ dùng ở Phúc Nhĩ Ma Sa sao? Nhưng làm sao hắn có thể ở trong phòng cùng nàng riêng tư lẫn lộn vào không lâm triều sớm? Hắn đã có lòng riêng cưới nàng, nếu lại không biết đúng mực không thượng triều, truyền đi chẳng phải là muốn bị người nói hắn là hôn quân vô đạo tham luyến sắc đẹp?

Tiểu yêu nữ này. Quả thực là muốn tới nhiều loạn thế xác và tinh thần của hắn đầy mà!

Vốn là hắn nghĩ muốn dạng nữ nhân gì, thì sẽ không có người nói gì, bởi vì cho tới bây giờ bên cạnh hắn cũng chưa có nữ nhân nào. Không phải hắn không thích nữ nhân, mà là hắn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Đúng, cố gắng xử lý quốc gia đại sự! Quốc gia của hắn còn cần hắn, tại sao hắn có thể vì một tiểu yêu tinh không rõ nguồn gốc mà quên cả quốc gia đại sự? Nhưng hắn là đã đồng ý phụ hoàng và mẫu phi muốn làm một người có Đế Vương trách nhiệm, khiến Nhật quốc ở trong tay của hắn càng thêm quốc thái dân an, giàu có cường đại.

Nhưng. Nhìn tin tức không ngừng truyền đến từ các nơi, xem ra cây nông nghiệp đã được khống chế, nhưng dịch bệnh lây lan ứ súc vật còn không có tìm ra vấn đề, hơn nữa cũng không có phương pháp tốt gì có thể ức chế tình hình thiên tai lan tràn, tin tức tốt duy nhất chính là xác định sẽ không lây cho người.

Đây rốt cuộc là quái bệnh gì vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì ông trời cho rằng hắn không nên ngồi ở cái Vương vị này, cho nên mới phải giáng xuống loại bệnh truyền nhiễm quái dị này, khiến cho nhân dân của Nhật quốc lâm vào nguy cơ thiếu hụt lương thực trong thiên tai sao?

Hắn có rất nhiều rất nhiều chuyện phiền não phải giải quyết, nhưng trong đầu chung quy lại hiện lên hương vị nụ hôn ngọt ngào của nữ nhân kia.

Ai! Hắn thật không nên nghĩ quá nhiều, dù sao nàng ở trước mặt nam nhân uống rượu say thì hắn nên phải có điều giác ngộ, hưởng chi bọn họ mới thành hôn, hắn muốn quan hệ của hai người “Danh xứng với thực” cũng không quá đáng.

“Vương.” Một tiếng rên rỉ kêu gọi khiến gương mặt của Tát Cách Hán cứng ngắc.

Vừa lúc đó, hắn nhìn thấy kẻ gây tai họa làm rối loạn suy nghĩ của hắn xuất hiện tại trước mặt, hơn nữa một chút lễ phép cũng không có, ngay cả hành lễ cũng không có còn rất dùng sức ngồi ở trên ghế bên cạnh, mà tất cả các cung nữ sau lưng đều mặt trắng bệch, đầu đổ mồ hôi lạnh.

Đúng vậy, đại nghịch bất đạo như vậy, hành động làm theo ý mình như vậy, thế nào cũng sẽ đưa tới một trận xôn xao thật lớn.

Hắn đương nhiên biết con dân của hắn chính là dạng đơn thuần bảo thủ, nữ nhân của bọn hắn mỗi người đều là thê tử tốt thùy trang thành thạo, tôn sùng tượng pho.

Cổ tình nhất quốc chi quân hắn đây lại cưới một Hoàng Hậu không tuân thủ nữ tắc.

Tát Cách Hán mặt không thay đổi vung tay ra lệnh mọi người lui ra, những người khác tất cả đều đồng tình nhìn Hoàng Hậu nương nương một cái, trong lòng suy nghĩ chờ nàng có thể là trách mắng rất nghiêm trọng.

Phải biết mặc dù vua của bọn họ là rất cố gắng, là minh quân rất cần chính yêu dân, tuy nhiên người rất trầm mặc ít nói, mặt không chút thay đổi, để cho những kẻ làm nô tài như bọn họ đây cũng không biết rõ

cuộc Đế Vương này đang suy nghĩ gì? Hơn nữa nếu là phạm vào một chút sai lầm, nhưng không có lời nói nhẹ nhàng tha thứ, tuyệt đối là một Quân Vương công chính nghiêm nghị.

Ban đầu hấn hạ lệnh cưới nữ tử không rõ nguồn gốc này đã làm cho người ta rút cảm, mặc dù nữ tử này dung mạo thật xinh đẹp yêu mị giống như là hồ ly tinh trong thần thoại, làm cho người ta nhìn không chớp mắt, tuy nhiên một chút quý củ cũng không hiểu, hơn nữa còn làm càn như vậy, ngay ở trước mặt Vương cũng vô lễ.

Không ngờ, Vương chỉ là chân mày khẽ nhíu chặt, nhưng không có mở miệng trách cứ, xem ra lời đồn đãi Vương bị Yêu Hậu này mê tâm hồn, thật có mấy phần chân thật.

Thật ra thì Tát Cách Hấn rất muốn chỉ trích Lam Bán Hương nàng thân là Hoàng Hậu thế nào lại không biết lớn nhỏ như vậy? Còn có nô tài đang nhìn, mọi cử động của nàng đều phải lấy thân làm gương, mới đúng.

Thấy nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng lả chã chực khóc, bất mãn trong lòng thế nhưng lại lập tức bị tiêu diệt rồi.

Ai! Chẳng lẽ hấn đã gặp phải khắc tinh sao?

“Thế nào? Người nào chọc người tức giận?”

Hấn lại có thể dùng giọng nói bình tĩnh này nói với nàng? Nếu là những nữ nhân khác hoặc là cung nữ to gan như vậy, sớm đã bị hấn mang xuống đánh mấy chục bản rồi!

Nhưng mà đối với nàng, chính là có loại cương chiều không nhịn được mà xông lên đầu.

Tát Cách Hấn lẳng lặng nhìn tiểu nữ nhân nằm ở trên ghế, một thân trường bào tơ lụa màu đỏ làm cho đường cong mê người trên người nàng lộ rõ, một đầu tóc dài đen nhánh giống như áng mây gợn sóng tùy ý rũ xuống sau lưng, mỗi một lần thấy nàng, đều sẽ cảm giác trời sinh nàng là Yêu Cơ tới hấp dẫn nam nhân, hút lấy tinh khí của nam nhân.

Mà hấn cũng giống như một cầm thú dễ dàng động dục xung động, mỗi lần cũng rất muốn nhào tới.

Nhưng cổ tình hết lần này tới lần khác nàng lại giống như không có loại hành động hoa si lúc nào cũng muốn quyến rũ nam nhân kia, giống như mọi cử động của nàng đều là thiên tính của nàng, tâm tính của nàng cực kì thuần khiết.

Có tội chính là người có bất lương ý đồ với nàng — mà hấn chính là người có ý đồ bất lương đó!

“Còn có ai à? Ta chính là Hoàng Hậu!” Ngụ ý là dù gì trong hậu cung này nàng cũng là lớn nhất.

“Vây. Là Cô Vương chọc người tức giận?” Hấn nhíu mày, không biết mình có chỗ nào trêu chọc đến nàng? Hôm nay việc làm duy nhất của hấn, cũng chỉ là ngồi ở trên ghế rồng nhớ nàng.

Nàng bỗng nhiên ngồi dậy, sau đó giương cặp mắt đào hoa điện giật chết không đền mạng kia lên, đưa ra một ngón tay trắng như tuyết chỉ vào hấn, “Tại sao người không có hậu cung?”

6. Chương 3-1

“Cái gì? !” Tát Cách Hấn sửng sốt một chút.

“Tại sao?”

“Cô Vương không có hậu cung không phải rất tốt sao?” Chẳng lẽ nàng rất ưa thích có rất nhiều nữ nhân tới giành lão công (L: ủa, lee tưởng lão công không dùng cổ đại chứ??? Mà nguyên văn nó là lão công nè) của nàng?

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Lam Bán Hương chậm rãi buông xuống, sau đó khóe miệng chậm rãi cong lên nâng lên một nụ cười.

“Thật tò mò nha!” Giọng nói của nàng ngọt ngào, giống như tức giận bất mãn mới vừa rồi chỉ là tưởng tượng.

Sự khác biệt lớn như vậy? Vừa tức giận đến muốn nuốt hấn, hiện tại lại cười quyền rũ như vậy, nữ nhân thật là động vật khó hiểu!

“Coi như bây giờ Nhật quốc còn chưa phải là một quốc gia cường đại, nhưng vẫn là là quốc gia chiếm cứ phương bắc! Ngay cả loại tiểu lãnh chúa cũng sẽ có tam thê tứ thiếp, huống chi người là nhất quốc chi quân? Không có hậu cung rất hiếm thấy đó!”

“Có cái gì hiếm hay sao? Con dân quốc gia ta cũng sắp ăn không no rồi, thế nào Cô Vương còn có tâm tư ở trên người nữ sắc?”

“Hậu cung của Đế Vương cũng không phải chỉ có nữ sắc.” Lam Bán Hương xấu xa nói: “Còn có rất nhiều quyền lực phân công.”

Tất Cách Hán có chút kinh ngạc nhìn tiểu yêu cơ mỉm cười trước mặt, cặp mắt đào hoa kia sớm đã lóe ra ánh sáng thông minh trong suốt. “Thì ra Hoàng Hậu là một người thông minh.”

“Đương nhiên, ta chính là xem qua rất nhiều tiểu thuyết cung đấu, hơn nữa đều là siêu cấp nhiều trang, sau khi xem xong đều giống như theo gót nữ chính bên trong sách, đã trải qua cả đời yêu hận tình thù, cảm giác thật sảng khoái.”

“Cung đấu?”

“Chính là các nữ nhân ở hậu cung vì tranh một người nam nhân mà tiến hành đấu tranh, lực đực đấu đá so với nam nhân các người, vì giành chính quyền ra chiến trường chảy máu, nhưng là không phân cao thấp, bởi vì không thành công sẽ mất đi sủng ái của Đế Vương, cách chức vào lãnh cung, thậm chí bồi thêm một cái mạng, cái loại rung động lòng người đó làm cho người ta nhìn mà trong lòng run sợ đấy!”

Mặc dù mỗi lần xem xong đều có cảm giác giống như theo gót nữ chính sống qua một lần, nhưng nếu để cho nàng chọn, nàng còn là sẽ chọn làm Hoàng Hậu, dù sao ở trong hậu cung, nắm giữ quyền lực càng cao mới có thể sống được càng lâu.

Nếu không nữa thì, tối thiểu cũng có thể không cần quỳ xuống trước người khác.

Muốn cô nhi như nàng đây ngay cả cha mẹ đều không cần quỳ, mà phải quỳ xuống trước những người khác là điều nàng không thể chịu nổi.

“Đã như vậy, tại sao người phải cầu xin muốn làm Hoàng Hậu?” Nhìn nàng nói đến vô cùng mạo hiểm như vậy, rồi lại không thể không tán thành nàng nói cũng có mấy phần đạo lý.

“Bởi vì cơ hội khó được nha! Có thể không bao lâu sau ta sẽ đi về, cho nên khi có thời cơ thì phải thật nắm chặt cơ hội, dù sao người nào có thể may mắn cứu một Quân Vương như vậy?”

Những lời tiểu tửu quý (sâu rượu) vừa nói vừa khóc vô cùng thâm thúy lúc uống rượu say trước đó, tất cả đều quên sạch sẽ rồi hả?

Nhìn nàng một bộ dáng sảng khoái tinh thần, nhất định là không nhớ rõ chuyện đã xảy ra khi nàng uống say, cũng chính là — nàng cũng quên mất chuyện nàng nói thích hấn, sau đó chủ động hôn hấn.

Không biết vì sao, biết rất rõ ràng như vậy là tốt nhất, nhưng trong lòng lại có một cảm giác mất mát khó nói lên lời.

“Trở về? Người phải trở về nơi nào? Phúc Nhĩ Ma Sa?” Tất Cách Hán trầm thấp khàn khàn giọng hỏi, trong cặp mắt âm u kia lóe ra ánh sáng càng thêm khó có thể đoán.

Lam Bán Hương nhún vai một cái, “Ta cũng không biết, bởi vì lúc ta tới cũng không giải thích được, chỉ là trước khi không tìm được Thanh Thanh, ta sẽ không trở về.”

Đúng, nàng nói qua nàng muốn tìm một nữ tử tên là làm Mộc Thanh Tư, nói là tỷ muội của nàng: nếu như không phải là vì muốn tìm nàng (MTT), nàng (LBH) cũng không sẽ tới nơi đây.

Trong lòng Tát Cách Hán không khỏi nghĩ, sáng sớm ngày mai sẽ hạ lệnh thu hồi tìm kiếm chỉ thị người tên Mộc Thanh Tư kia!

Nhìn bóng dáng cao thẳng dưới yếu ớt ánh nến của hắn, Lam Bán Hương lại không nhịn được suy nghĩ, hắn thật là nam nhân có hơi thở dương cương nhất trong số những nam nhân nàng từng gặp qua, giống như trời sinh chính là muốn bảo vệ nữ nhân, làm cho trong nội tâm phái nữ của nàng đối với hắn tràn đầy khát vọng.

Có được lão công như vậy kỳ thật cũng không tồi.

Hơn nữa càng sống chung cùng tên nam nhân nghiêm túc này nhiều, càng cảm thấy hắn thật sự là nam nhân tốt, so sánh với những tên chỉ biết gõ đầu tây ở hiện tại kia, gõ tới càng không có trách nhiệm, so sánh sự sủng ái nữ nhân của nam nhân hiện đại, căn bản chính là nam tử hán và tiểu nam hài. (lee: đoạn này đang khen anh Hán nè, ý nói nam nhân hiện đại chỉ là đứa trẻ con, anh Hán mới là nam nhân thực thụ, mấy tên đàn ông ở hiện đại chỉ biết ăn chơi, hoa tâm lại không có trách nhiệm á)

Trước kia nàng vẫn luôn không có bạn trai, cũng không phải là bởi vì nàng điều kiện không tốt, ngược lại, bởi vì nàng là y tá nhỏ, cho nên cơ hội lui tới với bác sĩ rất nhiều.

Chỉ tiếc, những bác sĩ kia cũng quá mức lịch sự nho nhã, hơn nữa hơn phân nửa cũng rất hoa tâm, muốn ăn trộm rồi lại không chịu phụ trách nhiệm, nhiều y tá nhỏ cũng bị bác sĩ ghê tởm đùa bỡn rồi, kết quả mất cả người cả của, còn bị đuổi ra khỏi bệnh viện.

Lần này, nàng gặp phải một người Đế Vương nghiêm túc lại có trách nhiệm, hơn nữa rõ ràng có thể có thiên hạ mỹ nữ nhưng lại không có hậu cung, chỉ có thể nói, nàng có nguy cơ bị đánh vỡ của hắn thu phục rồi?

“Thật ra thì, người không có hậu cung rất tốt.” Nàng gật gật đầu nói.

Tát Cách Hán chậm rãi nhìn khuôn mặt thẹn thùng của Lam Bán Hương, trong lúc bất chợt cảm thấy nàng thẹn thùng nhưng lại biến thành một loại phong tình đáng yêu khác.

“Mặc dù ta đã chuẩn bị xong tư tưởng phải đối mặt với hậu cung của người, chỉ là....” Lam Bán Hương nâng lên cằm nhỏ xinh xắn, “Vương triều có thể không có hậu cung sao?”

Rốt cuộc tiểu yêu cơ này muốn nói điều gì? Tát Cách Hán ho nhẹ một tiếng, “Bởi vì là Cô Vương vừa mới kế vị, quốc gia còn không có ổn định, cho nên. Sau này mà nói.”

“Không cho phép!”

7. Chương 3-2

Tát Cách Hán sững sốt một chút, sau đó mới nghe rõ nàng nói gì. Hắn hơi lạnh mặt xuống, dùng một loại giọng rất nghiêm túc dạy dỗ nàng, “Mới vừa rồi người cũng nói, phi tử ở hậu cung của hoàng gia không chỉ là phi tử, người.....”

Lam Bán Hương đột nhiên đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt Tát Cách Hán, sau đó từ từ đưa ra đôi tay tuyết trắng nhỏ bé kia lên dính vào ngực của hắn.

Hắn biết mình nên ngăn cản nàng, nàng lại đang muốn dẫn dụ hắn, nếu như không nhanh chóng ngăn cản, sợ rằng sẽ không thể cứu vãn.

“Chỉ có mình ta, không thể được sao?” Bàn tay nhỏ bé không an phận của nàng ấy nhẹ nhàng vẽ từng vòng trên ngực của hắn.

Đây nhất định là nghi thức nguyên rửa gì đó!

Đây không phải là làm nũng đơn thuần, trước kia đã từng có nữ nhân muốn dùng một chiêu này để tới gần hắn, nhưng là cái loại hành động buồn nôn không thú vị này sẽ chỉ làm hắn cảm thấy rất chán ghét.

Nhưng mà bị tiểu họa thủy này mềm mại dùng đến, lại làm cho cả người hắn gần như là muốn tê dại.

Đây nhất định là loại nguyên rửa, nếu không làm sao sẽ làm cho hắn không có cách nào suy tư, không có cách nào di động, chỉ có thể đứng yên tại chỗ giống như là bị định trụ, mặc cho nàng quấy rầy hắn?

“Tất Cách Hán.” Cái miệng nhỏ hồng nộn của nàng khẽ gọi tên của hắn, làm cho lòng của hắn dâng lên một hồi rung động khó có thể đè nén.

Hắn thích nghe nàng gọi tên của mình, tràn đầy tình cảm như vậy, ấm áp như vậy.

Chưa từng có người nào dám to gan lớn mật giống như nàng vậy, thế nhưng gọi thẳng tọc danh (tên húy) của Vương, nhưng thế nhưng hắn lại phát hiện mình rất ưa thích, dường như ở trong giờ phút này, ở trong mắt của nàng người xuất hiện là Tất Cách Hán, mà không phải Đế Vương của Nhật quốc.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ gợi cách hắn thật là gần, gần đến nỗi Tất Cách Hán có thể cảm nhận được hơi thở mê người của nàng.

Tay nhỏ bé của nàng ở trên ngực của hắn chậm rãi vuốt ve, sau đó dò vào trong quần áo, thăm dò đến điểm nhỏ thô sấp kia, khiến cho hắn thở gấp một hồi.

“Người.....”

“Ta như thế nào?”

“Người đang đùa với lửa.” Trong tròng mắt đen của Tất Cách Hán lóe ra ánh sáng nóng rực.

Hắn đột nhiên dùng sức bắt được cổ tay của nàng, sức lực to lớn làm cho nàng bị thống kêu gào ra tiếng.

“Thật là đau!” Nói thì nói thế, nhưng một cái tay khác của nàng vẫn không an phận vuốt ve lồng ngực của hắn.

Tiểu yêu nữ đùa với lửa này, quả thực là tùy hứng làm bậy tới cực điểm, không dạy dỗ nàng thật tốt mà nói... nàng sẽ không biết đùa với lửa cũng phải xem đối tượng sao?

“Được, người đã có lòng tham như vậy, muốn Cô Vương chuyên sủng, vậy hãy để cho Cô Vương xem xem người muốn như thế nào chiếm đoạt Cô Vương!”

Hắn một thanh tháo y phục của nàng ra, lộ ra cái yếm nhỏ, nhưng một giây kế tiếp, vật màu hồng kia cứ như vậy bị ném bỏ ở giữa không trung, sau đó lảo đảo rơi xuống bên chân, lộ ra bộ ngực sữa trắng như tuyết.

Nàng có thể cảm thấy cái loại khí thế hùng hổ dọa người trên người của hắn kia, giống như phải từng miếng từng miếng nuốt nàng vào bụng, nhưng khi nàng muốn giãy giụa, lại phát hiện chỉ là phí công vô ích.

Đầu ngón tay của hắn ở trên một nụ hoa nhỏ nhạy cảm của nàng nhẹ nhàng xoa nắn, đôi môi lửa nóng bừa bãi hưởng thụ bên kia, làm cho nàng trở nên vừa nóng lại nhạy cảm, da thịt trắng nõn không khỏi không tự chủ được mà nhiễm một vòng hồng nhạt tươi đẹp.

“Từ lần đầu tiên ta gặp người, đã rất làm như vậy.”

“Làm cái gì?” Nàng hoảng hoảng hốt hốt hỏi ngược lại.

“Ăn người!”

Tiếp đó, là vô số nụ hôn của hắn rơi xuống, thật sự gioosnh như dã thú đói khát ở trên người nàng vừa liếm vừa mút, giống như thật muốn nuốt nàng.

Hơi thở lửa nóng không ngừng phun ở trên ngực của nàng, bụng dưới dâng lên một luồng sóng khoái cảm khó nhịn, làm cho thân thể của nàng không nhịn được yêu mị giãy dụa.

Khi nàng cố gắng muốn kháng cự phần tê dại khoái cảm này, lại phát hiện một dòng điện mãnh liệt hơn từ hai chân của mình lén chạy ra, rất nhanh liền tràn đầy toàn thân, đưa tới một tiếng rên rỉ khó nhịn.

Nàng nhìn thấy hai chân trắng như tuyết của mình bị giơ lên, còn không có hiểu được chuyện gì đang xảy ra, quần lót trên người đã bị cởi ra, nàng vội vã đè lại bàn tay to của hắn, không để cho hắn vượt Lôi Trì một bước. “Không được! Vương.”

“Người đang đùa bỡn Cô Vương sao? Bộ đáng như vậy còn muốn độc chiếm sự sủng ái của Cô Vương?” Sắc mặt của hắn khó coi tới cực điểm, toàn thân cũng đã muốn bốc lửa, kết quả nữ nhân này lại còn nói không được?!

“Vương xử oan ta rồi, hôm nay người ta không tiện nha!”

Hắn thật rất muốn bóp chết nữ nhân này, rõ ràng không tiện vẫn còn tới trêu chọc hắn?

“Làm sao bây giờ? Cô Vương chịu đựng lửa đốt người rồi.” Hắn không cách nào lấy được thỏa mãn, giọng điệu đương nhiên không quá tốt.

Trong lúc bất chợt, thân thể hắn một hồi run rẩy, cúi đầu xem xét, lại phát hiện nàng thế nhưng lại một tay cầm dục vọng kiên định của hắn, sau đó đôi tay nhỏ bé trên dưới khuấy động, còn dùng ngón cái nhẹ nhàng chà xát ở đỉnh của dục vọng.

Khoái cảm tê dại kỳ lạ lập tức từ đỉnh của dục vọng thẳng chui lên tâm trí, hắn cắn chặt hàm răng không để cho mình dễ dàng bị nàng chơi đùa xuất ra, như vậy không khỏi cũng quá mất mặt đi!

Hắn dốc hết sức lực kiên trì, không để cho mình dễ dàng như vậy đã đầu hàng, chứng minh mình không phải là người mà nàng có thể tùy tiện định đoạt, nhưng..... (lee: hự hự, anh nỳ đã nghiện còn ngại ~)

Yêu nữ này thế nhưng lại dùng miệng?! Mãnh liệt cảm nhận được đầu lưỡi nhỏ kia từng chút từng chút liếm láp của hắn, không ngừng kích thích chỗ mẫn cảm nhất của hắn, làm cho cả người của hắn cảm thấy như đặt mình ở trong gió cuốn dữ dội mừng như điên.

Trong lúc bất chợt, hắn phát ra một tiếng rên rỉ vang dội, sau đó cảm giác đầu trống rỗng, phía dưới đã tê dại không cách nào khống chế, thở gấp bắn ra ở trong miệng nhỏ nhắn của nàng.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn của nàng lấy dính bạch mật của hắn, trong lòng Tát Cách Hán dâng lên một loại dục vọng lửa nóng kỳ dị, dường như thân thể của mình chỉ có nữ nhân trước mắt này có thể thỏa mãn.

Hắn vươn tay muốn bắt được nàng, lại bị nàng cười tránh khỏi.

“Vương, không phải người ta đã nói hôm nay không tiện à?”

Thế nhưng hắn lại giống như là con chó nhỏ biết rõ không thể ăn xương nhưng vẫn là không muốn buông tha, một đôi mắt to mày rậm nhìn chăm chú vào nàng.

Lam Bán Hương rất muốn bắt chắp tất cả mà đem mình cho hắn, nhưng mà, nàng biết người nam nhân này cần nhiều hấp dẫn hơn nữa, kêu tình khát vọng chân chính trong nội tâm của hắn.

Nếu không luôn đè nén như vậy, đối với thân thể rất đau đớn đấy!

“Như thế nào? Ta có tư cách có thể lấy được sủng ái của Vương sao?” Nàng cười đến khuynh quốc khuynh thành, giống như hồng nhan họa thủy mà người thời nay mê say.

Rất tốt, người nam nhân này đích xác là không có hậu cung, nhưng không có nghĩa là hắn không có nữ nhân.

Sau khi Lam Bán Hương rời giường liền vui vẻ ăn mặc thật xinh đẹp, sau đó muốn viết chút thông báo tìm người, để cho người cảm đi các đại nha môn dán lên.

Mặc dù loại phương thức này rất giống như là đang bắt tội phạm truy nã, nhưng cũng là phương pháp hiệu quả nhất.

Bởi vì nàng càng ngày càng không xác định có phải Mộc Thanh Tư cũng xuyên qua đến thời đại này hay không, nếu không thế nào lại không tìm tới? Quả nhiên là quốc gia quá yếu cũng là rất vấn đề nghiêm trọng, ngay cả tìm người cũng không có lực lượng như vậy.

Chẳng lẽ phải huy động lực lượng của cả nước thậm chí cả lực lượng của những quốc gia khác, trước tiên vẫn phải làm cho Nhật quốc trở nên cường đại giàu có mới được?

Chỉ vì, nếu đổi thành thực lực của một nước cường thịnh, giống như nước Mỹ đứng đầu thế giới nhiều năm kia, nếu mà ông Obama muốn tìm ai, nhất định sẽ lập tức tìm ra ngay.

Được rồi, vì Mộc Thanh Tư, cũng vì vinh hoa phú quý sau này của mình, nàng không ngại dùng năng lực trong phạm vi có thể của mình trợ giúp Tát Cách Hán.

Mặc dù nàng: luôn luôn cho là chuyện sự nghiệp của nam nhân cần chính mình tự đi giành lấy, nữ nhân là không cần nhúng tay, nhưng mà có lúc loại lực lượng kiến thức này, là phải theo thời gian có năm tháng tích lũy mới có thể càng cường đại hơn, cho nên, để cho người hiện đại nàng đây giúp những người cổ đại này một chút đi!

Sau khi viết xong mới thông báo tìm người, Lam Bán Hương tiếp tục cầm lên một khối mộc bản (*), không nhận được thở dài.

(*) mộc bản: phiên gỗ mà dùng để viết chữ thời xưa ý, ai xem phim cổ trang chắc đã thấy ^^

Thật hy vọng Thái Luân đại nhân có chuyển thể đến thời đại này, nếu không viết ở trên ván gỗ thật đúng là nặng đó!

(*) Thái Luân: là một thái giám Trung Quốc, được xem là người sáng chế ra giấy.

Lúc này, cung nữ tiểu Trà sắc mặt tái nhợt chạy vào. “Hoàng Hậu nương nương!”

“Chuyện gì vậy? Vội vàng hấp tấp như thế?”

“Có người muốn vận dụng tư hình.”

8. Chương 3-3

Khi Lam Bán Hương xuất hiện tại hiện trường phát sinh án, phát hiện bị kịch đang tiến hành, hai ba người cung nữ bắt được một nữ nhân nhỏ nhắn, thể nhưng lại cứ như vậy muốn ném vào trong hồ.

“Dừng tay!”

Nhưng đã không kịp rồi, kèm theo tiếng kêu thê thảm của nàng kia, cả người sống sờ sờ đã bị vớt xuống trong hồ.

Nhìn bộ dạng của những người khác, không phải không biết bơi, chính là bộ dạng tuyệt không muốn cứu người, Lam Bán Hương không nhận được khê nguyên rửa một câu, sau đó cởi y phục trên người xuống.

“Hoàng Hậu nương nương, người muốn làm gì?” Tiểu Trà thấy Lam Bán Hương cởi quần áo, bị dọa sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

“Cứu người.”

Khi tiểu Trà thấy Lam Bán Hương thể nhưng lại nhảy vào trong hồ, cả người lập tức té xỉu.

Lam Bán Hương bắt được thiếu nữ đang chìm xuống, liềm mạng kéo nàng lôi lên trên, đang ở lúc nàng bắt được cổ đại bên bờ, đẩy thiếu nữ đang hôn mê lên trên bờ, đột nhiên thấy một bóng đen thoáng qua, sau đó một cái chớp mắt, nàng chỉ cảm thấy trên đầu đau nhức kịch liệt, thiếu nữ vốn đã được nàng cứu lên bờ lại bị vô tình đẩy tới trên người của nàng, cứ như vậy đè ở trên nàng, sau đó chìm vào đáy hồ u tối.

Rất tốt, lần này ngay cả một cọng cỏ xanh nàng cũng không cần tìm, trực tiếp về với ông bà đi ——

Cùng lúc đó, Tát Cách Hán đang vội vàng phê duyệt tấu ở trong ngự thư phòng, lúc đang nâng ly dưỡng sinh trà Lam Bán Hương pha cho hắn muốn uống một hớp, lại phát hiện cái ly không hề báo động trước đột nhiên vỡ tan, nước trà lập tức thấm ướt cả tay hắn.

Chẳng lẽ đây là báo hiệu điềm xấu? Ngay vào lúc này.....

“Vương, không xong!” Thiếp thân tổng quản Lý Quyền vội vội vàng vàng chạy tới, khuôn mặt vốn trắng nõn lúc này càng thêm tái nhợt.

“Có chuyện gì sao?”

“Hoàng Hậu nương nương rơi xuống trong hồ rồi!”

“Nước.....” Nàng khát quá.....

Lúc này, Lam Bán Hương đột nhiên cảm thấy trên bờ môi của mình bị đè ép thứ gì đó, tiếp đến là một dòng chất lỏng lạnh lẽo cứ như vậy tiến vào trong miệng của nàng.

Là nước! Nàng lập tức đói khát mút lấy, muốn uống nhiều hơn, nhưng mà lập tức cũng hết rồi, khi nàng cấp bách nàng muốn kêu tiếp, môi của nàng lại bị ngăn chặn, sau đó nước lại một lần nữa tiến vào.

Nhiều lần phục vụ như thế, cho đến nàng uống đủ rồi, lắc đầu một cái mới dừng lại.

“Còn khát không? Còn muốn uống sao?”

Giọng nói này..... Nàng từ từ mở mắt, quả nhiên thấy khuôn mặt to của Tát Cách Hán dựa vào nàng thật là gần, cho dù khuôn mặt suất khí tuyến lằng (đẹp trai sáng láng) như thế nào đi nữa, nhìn gần như vậy cũng sẽ trở nên rất kỳ quái.

Chớ đừng nói chi là cảm của hắn đã mọc ra râu ria, cùng với hắn luôn luôn nghiêm túc chú trọng hình dáng trong ấn tượng thật không phù hợp.

“Người để râu có vẻ chững chạc.” Nàng vừa mở miệng, liền phát hiện giọng nói của mình khó nghe giống như con gà kêu lúc sắp bị giết chết.

Tát Cách Hán cười khổ một cái, sau đó giống như là trúng tà bất chợt ôm chặt lấy nàng, thiếu chút nữa làm cho nàng không cách nào hô hấp.” Cô Vương thiếu chút nữa..... Thiếu chút nữa cứ như vậy, sẽ mất đi người.”

Lam Bán Hương bỗng nhiên cảm thấy, mình rất ưa thích loại cảm giác bị ôm lấy gắt gao, sắp không cách nào hô hấp này.

Thì ra là được cần (L: hự, kiểu như được người ta cảm thấy mình không thể thiếu trong cuộc sống của người ta ý) mãnh liệt như vậy, là cảm giác cũng không tệ lắm nha!

“Ta không phải thật tốt sao? Ta vốn biết bơi, không có việc gì, là bởi vì.....” Nàng nói được nửa câu thì bất chợt nhớ tới, “A! Nữ nhân bị đẩy xuống hồ kia? Mấy nữ nhân kia thế nhưng lại thừa dịp ta không cách nào phản kháng đánh lên ta đấy?”

Chỉ thấy Tát Cách Hán buông nàng ra, sắc mặt có chút không được tự nhiên nói: “Không cần lo lắng, Cô Vương đều xử lý tốt tất cả.”

“Xử lý?!” Gần đây Lam Bán Hương có chút sợ nghe được hai chữ “Xử lý” này, bởi vì rất giống là cái loại “Xử lý” như giết gà này trâu này....

Vốn là cũng không có cái gì đáng ghê gớm, hắn muốn xử lý thì cho hắn xử lý, nhưng sắc mặt của hắn lại khiến cho Lam Bán Hương cảm thấy rất khác thường.

“Vương,“ nàng không có trực tiếp gọi tên của hắn, mà là tôn xưng Vương, liền đại biểu nàng nghiêm túc. “Chuyện của những nữ nhân này là chuyện nhà phải là do ta Hoàng Hậu ta đây tới xử lý mới đúng chứ?”

Hắn lườm nàng một cái, mà một cái lườm này, càng làm cho nàng cảm thấy không đúng lắm.

“Có phải người có chuyện gạt ta hay không?”

“Không có.”

Nàng giùng giởng muốn xuống giường, Tát Cách Hán vội vàng ngăn cản, “Thân thể người còn không có phục hồi như cũ, muốn đi nơi nào?”

“Ta đi xem một chút tại sao những nữ nhân kia lại dám vận dụng tư hình ở trong cung, ta Hoàng Hậu đây để ở đâu? Hay là nói, người cũng không thừa nhận ta là Hoàng Hậu của người?” Nàng chuyển mũi nhọn sang hắn.

“Cô Vương không có ý này, mà là.....”

“Mà là như thế nào?” Nàng hùng hổ dọa người, “Nếu như Vương không muốn nói, vậy ta liền tự mình đi hỏi.....”

“Người nằm xuống cho Cô Vương!”

Tiếng gầm nhẹ này khiến cho người không an phận là nàng sững sốt một chút, chậm rãi nằm trở về, tuy nhiên cố ý quay đầu đi chỗ khác không để ý tới hắn.

Tất Cách Hán nhìn chằm chằm nữ tử kiêu ngạo không để ý tới suy nghĩ của hắn kia. Đáng ghét! Chưa từng có một nữ nhân nào dám đại nghịch bất đạo đối với hắn như vậy, tại sao hắn chính là không cách nào độc ác trừng phạt nàng?

“Được, Cô Vương nói! Những nữ nhân kia là tú nữ ứng triệu vào cung năm nay, vốn là đợi đến tháng ba năm nay muốn cùng nữ nhi của Lý Tể Tướng cùng nhau thụ phong vào cung, điện giữa có một tú nữ còn chưa có vào cung liền phát hiện đã có thai, cho nên bọn họ.....”

“Người còn nói người không có hậu cung?” Nàng xoay đầu lại mặt buồn bã lên án hắn.

“Cô Vương không có nói sai.....”

“Trong bụng tú nữ đó chính là hài tử của người?” Lam Bán Hương tiếp tục ép hỏi, Tất Cách Hán lại trầm mặt.

“Cả hoàng cung chỉ có một nam nhân là Vương, hài tử trong bụng nàng không phải người gieo, chẳng lẽ nàng là Thánh mẫu Maria sao?”

“Người nào?”

“Người không cần nói sang chuyện khác! Phải hay không?”

“Cô Vương không cần nói với người những thứ này.”

“Ý tứ chính là của người.” Lam Bán Hương nằm ở trên chăn bông, không chịu nhìn hắn.

“Hương Hương.....”

“Mẫu tử các nàng không có sao chứ?”

“Bởi vì chết chìm quá lâu, cho nên không có cứu được.”

“Cái gì?!” Lam Bán Hương ngồi dậy, đôi mắt đầm lệ lờ lờ nhìn Tất Cách Hán trước mặt, không thể tin được những gì mình nghe được. “Ta khổ cực như vậy cứu nàng lên, tại sao có thể không cứu sống?”

Hơn nữa còn một xác hai mạng như vậy!!!!

“Vương, người tính toán lấy lại công đạo thay con của người như thế nào?”

9. Chương 4-1

“Cô Vương đã hạ lệnh đem những người có liên quan chu di cửu tộc.....”

“Không cần liên lụy đến những người khác, chỉ cần trừng phạt người chủ mưu là được rồi.”

“Nhưng những người khác cũng là đồng phạm.....”

“Vương, người thích ta sao?”

“Hương Hương....., ”

Lam Bán Hương giống như con mèo nhỏ yêu mị vùi vào trong ngực của hắn, đáng thương nói: “Nếu như người thật sự thích ta, hãy thả những tú nữ trong hậu cung về nhà đi, để cho các nàng tự do kết hôn, người đã có ta rồi, cần gì phải trẻ nãi hạnh phúc của người khác?”

Hắn cũng có suy nghĩ này, nhưng lại không thể can đảm nói ra như nàng.

“Người thử nhìn xem, hậu cung chính là như vậy, người cũng không biết khi nào lão bà và hài tử của mình sẽ bị những thiếp thân khác hãm hại, người trong nhà cứ như vậy tự giết lẫn nhau, có một người bên gối lòng dạ độc ác như vậy, người ngủ sẽ được an tâm sao?”

Tất Cách Hán vẫn im lặng không nói.

“Ở chỗ của ta có một lão bà, một lão công cùng chung tay xây dựng gia đình hạnh phúc, sau đó sinh ra một đứa trẻ, căn bản không có cái gì gọi là mưu sát hay đấu tranh, ta biết người cũng không thích như vậy, nên vẫn chưa lập hậu cung, đã như vậy người cũng không cần hậu cung rồi.”

“Người cũng biết cái ý tưởng này sẽ dọa sợ các lão thần bảo thủ kia mà, bọn họ rất có ý kiến đối với ngôi vị hoàng hậu, nếu bây giờ họ nghe được người giết giấy Cô vương hủy bỏ hậu cung chỉ sủng một mình người.....”

“Vậy thì thế nào? Ta muốn lão công của ta chỉ hết lòng với ta thì có gì sai?”

“Vậy còn người?”

“Ta cũng vậy! Cả đời ta chỉ biết yêu một mình người, lòng của ta, thân thể của ta đều sẽ thuộc về người, chỉ cần người không phản bội lời thề phu thê giữa chúng ta, ta nhất định sẽ không phản bội người dù chỉ một ngày.”

Nàng hất cằm lên khẩu khí kiên định nói, cho tới bây giờ nàng cũng không cảm thấy hôn nhân là trò đùa, nếu như nàng nguyện ý thừa nhận người nam nhân này, muốn gả cho hắn, cũng đã gả cho hắn, dĩ nhiên nàng sẽ hoàn toàn chiếm đoạt hắn.

“Người cứ thích Cô vương như vậy sao?”

Nàng vốn cho rằng hắn sẽ cảm động mà nguyện ý nói hủy bỏ hậu cung, nhưng không ngờ lại nghe hắn nói như thế.

Nàng tức giận nằm xuống giường, đắp chăn lên đưa lưng về phía hắn, “Nô tì mệt mỏi, không tiến!”

Trong lúc nàng cho rằng hắn sẽ bỏ đi, thì bất chợt nàng bị một đôi tay duỗi đến hung hăng ôm chặt lấy.

“Người ——”

“Người nói được phải làm được, muốn hoàn toàn chiếm được tất cả tình cảm của Cô vương.” Giọng của hắn khàn khàn thì thầm bên tai nàng, “Để Cô vương xem người có bao nhiêu năng lực để đoạt được tâm Cô vương!”

“Không cần! Người không đồng ý với ta, thì đừng đụng vào ta..... A! Thật đau.....”

Nàng giống như một con cừu con đang đợi làm thịt, bị đè ngã xuống giường, bàn tay nam nhân bắt được nàng, cầm cánh tay mảnh khảnh của nàng áp lên sau cổ, cả người ngồi ở trên đùi của nàng, làm cho nàng giống như cánh bướm nằm trên tiêu bản (vật thí nghiệm) không thể động đậy được.

Một bàn tay to lớn thô ráp vuốt ve bộ ngực sữa đang run rẩy của nàng, sự xấu hổ cùng tức giận như thủy triều (nước dâng) tràn ngập trái tim nàng, nhưng không thể vùng vẫy được.

Không riêng gì vuốt ve, nàng cảm thấy đôi môi nóng như lửa của hắn cũng gia nhập vào công kích chiến trường, nàng muốn kháng cự đầu lưỡi nóng như lửa đang liếm láp trên nụ hoa căng cứng của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, nàng cắn chặt môi dưới để mình không phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Nhưng Tát Cách Hán cũng biết, hắn sẽ không cho phép đứa bé được ra đời, bởi vì hắn rõ hơn ai hết, một vị hoàng tử mà mẫu thân của nó không có thân phận cao quý, sẽ nhận được sự kì thị và lạnh nhạt lớn đến mức nào.

Đứa con của hắn chỉ có hoàng hậu mới được sinh ra.

Mà vị Yêu Cơ hoàng hậu này *, mới vừa rồi còn cao ngạo tuyên thị (tuyên bố công khai) như vậy, yêu cầu hắn đối với nàng chân thành, không cho phép hắn có nữ nhân khác, chỉ cần hắn không phản bội nàng, nàng cũng sẽ không phản bội hắn.

(*chỗ này mình không rõ lắm, vì mình edit ngang, không có đọc mấy chương trước.)

Cam kết cả đời như vậy đã chạm sâu vào đáy lòng của hắn, hắn cũng khát vọng có một hôn nhân như vậy, hai người, không có người nào tổn thương người nào, người nào phản bội người nào, thương yêu lẫn nhau, chỉ có hai người, đầu bạc răng long.

Mẫu phi hắn chết đi cũng bởi vì không lấy được cái cam kết như vậy, cuối cùng ngậm oán mà chết, đến cuối cùng vẫn không cách nào lấy được toàn bộ sự sủng ái của phụ hoàng.

Cũng giống như hắn, chỉ sau khi hoàng huynh hắn ra đi, hắn mới miễn cưỡng nhận được một chút sự chú ý của phụ hoàng.

Vậy mà trong sự chú ý này, lại tràn đầy sự mong đợi và áp lực, hoàn toàn không có tình cảm cha con đơn thuần.

Từ đầu đến cuối hắn hoàn toàn không thể lấy được toàn bộ tình cảm của người hắn yêu, vĩnh viễn chỉ nhận được một phần nhỏ, toàn bộ tình cảm của mẫu phi hắn giành cho phụ hoàng, phụ hoàng giành toàn bộ tình cảm cho thất huynh, vậy còn hắn?

Khi hắn nghe được tiểu nữ nhân kinh hãi thể tục luôn theo sát hắn muốn toàn bộ tình cảm của hắn, hơn nữa còn nói chỉ cần hắn nguyện ý, cũng sẽ hoàn toàn có được nàng.

Đây là lần đầu tiên có người nguyện ý cho hắn toàn bộ tình yêu.

10. Chương 4-2

Trong một thời gian ngắn, hắn phát hiện mình không thể ép buộc bản thân đối xử lạnh nhạt với nữ nhân này nữa rồi.

Bởi vì nàng dịu dàng, mỹ lệ (xinh đẹp), còn có phần tùy hứng, đã đánh sâu vào trong trái tim tĩnh mịch thờ lâu của hắn.

Duy chỉ có một nữ nhân như vậy, hắn làm sao có thể buông bỏ đây?

Không! Hắn muốn giữ chặt nàng, phải có nàng, cho dù bằng bất cứ giá nào!

Lam Bán Hương liều mạng phản kháng, giãy giụa, nhưng Tát Cách Hán lại giữ nàng thật chặt bên trong khuỷu tay, không cho nàng rời đi.

Nàng dần dần bị nụ hôn nóng bỏng làm tan chảy, khe hở đôi môi đỏ mọng để đầu lưỡi của hắn tiến vào cùng nàng thân mật, dây dưa, nụ hôn này làm cho sắc tình cả hai tăng lên, nóng đến mức cả không khí cũng muốn bốc cháy.

Nàng vốn muốn kháng cự, nhưng đôi tay to lớn cùng đôi môi khêu gợi của hắn không ngừng vuốt ve và hôn nàng, gần như muốn tan ra trong lòng hắn.

Vốn cho rằng nam nhân luôn luôn bảo thủ này sẽ có kỹ thuật không tốt, nhưng khi nụ hôn nóng bỏng của hắn không ngừng thay phiên nhau rơi xuống ngực nàng, lại vô cùng dịu dàng mà trên trọc vùng đất nhạy cảm của nàng, làm ngọn lửa trong lòng nàng không tự chủ được mà đốt lên.

Trong nháy mắt, nàng quên mất mình đang giận hằn, chỉ muốn cùng hằn đối chọi, toàn thân cảm thấy thoải mái vô cùng.

“Người muốn làm gì?” Khi nàng nhìn thấy cử động của hằn thì hai chân trắng như tuyết đã bị hằn kéo ra, đầu của hằn vùi sâu vào trong hai chân, đầu lưỡi phách lối liếm láp ngậm nhấm cánh hoa đang động tình.

“A.....”

Nhị hoa nhạy cảm bị kích thích như vậy, cơ thể nàng giống như bị điện giật, toàn thân không tự chủ được mà run rẩy.

Hai chân nàng vô lực mặc hằn làm càn, hai cánh tay lại bị hằn giữ lấy, trừ việc ngoan ngoãn đón nhận hành động lớn mật của hằn, giãy giụa cũng dư thừa, chỉ làm nàng giống như đang vội vã.

Tất Cách Hằn từ từ dùng cơ thể mình, đầu lưỡi thương yêu vỗ về nhị hoa nhỏ, cố ý muốn thu hút lửa tình trên người nàng, hằn càng chậm rãi lại càng cố gắng không chế chính mình, cố gắng đè nén dục hỏa đang bùng lên.

Để cho nàng phải lâm vào sự điên cuồng của hằn, để cho nàng hiểu cho dù nàng giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi hằn, để cho nàng biết một khi đã nói ra cam kết, thì không được bội ước.

Hằn muốn từng chút từng chút nhấm nháp vùng đất của nàng, để hằn có thể khắc sâu hương vị ngọt ngào này vào sâu trong đáy lòng.

Bất ngờ nàng đạt đến khoái cảm làm hai chân khẽ run, mặc dù tạm thời có thể loại bỏ một chút khô nóng, nhưng sâu bên trong lại cảm thấy một một cổ trống rỗng, giống như cần thêm cái gì đó để lấp đầy nàng.....

“Đã cao triều rồi sao?” Giọng khàn khàn kêu gọi Lam Bán Hương đang ở thế giới tuyệt mỹ trở về.

Nàng nhìn thấy cái đầu đang vùi vào hai chân mình đưa lên, gương mặt tuấn mỹ mang theo chút ửng đỏ, lại tràn đầy tình dục.

Không ngờ mình lại có thể dễ dàng bị dụ dỗ như vậy, tuy nhiên nàng không có ý nghĩ muốn dừng nó lại, nàng nhẹ nhàng vươn tay, mà hằn cũng đứng dậy hướng về phía nàng, để nàng có thể bao bọc hằn.

Khi hai tay nàng ôm lấy cơ thể nóng bỏng kia, đồng thời cũng cảm nhận được có một vật cứng đang chống đỡ lấy mình.

Tim của nàng đập rất nhanh, cảm thấy dục vọng kia đang hoạt động dưới cánh hoa ướt át của nàng, giống như muốn tìm lối vào vườn hoa thần bí, cứ như vậy thử dò xét tuần tra làm nàng suýt không thở được.

“Khẩn trương sao?” Hằn lấy một loại tư thế bại hoại khẽ cắn vành tai nàng.

“Nào có..... A!” Hằn cứ nhiên cứ tiến vào như vậy?!

Nàng đột nhiên mở to hai mắt, cái miệng hồng nộn nhỏ nhắn run rẩy không khép lại được, khóe mắt hàm chứa chút nước mắt làm người mê đắm.

“Tiểu yêu tinh đáng chết! Cứ nhiên lộ ra vẻ mặt mê người như vậy.” Giọng nói hoan ái thở gấp lại mang theo một sự vui mừng như điên.

Thì ra nàng vẫn là của hằn, không có người nào làm bẩn, hái qua.

Hằn vốn còn muốn thương hương tiếc ngọc, lại bị bộ dáng đáng thương như vậy làm nhiệt huyết tăng vọt, không cách nào nhẫn nại.

Cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn khả ái của nàng, không ngừng dùng nụ hôn để an ủi nàng, nhưng dục vọng đang trong thân thể nàng không cách nào dừng co rút, kèm theo tiếng kêu kháng nghị như mèo nhỏ của nàng, sự co rút càng ngày càng kịch liệt, mãi cho đến khi hằn rời khỏi miệng nàng, hai người mới dốc sức hô hấp, hít lấy không khí trong lành, hằn đem tất cả mọi thứ của mình cho nàng.....

Cuối cùng cũng đã được như nguyện nhưng không lập tức rời khỏi thân thể nàng, giống như một con hắc báo (báo đen) lưỡi biêng, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm cái cổ trắng ngần thẹn thùng của nàng, chọc cho nàng gãi ngứa không thôi, muốn né tránh lại rước lấy sự công kích từ vành tai.

“Người là người đàn ông đầu tiên của ta.”

Lam Bán Hương không cần nhìn cũng biết giờ phút này gương mặt nam nhân đó đang hài lòng nở nụ cười.

Nàng còn chưa phản ứng kịp. Liền bị hất kéo vào trong ngực, sau đó ôm lấy thật chặt, bên tai nghe được giọng nói khàn khàn rất dịu dàng của hắn: “Nếu như độc sủng có thể giữ lại người, vậy chuyên sủng một mình người thì có là gì?”

Vì để biểu hiện mình là một người có tài có đức, Lam Bán Hương quyết định tìm hiểu bệnh dịch trên loài vật đang lan truyền trong nhân gian một phen.

Trải qua mấy ngày thức đêm, nàng đem kinh nghiệm gặp động vật cảm cúm khi ở Đài Loan viết thành bút kí, để Tát Cách Hán cùng các đại thần thảo luận nghiên cứu, sau đó tiến hành cách ly, quan sát, mà những động vật bị dịch bệnh còn lại thì thêu chết.

Lại nói, nàng phát hiện Nguyệt quốc có thể giàu có như vậy, bởi vì ở đó có gạo.

Mặc dù Nhật quốc cũng có lấy hạt giống từ Nguyệt quốc, nhưng vẫn không có phương pháp trồng trọt, cho nên vẫn luôn thất bại.

Bước đầu tạo nên một quốc gia chính là đi từ nông nghiệp, muốn quốc gia cường thịnh, thì phải có đầy đủ lương thực.

Đối với Lam Bán Hương mà nói, gạo không có gì xa lạ, từ nhỏ đến lớn nàng chính là ăn gạo mà lớn lên.

Sinh ra tại Nghi Lan tràn ngập lúa, cộng thêm viện trưởng cô nhi viện coi trọng việc cứu tế, lấy mảnh đất phía sau núi để trồng lúa, nàng đã tự tay làm qua chuyện nhà nông, sao lại không biết trồng lúa cơ chứ?

Nàng rất hài lòng khi nhìn thấy gương mặt tươi cười và tán thưởng của Tát Cách Hán khi nàng viết ra phương pháp gieo trồng lúa. Thế là nàng và các cung nữ dựa theo quyển sách đó viết lại thành những quyển nhỏ, lại xin Tát Cách Hán phái người chỉ bảo người dân trồng trọt.

Tin tưởng cứ tiếp tục như vậy, người dân Nhật quốc cũng không cần hâm mộ Nguyệt quốc có của ăn của để, cũng không sợ chết đói nữa.

Mà sau khi đã no bụng, thì việc cần làm chính là bồi dưỡng ra nhân tài.

Lam Bán Hương nói ý tưởng này với Tát Cách Hán, hơn nữa còn muốn đem những thứ vô ích trong hậu cung rút bớt ra, xây dựng nó lại thành học đường. Một gian trong đó sáng ngời rộng rãi, gia còn lại thì làm viện y học, bên cạnh xây thêm một y viện (phòng khám), để những đại phu có lòng muốn học y có nơi trao đổi học tập.

Đáng tiếc nàng không phải là thầy thuốc, không thể làm gì khác hơn là để Tát Cách Hán tìm một đại phu nổi danh ở nhân gian về làm lão sư (thầy giáo), mà nàng sẽ giúp một tay để huấn luyện ra một nhóm hộ lý (y tá). Ở cô đại nam nữ hữu biệt, nên nàng sẽ huấn luyện cả nam và nữ hộ lý, để sau này có thể chữa bệnh cho những người không cùng giới tính: đợi sau khi học xong, lại phải đi thật xa, xem bệnh miễn phí cho mọi người.

Không tin rằng sau những chính sách thúc đẩy tốt đẹp đó, còn không cách nào biến Nhật quốc trở thành một nước hiện đại đi!

Không ngờ những điều này lại có ảnh hưởng tốt như vậy, miễn cho nàng khỏi phải mệt chết với cái trách nhiệm siêu nặng nề của lão công.

Tát Cách Hán từng muốn chiêu cáo với thiên hạ rằng những chính sách này do nàng nghĩ ra, hi vọng có thể thay nàng xóa bỏ hình tượng hồng nhan họa thủy, mê hoặc Quân Vương, chỉ là nàng không nghĩ rằng những người cổ đại sau khi xem xong sẽ thay đổi quan niệm, không cần làm gì chính là chính sách tốt nhất, nếu bởi vì nàng bị phản đối mà những chính sách trên bị gạt bỏ, không phải tất cả đều uống công vô ích sao?

Dù sao lão công thành công, lão bà cũng sẽ thơm lây.

Bây giờ nàng muốn toàn tâm toàn ý chăm sóc hần, để hần khỏe mạnh cường tráng. Phải biết lão công khỏe mạnh chính là hạnh phúc của lão bà!

Cứ như vậy, nàng đến cổ đại này đã được ba tháng rồi, Nhật quốc dần dần cường thịnh, nhân dân từ từ trở nên giàu có, nàng cũng dần quen với cuộc sống của người vợ.

“Vương đâu?”

Lam Bán Hương có chút kinh ngạc khi Tát Cách Hán không về đúng giờ ăn tối, phải biết hần đã đồng ý với nàng đúng giờ sẽ về ăn tối.

Nhưng hôm nay hần lại phái Lý Quyền tới, nghe nói là đại tổng quản đã chăm sóc hần từ nhỏ, Lam Bán Hương nhìn chăm chăm, cái cằm trắng của người trước mặt, rất muốn hỏi xem ông ta có phải là công công trong truyền thuyết không?

Nhưng mà như vậy có chút thất lễ.

“Vương phái nô tài tới báo với nương nương không cần chờ ngài ấy dùng thiện (dùng cơm).”

“Tại sao?”

Lý Quyền ngăn người một chút, sao vị nương nương có dáng dấp xinh đẹp này lại không thông suốt như vậy, còn phải hỏi tại sao? Vương đã nói như vậy, còn đặc biệt phái hần tới giao phó, không phải vì lo lắng đại tiểu thư đây sẽ không vui sao? Nàng không cảm động đến rơi nước mắt, còn gương cặp kia yêu mị ngây ngốc hỏi tại sao?

“Tại sao?”

“Đúng vậy, tại sao? Hần có chuyện gì quan trọng hơn việc dùng bữa cùng ta sao?”

11. Chương 4-3

Edit: kaylee

Những động vật gây cảm cúm kia cũng đã bị khống chế, hơn nữa nàng còn viết những kiến thức hiện đại thành một quyển bút ký, giúp cho Tát Cách Hán có thể đọc hiểu, cũng có tích hiệu (thành tích + công hiệu) rất tốt.

Nếu cứ như vậy mà xây dựng quốc gia thật tốt, đào tạo đội ngũ nông nghiệp quốc gia, mặc dù không có biện pháp lập tức hiện đại hóa giống như Đài Loan, tốt xấu gì cũng có thể ăn đủ no, mùa đông không còn đói bụng.

Nếu như không phải là muốn để cho hần có thể chuyên tâm làm người chồng tốt, để cho hần theo nàng giải sầu, nàng thật sự không muốn dùng kiến thức hiện đại can thiệp vào hoạt động của thời đại này, mặc dù thời đại này cũng không có trong lịch sử, nhưng trời mới biết có thể hay không đối với tương lai sinh ra ảnh hưởng gì? (lee: đoạn này là suy nghĩ của chị Hương nên có những từ lee edit theo hiện đại nhé)

Lam Bán Hương rút vòng ngọc trên tay ra, dịu dàng nói: “Lý tổng quản, Lý đại ca, Bồn cung biết người xuất thân nghèo khổ, trong nhà huynh đệ tỷ muội đông đảo, nhưng bởi vì tuổi tác mà không có năng lực nuôi sống mình, người mới có thể tuổi còn nhỏ đã phải vào cung.”

Nàng nhét vòng ngọc vào trong tay Lý Quyền, “Mặc dù phục vụ Vương là người người cầu còn không được, nhưng người cũng biết Vương người kia, một lòng ưu quốc ưu dân, lấy sự khốn khổ của thiên hạ dân chúng làm sự khốn khổ của mình, dân chúng chưa ăn được no bụng, mặc đủ ấm, hần cũng không dám nghỉ ngơi thật tốt, hưởng thụ, chớ đừng nói chỉ là ban thưởng.”

“Nô tài không dám tham cái này.....”

“Không cần lo lắng, bởi vì có lý do nên mới như vậy, Bổng cung cũng sẽ phụ tá Vương thật tốt, khiến cho dân chúng nước Nhật về sau không cần bởi vì nghèo khó mà bán mình nữa.”

“Nương nương.....” Lý Quyền có chút cảm động nhìn nữ nhân trước mắt, mặc dù vẻ đẹp của nàng làm cho người ta mất hoa thần mê, tuy nhiên lại nhiều hơn một loại cảm giác làm người ta kính nể.

“Còn nữa, Bổng cung tính toán đợi đến sau khi tình hình bệnh dịch trong nước được tiêu diệt, cùng Vương Hảo thảo luận thật tốt chuyện mở học đường.”

“Học đường?”

“Không sai, hậu cung này cũng lớn quá mức rồi, người hầu hạ ta và Vương còn cũng không cần nhiều như vậy, cho nên tính toán làm thành học đường và y viện (trường học và bệnh viện).”

“Nương nương, thế nhưng mà chỗ ở của phi tử tương lai của Vương.....”

“Phi tử gì hả?” Lam Bán Hương trên mặt mỉm cười như cũ, nhưng mà ánh mắt lại lạnh nhạt xuống.

Lý Quyền trong lòng cả kinh, trước từng nghe Vương một người lắm bả nói nhỏ nói, duy nhất làm cho hấn động lòng, muốn có nữ nhân, chỉ có Hoàng Hậu nương nương.

Chẳng lẽ Vương vì Hoàng Hậu nương nương, không nạp hậu cung?!

“Chuyện này..... Chuyện hậu cung chuyên sủng là chuyện lớn không thể được.”

“Đó là chuyện nhà của ta và Vương, ta nói được là được, học đường mở xong, muốn thu đệ tử tuổi tác khoảng sáu tuổi, hơn nữa còn muốn áp dụng mười hai năm quốc dân giáo dục.”

“Mười hai năm quốc dân giáo dục,? Đây là.....”

“Được rồi, trước nói cho người cũng không sao, chính là chỉ cần giao chút tạp phí (phí học đường) thì có thể tiếp nhận dạy dỗ mười hai năm, phần lớn chi phí do quốc gia thu nhận, đương nhiên việc này đối với nước Nhật ngày trước mà nói là làm không được, chỉ là chuyện này Bổng cung sẽ cùng Vương thương lượng thật tốt.”

Lý Quyền gật đầu một cái, mặc dù cảm thấy nghe không hiểu lắm, lại hình như là một chính sách rất tốt đối với người dân, nhưng mà, tại sao Hoàng Hậu nương nương muốn cùng hấn nói loại quốc gia đại sự này?

Phải nói cũng là nói với Vương mới đúng chứ? Hấn cũng chỉ là một nô tài.

“Lý tổng quản, đại đệ (em trai lớn) của người đã hơn sáu tuổi đi?”

“Nương nương.....”

“Nếu như Bổng cung đồng ý người, cho hấn vào Hi Vọng tiểu học đọc sách hơn nữa giảm nửa giá, hơn nữa đọc thật tốt còn có thể tranh thủ học phí ưu đãi, người nói, người nên như thế nào báo đáp Bổng cung đây?”

Vốn là ca múa náo nhiệt bởi vì Lam Bán Hương xuất hiện mà ngừng lại, Vũ Cơ xinh đẹp cũng ngắc ở ngay chính giữa võ đài, những người khác cũng cũng ngắc lại, trên mặt cũng tràn đầy kinh ngạc, không biết nên nói gì hoặc làm gì, chỉ có thể giương mắt nhìn Lam Bán Hương bước chân liên tục đi đến bên người Vương.

“Đây là vị trí của ta chứ?” Nàng không có hành lễ, không có sợ hãi, sau khi nói xong liền chậm rãi ngồi ở bên cạnh Đế Vương nước Nhật Tất Cách Hấn, trên gương mặt xinh đẹp của nàng nở một nụ cười.

Nàng đương nhiên biết đám quan viên phía dưới kia cùng vũ nương trên đài đều mở to mắt nhìn nàng.

Lời đồn đãi Tân Đế nước Nhật ở trên chiến trường cứu về Yêu Cơ không rõ lai lịch, sau đó liền bị mê hoặc tâm hồn, không để ý đến sự phản đối của trung thần, lấy nàng làm Hậu. Nghe nói thời gian trước còn bức bách một cung nữ mang thai long chủng nhảy hồ, sau đó lại đuổi tất cả tú nữ dự bị nhét vào hậu cung khác ra ngoài cung thành hôn.

Thật là một nữ nhân thiện đồ (ghen tỵ), âm hiểm lại ác độc! Hồng nhan tuyệt mỹ như vậy là rất hợp với tai họa nhân gian, quả thật chính là nguy cơ lớn nhất trong suy nghĩ của nam nhân, càng là mầm mống diệt quốc của nước Nhật tương lai.

Cố tình Tân Đế nước Nhật lại đối với hồng nhan họa thủy này tình hữu độc chung (giống như là có tình, chung thủy duy nhất ý), sủng ái có thừa.

Lời đồn đãi ở dân gian rất nhiều, đại thần trong triều sớm đã nghe rất nhiều lời đồn đãi về Yêu Cơ này, cũng nghe nói nàng như thế nào khiến Đế Vương luôn luôn cần chính (chăm chỉ xử lý việc chính) từ đó không tảo triều (vào triều sáng sớm), hàng đêm xuân tiêu (khụ, làm chuyện đó ý).

12. Chương 4-4

Edit: kaylee

Thật ra thì..... Cũng không phải là đều không tảo triều, mà là nghe nói đổi thành 9h (nguyên văn nha ~) sáng mới lên triều, loại này xưa nay chưa thấy này khiến cho các đại thần mỗi ngày thói quen dậy sớm vào triều bị dọa sợ đến cảm cũng rớt xuống.

Nghe nói Yêu Hậu này còn muốn giết giầy Vương ban bố điều ước hôn nhân thần thánh gì đó, nói là nam nữ lấy gả nhất định phải trưởng thành, thiếu niên thiếu nữ dưới mười sáu tuổi không được thành hôn, còn có phu thê hưu cách (ly hôn) cần do quan viên phán định công chính, hơn nữa cần phải có hai vị nhân chứng mới có thể, không được tùy ý hưu thê (bỏ vợ).

Điều quan trọng nhất, cũng là điều khiến tất cả nam nhân nước Nhật đều đen mặt, đó chính là chế độ nhất phu nhất thê (một vợ một chồng).

Nếu lão công ở bên ngoài lui tới với nữ nhân khác, Đại Lão Bà có thể y theo luật pháp tố cáo hai người thông dâm, sẽ xử lấy tiền phạt hoặc là ngồi tù.

Nếu như cái chính sách này thật để cho nàng ban bố xuống, đây chẳng phải là thiên hạ đại loạn.

Nhất là những đại thần bọn họ đây, mười năm học hành trong nghèo khó là vì cái gì? Còn không phải là vì sau khi có thể thi đậu công danh, có tiền có phòng còn có vô số kiều thê mỹ thiếp.

Một người vợ, thế nào đủ?!

Cho nên đối với Yêu Hậu nghĩ ra cái chánh sách hoang đường như thế, các đại thần càng là đối với nàng hận thấu xương, chỉ cần bọn hắn bắt được cơ hội, tuyệt đối sẽ ép Vương phế Hậu!

Nhưng mà đám bọn hắn nói đã nói, tẩu sớ cũng đã viết đến mức sắp chém sạch một rừng cây, nhưng mà vẫn không thấy Vương có phản ứng. (lee: ai hiểu chỗ này k? ai xem phim thấy thời cổ có mấy cái 'giấy' dùng các thanh gỗ được nối vào nhau để viết chữ nên các thanh đó ý. Chỗ này ý bảo là viết nhiều đến mức mà tất cả cây trong rừng sắp bị chặt hết rồi đó, cây bị chặt làm 'giấy' đó.)

Có thể thấy được Yêu Hậu kia có pháp lực cao cường, thế nhưng lại khiến một vị Vương Anh Minh Thần Võ như vậy biến thành hôn quân vô đạo!

Tất cả đại thần đều cùng chung mối thù nghĩ như vậy, hiện tại tận mắt thấy nàng đối với Vương không có hành lễ, chưa được Vương đồng ý cứ như vậy ngồi xuống, cả người còn cứ như vậy dán lên.....

Nhưng không thể phủ nhận, nữ nhân vui ở trong ngực Tất Cách Hán thoát nhìn giống như một yêu nghiệt chuyển thế, hồng nhan họa thủy, xinh đẹp yêu kiều đến mức khiến cho nam nhân nhìn thấy không tự chủ được ngửa ngáy trong lòng.

Quả nhiên lời đồn đãi không bằng tận mắt nhìn thấy.

Nhưng coi như dung mạo của nàng xinh đẹp hơn nữa, cũng không có thể ở bên cạnh Quân Vương vĩ đại của bọn họ, vì vậy cảnh tượng này xem ra..... Giống như cảnh tượng diệt quốc!

Tất cả các thần tử đồng ý lời mời mà đến tâm sớm bách chuyển thiên hồi (chuyển loạn trăm lần), suy nghĩ nhiều còn muốn lớn tiếng nhắc nhở Quân Vương vĩ đại của bọn họ, ra về lòng trung thành của mình như gương sáng!

Vị Hoàng Hậu này căn bản là ông trời phái tới muốn hủy diệt nước Nhật, chính là nàng độc chiếm hậu cung, ép sát long loại, ép buộc tứ nữ khác lập gia đình, loại hành động đại nghịch bất đạo này sao có thể làm Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ?

Nhưng tại sao Vương vĩ đại của bọn họ lại không có phản ứng gì, càng không có tức giận, chỉ là lẳng lặng nhìn yêu nữ kia? Chẳng lẽ nói Vương vĩ đại của bọn họ thật bị yêu nữ mê hoặc tâm.....

“Sao Hoàng Hậu lại tới?” Tất Cách Hán bưng ly rượu lên uống một ngụm, sau đó lạnh lùng nói, bàn tay lẳng lẽ bắt được hông của nàng, muốn ép nàng ngồi xuống.

Dù sao nơi này không phải nội cung, cho dù hắn không quan tâm, nhưng các đại thần phía dưới đều đang nhìn, dù gì nàng cũng phải có chút dáng vẻ đoan trang nhàn thục của Hoàng Hậu.

Thật ra thì hắn chân chính ngại, là loại ánh mắt tham lam của nam nhân khác rơi vào trên người nàng.

Lam Bán Hương mỉm cười nhìn nam nhân bên cạnh, lần nữa cảm nhận được sự uy nghiêm của Đế Vương trên người hắn, cũng thích loại khí phái cùng chững chạc thân là nam nhân nên có này, nói cách khác, hắn thật sự là rất hợp khẩu vị của nàng.

Ai nha! Làm sao hắn lại làm người khác ưa thích như vậy đây? Lam Bán Hương đắc ý muốn siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, nói bộ dạng nghiêm mặt của hắn thật là uy phong, có khí khái của nam tử tốt!

“Lam Bán Hương!” Tất Cách Hán gầm nhẹ, ngăn trở cử động lại muốn muốn dính sát của nàng.

Lam Bán Hương đành phải thôi, ngoan ngoãn ngồi trở lại bên cạnh hắn, sau đó ngồi thẳng thành bộ dáng thục nữ, một đôi mắt to linh hoạt nhìn tới các đại thần ở dưới kia, trên mặt nở nụ cười thân thiết như cũ.

Làm sao nàng có thể nghe không hiểu tức giận ẩn chứa trong giọng điệu của hắn đây? Xem ra mới vừa rồi nàng không có hành lễ, đối với hắn mà nói vẫn là rất dễ ỷ.

Nhưng nàng lại có loại kích động, rất muốn biết giới hạn thấp nhất của người nam nhân này là ở đâu? Nhìn hắn bình thường là một bộ dáng thành thục chững chạc như lão đầu tử, thật ra thì cũng chưa qua mới hai mươi lăm tuổi mà thôi, một chút kích động của người tuổi trẻ hay tính tình nóng nảy cũng không có.

Nàng tuyệt đối sẽ không tin tưởng hắn trời sanh chính là như vậy.

“Vương thật hư nha! Có bữa tiệc chơi thật vui ăn thật ngon này, thế nhưng lại không mang theo người ta.”

Tất Cách Hán không cẩn thận phun một ngụm rượu ra ngoài, Lam Bán Hương vội vàng lấy ra khăn tay lau miệng cho hắn, hành động thân thiết như vậy đương nhiên lại đưa tới ánh nhìn chăm chú của nhóm đại thần phía dưới.

“Được rồi.” Hắn có chút không tự nhiên khẽ đẩy nàng, “Có người đang nhìn!”

“Vương cũng sẽ xấu hổ à?”

“Hương Hương, nàng phải biết hiện tại dưới kia đều là thần tử của Cô Vương, nàng thân là Hoàng Hậu.....”

“Thân là Hoàng Hậu thì thế nào, ta phục vụ lão công của ta không được sao?”

“Không phải là không được, chỉ là.....” Tất Cách Hán khẽ thở dài, “Cô Vương không phải là không muốn nàng tham dự, chỉ là lúc Cô Vương gọi nàng, nàng nói nàng phải ngủ tới khi trời sắp xuống mới thôi.”

Hắn nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của nàng, cộng thêm những đại thần khác đối với nàng vẫn không thể nào tiếp thu được, sợ mang nàng tham dự sẽ uất ức nàng, cho nên mới phải giấu giếm không muốn để cho nàng biết.

Lam Bán Hương cong môi đỏ mọng lên, có chút đáng thương nói: “Đều do tối ngày hôm qua Vương quá mức uy mãnh, người ta vẫn là lần đầu tiên, chàng còn độc ác giày xéo ta như vậy, nếu như không phải là nghe nói Vương muốn gặp ta, người ta sợ rằng vẫn còn không xuống giường được, hiện tại Vương còn trách

ta... ta đều muốn khóc rồi.”

13. Chương 5-1

Lam Bán Hương làm nũng xong, liền nghe thấy thứ gì đó không cẩn thận rơi xuống đất, phát ra tiếng vang cực lớn, tất cả mọi người nhanh chóng liếc mắt nhìn cung nữ phạm sai lầm kia một cái, sau đó tầm mắt lại lập tức dời về phía Vương và Hoàng Hậu ngồi ở trên cao.

Không người nào dám nói chuyện.

Loại thủ đoạn tụt hậu (lỗi thời) này cũng dám sử dụng, vọng tưởng muốn dùng loại mỹ nhân kế này làm cho Đế Vương vĩ đại của bọn họ trúng kế sao?

Không cần nói đến việc Đế Vương vĩ đại của bọn họ sẽ không thích loại ngu xuẩn này, loại thủ đoạn này người sáng suốt nhìn một cái cũng biết thể mà lại còn không biết xấu hổ lấy ra để mất mặt? Phải biết Đế Vương vĩ đại của bọn họ cũng không phải là loại hạ lưu bại hoại ham sắc đẹp.

Nhưng..... Đế Vương vĩ đại của bọn họ thể nhưng lại đưa ly rượu đang cầm trong tay tới bên môi của yêu nghiệt kia, sau đó tự tay dứt nàng uống một ngụm rượu.

Hơn nữa ly rượu kia còn là Đế Vương vĩ đại của bọn họ mới vừa đã uống, chuyện này..... Chuyện này..... Đây không phải là.....

Đây không phải là hôn môi gián tiếp sao?!

Lam Bán Hương nhìn chằm chằm ly rượu gần ngay trước mắt, sau đó liếc nhìn nam nhân mặt không biểu tình gì một cái, trong lòng rất kinh ngạc 1 giây trước hắn còn cố chấp giống như một lão già hóa đá, một giây sau thể nhưng lại lập tức cùng nàng thể hiện quan hệ?

Xem ra người nam nhân này cũng có một mặt không muốn người khác biết, có thể tính là làm nàng kinh diễm (kinh ngạc, ái mộ).

Hoặc là, đây chẳng qua là một loại thủ đoạn khảo nghiệm nàng mà thôi?

Mặc kệ như thế nào, nếu nàng đã quyết định thích người nam nhân này, nhiều một chút cử động thân mật nàng hẳn sẽ không để ý.

Tất Cách Hán cũng cảm thấy rất khó tin, hắn nhìn Lam Bán Hương cười híp mắt kề sát tay của hắn uống một ngụm rượu, sau đó khuôn mặt họa thủy nhỏ nhắn nhún nhú lại, “Rượu này thật là đáng nha!”

“Chẳng lẽ còn có rượu ngọt?”

“Đương nhiên là có!” Rượu trái cây nha! Chỉ là xem bộ dáng uống ăn hơi thở cũng tràn đầy thuần phác của bọn họ, có thể ngay cả rượu trái cây cũng không có uống qua.

Uống xong rượu, nàng lại ngồi thẳng thân thể, đôi tay khéo léo đặt ở trên đùi, hai chân còn khép lại, bày ra loại danh viện tọa pháp (tiêu chuẩn ngồi của người con gái đẹp) xem qua trên ti vi kia.....

Sau đó, lực chú ý của nàng rất nhanh sẽ bị vũ nương ở giữa vũ đài hấp dẫn.

“Vương.” Lam Bán Hương kéo nhẹ tay áo của Tất Cách Hán.

Loại hành động đại nghịch bất đạo này thiếu chút nữa khiến các lão thần trọng quy củ phía dưới giận đến hộc máu, nhưng mà Đế Vương của bọn họ một chút cũng không có trách tội hoặc là tức giận, chỉ là nghiêng qua thân đến gần nàng.

“Muốn ăn cái gì sao?”

“Thức ăn của các người ta một chút cũng ăn không quen.”

Tát Cách Hán nghe cũng cảm thấy rất đồng cảm, kể từ sau khi ăn thức ăn nàng tự tay nấu, liền cảm thấy những món ăn vẫn thấy bình thường ngon thậm chí có chút không có mùi vị.

“Các nàng là đang biểu diễn khiêu vũ à?”

“Đúng!”

“Ta muốn nhìn.”

Tát Cách Hán nhìn Lam Bán Hương mặt mũi tràn đầy hưng phấn, đột nhiên có loại kích động muốn cưỡng chiều nàng lên tận trời cao.

Chỉ thấy tay hắn vung lên, vũ nương vốn là nhảy đến một nửa trên võ đài vội vàng sửa sang lại đội hình, sau đó bắt đầu khiêu vũ.

Lam Bán Hương chuyên tâm nhìn vũ điệu dáng vẻ thướt tha mềm mại trên võ đài, Tát Cách Hán lại là bắt đầu chính sự của yến hội hôm nay.

Có mấy thiếu nữ giống như là vật phẩm đấu giá đi vào, cắt đứt thưởng thức đã được một nửa biểu diễn của Lam Bán Hương, cũng làm cho Lam Bán Hương không thể không rơi ánh mắt vào trên người các nàng.

Họ mỗi đều là xinh đẹp động lòng người, quan trọng hơn là thoát nhìn rất trẻ tuổi, trẻ tuổi đến để cho nàng cảm thấy rất kỳ quái.

Nàng nhìn nam nhân bên cạnh một cái, không hiểu diệu linh (trẻ tuổi, xinh đẹp) thiếu nữ này đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

“Tả tướng quân, lần này đối với Nguyệt quốc chiến sự thuận lợi, Tả tướng quân có thể nói là có công lớn, những nữ nô từ Nguyệt quốc bắt tới này sẽ để cho người chọn lựa mấy người đi!” Tát Cách Hán bưng ly rượu khó được buông lỏng nói.

Lam Bán Hương chỉ thấy một nam tử trung niên uy vũ anh tuấn quỳ lạy ở phía dưới, một thân khôi giáp màu trắng, xem ra quả thật chính là hình tượng tướng quân Lưu Đức Khải đẹp trai bên trong “Tân Nguyệt cách cách” (*).

(*) chỗ này lee để đẹp trai theo hiện đại vì là chị Hương đang nghĩ về nhân vật tướng quân trong bộ phim “Tân Nguyệt cách cách”

“Tân Nguyệt cách cách” (gốc) là bộ phim được CTV chuyển thể từ tiểu thuyết của Quỳnh Dao năm 1995.

Hơn nữa nhìn tuổi của hắn, không thể nào còn không có thú thê (lấy vợ) chứ?

Loại hành động ban thưởng này của Tát Cách Hán không phải sẽ nguy hại nghiêm trọng đến một gia đình hạnh phúc chứ?

Quả nhiên.....

14. Chương 5-2

“Vương, thần trong nhà đã có tao khang chi thê (*).....”

(*) tao khang chi thê: người vợ cùng chịu cảnh nghèo hèn với mình không thể bỏ được, vì thế nên vợ cả gọi là tao khang chi thê.

“Nghe nói nàng với người thành thân đã ba năm cũng không có sinh con, Cô Vương nhưng là hi vọng con cháu của ái khanh có thể tiếp tục tận trung.”

Ý tứ nghe được rất rõ ràng, nói đúng là hi vọng Tả tướng quân ưu tú này có thể sinh thêm mấy tiểu tướng quân, sau đó tận trung vì nước, thay Vương cống hiến.

Nhưng như thế nào đi nữa cũng không cần đưa nữ nhân cho người ta, hơn nữa hấn còn có lão bà, nếu mà nghe được thượng tư (cấp trên) của lão công mình thế nhưng lại ” ban thưởng ” cho lão công khổ cực giết địch loại thưởng này, sẽ có ý nghĩ như thế nào?

Nếu là nàng, đã sớm bảo lão công của mình không làm nữa, về nhà làm ruộng còn tốt hơn!

Tất Cách Hán mơ hồ có thể cảm nhận được nữ nhân bên cạnh đang tức giận, bởi vì nàng vui vẻ hay là không vui, này nụ cười trên mặt đều thể hiện rõ.

Nếu nàng vui vẻ, bộ dáng kia có thể nói là hoa đào nhảy múa trong gió xuân; nếu nàng không vui, tươi cười trên mặt kia vẫn đẹp dễ như cũ, nhưng lại tràn đầy ý lạnh.

Nhớ tới lúc trước nàng đã từng nói, ở nơi họ ở, một vị lão công chỉ có thể lấy một người thê tử..... Hấn cư nhiên quên mất, khó trách nàng không vui.

Thế nhưng loại ban thưởng nữ nô sau chiến tranh là chuyện rất bình thường, mặc dù hiện tại hấn cũng cảm thấy không ổn, nhưng quân vô hí ngôn (vua không nói đùa).

Giống như là ở trong lòng giao chiến hồi lâu, Tả Tướng quân Ân Thiên Lô ưỡn thẳng thân thể, không nhanh không chậm nói: “Vương, kể từ sau khi tiện nội (khiêm xưng vợ mình) gả cho vi thần, không có hưởng qua mấy ngày tình cảm phu thê liền phải chịu đựng nỗi khổ phu thê chia lìa, ở nhà thay vi thần chăm sóc trưởng bối, ngày đêm chờ đợi lo lắng cho an nguy của phu quân mình ở trên chiến trường, lại như cũ kiên trì khổ đợi, hôm nay vi thần công thành danh toại rồi, nên muốn an ủi tiện nội thật tốt, tại sao có thể mang mười mỹ nhân khác trở về? Bất kỳ chuyện nào khiến tiện nội đau lòng khổ sở, xin thứ cho vi thần không cách nào tuân chỉ.”

Hiện trường một mảnh im ắng, tất cả mọi người không dám hô hấp, bởi vì mọi người đều nhìn thấy biểu tình trên mặt Tất Cách Hán không chút thay đổi.

Mà một Tân Đế luôn luôn chừng chặc tỉnh táo, tuyệt sẽ không dễ dàng ban thưởng, hôm nay hào phóng ban thưởng mỹ nhân như vậy, lại chịu khổ cực tuyệt, tất cả mọi người không nhận được thay huynh đệ ở trên chiến trường cùng nhau liều chết này đổ mồ hôi lạnh.

Vậy mà Lam Bán Hương lại là muốn đứng lên lớn tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, nam nhân như vậy thật là lão công cực phẩm trong mắt của nữ nhân!

So sánh lại, nàng hung hăng trừng mắt với nam nhân hư muốn phá hư tình cảm phu thê nhà người ta.

Nàng ghét nhất những thứ Vương tự cho là đúng làm nguyệt lão động chút là loạn chỉ uyên ương (gán ghép vợ chồng đó) kia, nhất là Khang Hi.

Tiểu thuyết xuyên không nàng đọc nhiều nhất chính là Thanh triều, mỗi lần đều là Khang Hi loạn gả, chia rẽ không biết bao nhiêu đôi nam nữ yêu nhau.

“Vương.....” Mặc dù Hữu Tướng quân đối với Tả Tướng quân này có chút ý kiến, nhưng biết hấn là người trọng tình trọng nghĩa, cho nên cũng quỳ xuống tới thay Ân Thiên Lô cầu tình với Vương.

Nhìn thấy Hữu Tướng quân quỳ xuống, những Văn Võ Bá Quan khác cũng tất cả đều quỳ xuống.

“Các người cho là bộ dáng như vậy mà có thể uy hiếp Cô Vương sao?” Bàn tay nắm chặt cái ly của Tất Cách Hán đã trắng bệch, có thể thấy được Quân Vương tính khí tốt như thế nào đi nữa cũng không thể chịu được bị uy hiếp.

“Thần không dám.”

“Ân Thiên Lô, chuyện cho tới bây giờ mười mỹ nhân này người không thu cũng phải thu, nếu không ta liền hạ lệnh chém đầu phu nhân ngươi, tội danh là đồ phụ trong thất xuất (*), tội này có thể để cho trượng phu của nàng ngưng nàng (bỏ vợ), không thể có câu oán hận nào.”

(*) thất xuất: 7 tội lớn đối với phụ nữ thời xưa: 1 là không vâng lời cha mẹ chồng, 2 là không có con, 3 là lăng lợ, 4 là ghen tỵ, 5 là mắc bệnh nghiêm trọng, 6 là hay ngồi lê đôi mách, 7 là trộm cắp.

“Vương?!” Ân Thiên Lô sắc mặt tái nhợt nhìn Tát Cách Hán tràn đầy sát khí trước mặt, không hiểu Vương luôn luôn thấu tình đạt lý như thế nào hôm nay lại làm khó người như vậy.

Thật ra thì nếu hắn biết vị Vương mà hắn luôn luôn kính trọng là bởi vì mặt mũi của nam nhân không thể mất, không biết có nhiệt huyết không hồi hận ở trên chiến trường chem. Đầu địch như vậy không?

“Vương.....”

Những quan viên khác cũng muốn mở miệng, lại bị Tát Cách Hán lạnh lùng một câu nói chặn trở về, “Người nào cầu cạnh nữa, Cô Vương tuyệt không nhẹ nhàng tha thứ!”

Lúc này, Lam Bán Hương luôn luôn trầm mặc liếc mắt nhìn Ân Thiên Lô. Chỉ thấy hắn giống như là người sắp chết đuối thấy cọc gỗ, mắt sáng lên cầu khẩn nài.

A, không ngờ nàng bị cho là hồng nhan họa thủy đến để hủy diệt Nhật quốc này, lại còn có một ngày bị người sức lực giống như Lưu Đức Khải Tướng quân này cầu cứu, chỉ là nhìn đến hình ảnh hắn thay phụ nhân của mình nói chuyện, nhìn đến loại phụ thê tình thâm này, coi như từ trước đến giờ nàng có thói quen không đếm xỉa đến người khác, cũng không nhịn được muốn nhảy ra giúp.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, lại phát hiện nghênh đón mình là cặp mắt bốc lửa của Tát Cách Hán.

“Thế nào? Người cũng muốn xin tha cho hắn?” Âm thanh lạnh lẽo tràn đầy cảnh cáo, khiến Lam Bán Hương biết nếu nàng lên tiếng, có thể cũng sẽ bị trừng phạt.

Mới vừa rồi hắn vốn là muốn nói mười mỹ nhân này Ân Thiên Lô không thu coi như xong, tuy nhiên lại để cho hắn nhìn thấy Hộ Quốc Đại Tướng quân của hắn cư nhiên nhìn chăm chăm Hoàng Hậu của hắn.

Mà hắn cũng phát hiện sự tán thưởng không che giấu chút nào của Lam Bán Hương đối với Ân Thiên Lô, càng thêm cảm thấy chói mắt cực kỳ.

Nữ nhân đối với chuyện phiến toái luôn luôn có thể trốn tránh liên trốn tránh, lại có thái độ khác thường muốn thay người khác cầu tình?!

Lúc nào thì giao tình của hai người tốt như vậy? Tại sao hắn không biết? Một ngọn lửa ghen đáng sợ bắt đầu thiêu đốt, lan tràn.

Thấy khuôn mặt đờ đờ sát khí của nam nhân bên người; Lam Bán Hương cũng không muốn tự nhiên bị kéo ra ngoài đánh mười mấy đại bản, nàng trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ đau.

“Chẳng lẽ Hoàng Hậu không sợ bị ăn heo?” Tát Cách Hán là không thể nào sai người đánh nàng, nhưng lại vẫn là nhịn không được muốn đe dọa nàng.

Lúc này mới phát hiện ra, mình đối với nữ nhân này đã có ham muốn chiếm giữ mãnh liệt như vậy rồi, chỉ muốn muốn đôi mắt đào hoa của nàng chỉ nhìn một mình hắn, chỉ để ý một mình hắn, giống như nàng luôn miệng nói, nàng đã gả cho hắn, nam nhân của nàng cũng chỉ có duy nhất hắn.

“Làm sao có thể? Ta sợ đau.” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn đáng thương nói.

Âm thanh nhỏ như vậy lại từng từ từng chữ rõ ràng rơi vào trong tai của tất cả mọi người, Lam Bán Hương lập tức thấy hai mắt tràn đầy hi vọng của Ân Thiên Lô giống như là cây nến đột nhiên dập tắt, mà trên mặt những người khác có trong dự liệu, có bất đắc dĩ, có thật nhiều là xem thường.

Câu trả lời của nàng mặc dù khiến người khác thất vọng, thậm chí còn đổi lấy rất nhiều ánh mắt khinh bỉ, lại làm cho nhất quốc chi quân (vua một nước) cảm thấy sáng khoái tinh thần, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

“Hoàng Hậu, nàng đi chọn mười mỹ nhân cho Hộ Quốc Tướng Quân đi!” Tát Cách Hán khoan hồng độ lượng nói.

Lam Bán Hương cung kính chào một cái, phần ưu nhã này quả thực là không có lời nào để nói, sau đó mới chậm rãi đi về phía những nữ nô đáng thương kia.

Nàng thật rất cẩn thận chọn, hơn nữa cố ý chọn lựa mười tiểu mỹ nhân đáng yêu nhất, trẻ tuổi nhất trong đó.

Thấy ánh mắt hài lòng của Tát Cách Hán, đáy mắt của Ân Thiên Lô tràn đầy đau lòng, những đại thần khác lại là hâm mộ, còn những nữ nô kia là oán hận cùng không hiểu, Lam Bán Hương chỉ là lẳng lặng xoay người đối mặt với Đế Vương cao cao tại thượng.

“Khởi bẩm Vương, mười mỹ nhân đã chọn lựa tốt lắm, Vương có hay không quân vô hí ngôn, muốn đưa mười tiểu mỹ nhân này cho Hộ Quốc Tướng Quân?” Nàng cố ý dùng giọng điệu vui tươi nhất trẻ con nhất.

“Không sai.” Nghe được âm điệu con nít, Tát Cách Hán trong lòng lại có cảnh giác.

“Ý tứ do nô tỳ chọn lựa này, có phải hay không do nô tì toàn quyền làm chủ địa vị của họ ở trong phủ tướng quân?”

“Đương nhiên.”

Lam Bán Hương lộ ra một nụ cười rực rỡ giống như đóa hoa nở, đi tới trước mặt Ân Thiên Lô nhẹ khom người nói với hắn: “Chúc mừng Hộ Quốc Đại Tướng quân.”

Nhưng lấy được lại là một ánh mắt hung ác oán hận của lão công tốt cực phẩm.

Ai! Nữ nhân xấu thật là khó làm nha!

Chỉ là Lam Bán Hương cũng là cười đến càng thêm rực rỡ, “Chẳng lẽ Tướng quân không vui khi lấy được mười nữ nhi xinh đẹp đáng yêu sao?”

Lời này vừa nói ra, làm mọi người xôn xao một hồi, mà sắc mặt của Tát Cách Hán lại là một mảnh âm trầm, hung hăng nhìn chằm chằm Lam Bán Hương.

“Nghĩ tới Vương lo lắng Tướng quân không sinh được, liền để cho Tướng quân nghỉ một tháng ở tại nhà cùng phu nhân tạo người thật tốt như thế nào?”

Dù sao chỉ cần không phải không thể sinh, một tháng sáng trưa tối cũng làm mà nói, sinh không được đó mới có ma!

Một gia đình hạnh phúc vui vẻ, bảo bối quan trọng nhất đương nhiên là do vợ chồng hợp pháp kết hợp cùng nhau sản xuất, như vậy mới gọi là kết tinh tình yêu nha!

Lam Bán Hương cũng không nghĩ ra những nữ nhân khác sinh đứa bé mà nói, cái gia đình này sẽ có cái gì gọi là hạnh phúc mỹ mãn? Có một đồng oán phụ, đứa bé đáng thương có gia đình lộn xộn, nàng liền đau cho hắn!

Nàng dầu gì cũng là người xã hội hiện đại, hướng chi ở trong bệnh viện cũng thấy qua rất nhiều đứa bé vô tội bị ngược đãi, không hy vọng ở chỗ này vẫn thấy loại hiện tượng xã hội bi thảm đó.

Nếu như nàng có năng lực có thể thay đổi mà nói, ít nhất là đứa trẻ vô tội, nàng phải dùng hết toàn lực nhúng tay.

Lam Bán Hương đứng ở phía dưới cười cười, nụ cười kia giống như gió xuân mê hoặc người, khiến tất cả mọi người không tự chủ được nhìn ngây dại.

Tát Cách Hán đỉnh đầu đã tại bốc lửa, rất tốt, lời nói kế tiếp của nàng, chỉ sợ là để cho mình không giết chứ?

“Nô tỳ hi vọng Vương vĩ đại có thể tha cho những tội phạm khác một cái mạng.”

Nghe được nàng xưng mình là nô tỳ, khiến Tát Cách Hán nhượng mảy, thấy nàng cư nhiên quỳ xuống, càng thêm cảm thấy ngọn lửa trong trái tim kia thiêu đốt càng mạnh hơn.

“Muốn Cô Vương thả bọn họ cũng được, nhưng mà Hoàng Hậu phải có lý do thuyết phục được Cô Vương mới đúng chứ?”

Tát Cách Hán cắn răng nghiêng lợi ép hỏi.

Lam Bán Hương nâng lên đôi ánh mắt sáng ngời, ánh sáng sáng ngời ở trong đó khiến Tát Cách Hán không nhịn được nín thở.

“Mạng người đáng quý tin tưởng Vương thân ái của ta tuyệt đối là rất hiểu rõ, cũng có thể hiểu tại sao nô tỳ phải cầu cạnh.....”

“Không cho phép tự xưng là nô tỳ nữa.” Tát Cách Hán lạnh như băng ra lệnh.

Lam Bán Hương khẽ mỉm cười, giống như đối với hấn để ý cảm thấy rất vui vẻ.

“Những kẻ kia là tù binh chiến tranh, sống chết cũng nắm ở trong tay Cô Vương.” Tát Cách Hán Sinh giận chính mình cứ nhiên phản ứng đối với nụ cười kia của nàng, muốn bắt chấp tất cả xông lên đụng ngã nàng, sau đó ôm nữ tử đáng yêu này ép hỏi nàng tại sao không ngoan muốn như vậy, như vậy cùng hấn đối nghịch?

Nàng không phải cam kết qua phải vĩnh viễn yêu hấn, đứng ở bên người hấn sao?

15. Chương 5-3

“Đương nhiên, nhưng Vương, những thứ này đều là bảo bối nha!”

“Có ý tứ gì? Nói rõ ràng.” Mắt đen của Tát Cách Hán hí một cái.

“Những tù binh chiến tranh này chẳng lẽ sẽ không có người nhà chờ đợi họ bình an về nhà?”

Tất cả mọi người có mặt ở đây cũng nín thở mà đợi, chờ nghe Yêu Hậu họa quốc này nói ra từ ngữ kinh thế hãi tục gì, sau đó hoàn toàn chọc giận Vương thân ái của bọn họ.

Mặc dù Tát Cách Hán có tiếng là minh quân, nhưng vẫn là có giới hạn. Dù sao hấn còn là người cực kỳ có quyền uy ở Nhật quốc, muốn đầu của một người là rất chuyện đơn giản.

“Vương, nếu như có một ngày nô tì bị bắt đi, cách duy nhất có thể để đổi lấy nô tì bình an vô sự trở lại bên cạnh người, chính là trả tiền, Vương sẽ đồng ý hay không đây?”

Tát Cách Hán trong nháy mắt bừng tỉnh hiểu ra, những người khác cũng đột nhiên hiểu.

“Từ từ bước từng bước y theo thân phận địa vị của các nàng định ra giá tiền, sau đó bảo đối phương trả tiền thả người, như vậy chẳng những có thể không thấy máu, cũng có thể gia tăng thu nhập của quốc khố, dù sao Vương cùng Nguyệt quốc đánh giặc cũng là vì muốn cho dân chúng của Nhật quốc có thể qua ngày thật tốt, mấy trận chiến tranh này tổn thất tiền bạc, đương nhiên cũng muốn đòi chút tiền vốn trở lại.”

Nhìn thấy nàng kiêu mị đứng ở trước mặt những nữ nô, mặc dù Nguyệt quốc từ xưa tới nay đều nổi tiếng vì mỹ nhân, nhưng Hoàng Hậu của hấn lại như là mẫu đơn trong trăm hoa, kiêu diễm ướt át, ngạo nghễ độc lập.

Nếu như nói bắt đầu là bị hồng nhan thiên kiều bá mị của nàng dẫn dụ, vậy bây giờ chính là bị ý nghĩ thần kỳ của nàng hấp dẫn.

“Chuyện này..... Loại hành vi này quả thật chính là thừa dịp cháy nhà hôi của, là hành động của cường đạo!” Nói chuyện là đại thần (quan lớn) Lý Tế Tướng.

Lam Bán Hương nhìn kẻ trước mắt này! Nhìn kẻ có thể xếp vào loại lão già cổ hủ này, biết hấn chính là Tế Tướng đại nhân dụng tâm muốn đẩy nữ nhi của mình vào cung làm Hoàng Hậu.

Lão nhân này dựa vào mình là một quan lâu năm, đã từng phụ tá Vương nhậm chức, cho nên cậy già lên mặt, về mặt chính trị cũng thường thường thừa cơ khi dễ lão công Vua của nàng, chứng minh tầm quan trọng của lão.

Thật ra thì loại tâm tính của lão già này cũng không thể chỉ trích nặng, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến lão lại muốn hy sinh nữ nhi liền đã rất giận rồi, hơn nữa còn là muốn tới giành với nàng, càng thêm nổi giận tới cực điểm.

“Nếu như Tể Tướng đại nhân khinh thường như vậy, vậy nhất định là có phương pháp tốt hơn có thể không nhuốm máu tinh, không để cho hiềm khích của hai nước sâu hơn, còn có thể khiến quốc khố trống rỗng có thêm vàng, khiến những bách tính thời gian này bởi vì cúm gia cầm mà đói bụng có tiền ăn thỏa thuê, đúng không?”

Tể Tướng mặt trắng xanh, hần làm gì có cái năng lực này?

“Hừ! Người Yêu Hậu này, cũng không biết là họa thủy từ đâu tới, lại còn dám cứ như vậy lớn mật mê hoặc Vương, khiến Vương làm ra loại hành động cường đạo này.....”

“Ban đầu người cùng các đại thần ép buộc Vương xâm lược Nguyệt quốc, thiếu chút nữa khiến Vương bị người một đao chém, nếu như không có Bồn cung ra tay, Tể Tướng Nhật quốc người còn có biện pháp làm sao? Có lẽ người sẽ biến thành những muội muội đáng thương này, đứng ở trước mặt của Đế Vương Nguyệt quốc mặc cho hần xâm lược.”

“Người..... Yêu Hậu này.....” Tể Tướng trong lúc bất chợt thân thể run rẩy mấy cái, sau đó liếc mắt, thế nhưng lại cứ như vậy té bất tỉnh.

“Tể Tướng đại nhân.....”

Mọi người tiến lên đỡ lão nhân bị tức bất tỉnh, ánh mắt toàn bộ rơi vào trên người Vương từ đầu đến giờ không nói một câu.

Phải biết mặc dù Yêu Hậu này nói lên đề nghị như vậy làm người ta kinh ngạc, nhưng lại không khỏi cảm thấy có thể làm được, nhưng rốt cuộc vẫn là hành động cường đạo, hơn nữa còn làm tức bất tỉnh đường đường nhất quốc chi tướng (tể tướng một nước), Vương..... Vẫn không bày tỏ cảm xúc gì đi?

“Truyền Ngự Y.” Tát Cách Hán đơn giản ra lệnh.

“Vâng”

“Hoàng Hậu, cùng Cô Vương hồi cung.”

Ngay sau khi Lam Bán Hương vừa mới trở lại trong cung, còn không có phát giận với Tát Cách Hán, cả người liền bị hần một tay ôm lấy.

“A!” Nàng hét lên một tiếng, sau đó vội vàng đưa tay vòng chắc cổ của hần, “Tát Cách Hán, ngươi muốn làm gì?”

“Tiểu yêu tinh này!” Tát Cách Hán hơi kích động thở hổn hển.

“Cái gì!”

“Họa thủy từ đâu tới, lại có thể có bộ dáng Thần Thông Quảng Đại như vậy, đầu trong cơ thể chứa những thứ mưu ma chước quỷ làm người ta ngạc nhiên rồi lại cam bái hạ phong này, nếu Cô Vương sớm một chút gặp được nàng, không biết sẽ tốt bao nhiêu!”

Hần đói khát mà cúi thấp đầu hôn nàng thật sâu, bàn tay không an phận vuốt ve mềm mại thân thể của nàng.

“Đương nhiên, chàng gặp được ta là phúc khí chàng đã tu luyện từ kiếp trước.”

Ánh mắt của hần rơi trên cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn của nàng, đáy mắt thâm thúy lóe ra ánh sáng khát vọng, có loại cảm giác làm người ta hô hấp rối loạn.

“Mới cho nàng một chút thuốc màu, đã muốn mở phòng nhuộm rồi.” Hần hừ nhẹ.

“Đương nhiên, có thuốc màu không mở phòng nhuộm, muốn để hư à?”

“Người này.....” Hần rõ là..... Vừa yêu vừa hận! Tiểu yêu tinh này.

16. Chương 5-4

Edit: kaylee

Nàng cắn răng, nâng nửa người lên trên tiếp cận hắn, sau đó liền hôn lên trên đôi môi khô gợt của hắn.

Khi hắn muốn đáp lại, lại đột nhiên bị nàng hung hăng cắn một cái.

“A! Thật là đau.”

“Đáng đời! Chàng lại muốn đưa mười tiểu lão bà cho lão công của người ta, Tắt Cách Hán, chàng nói thật cho ta, có phải đang ám hiệu ta cái gì hay không?”

“Cô Vương nào có?”

“Tại sao không có? Lúc trước chàng nói không muốn hậu cung là gạt ta có đúng hay không? Nếu như chàng muốn mà nói thì sớm nói ra, ta cũng không phải loại nữ nhân không thông tình đạt lý đó.”

“Hả? Chẳng lẽ nói chỉ cần Cô Vương mở miệng, Hoàng Hậu sẽ chủ động thay Cô Vương nạp hậu cung?” Nói mặt trời mọc từ hướng tây, hắn còn có thể tin tưởng.

“Nằm mơ!” Nàng nhìn hắn chằm chằm, “Đầu tiên ta sẽ cùng người ký xong chứng thư ly hôn, sau đó đòi người chia một nửa tài sản làm tiền nuôi dưỡng, sau đó sẽ đi tìm mùa xuân thứ hai của ta.”

“Nàng dám!”

Nhìn thấy dáng vẻ thờ phì phò của hắn, Lam Bán Hương đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt hơn rất nhiều.

“Lừa gạt chàng á! Chàng là của ta, đời này chính là của ta, muốn trêu chọc một nữ nhân khác thử nhìn một chút!” Nàng vươn tay ôm gương mặt tuấn tú của hắn, sau đó liền cho hắn một nụ hôn nóng hừng hực.

Không ngờ người nam nhân này thế nhưng lại giả vờ lãnh khốc với nàng? Chẳng lẽ là để ý nàng nói những lời đó?

“Tức giận?” Nàng nhẹ nhàng sờ sờ mặt của hắn, nhỏ giọng hỏi.

“Hừ!” Tắt Cách Hán hừ lạnh một tiếng.

Lam Bán Hương lại cười đến càng thêm ngọt ngào, nụ hôn giống như mưa rơi xuống khuôn mặt mặt đẹp trai kia. “Đồ nam nhân keo kiệt, bộ dáng như vậy là tức giận rồi?”

Lần đầu tiên phóng túng mình như vậy, hôn hắn, thân thể lửa nóng cường tráng tản mát ra mùi thơm vị bạc hà, đây là mùi vị xà phòng nàng tự sáng chế ra, khác với của nàng là nhiều hơn một loại hương vị phái nam mê muội kích tình.

Không thể tưởng tượng nổi, nàng cũng cảm thấy rất hưng phấn.

Khó trách nam nhân đều thích chinh phục nữ nhân cứng đầu cứng cổ, hoá ra là tràn đầy khiêu chiến như vậy, hiện tại nàng cũng rất muốn chinh phục đáng mày râu thích tức giận này.

Để cho hắn kiến thức một chút mỹ nhân kế nổi danh nhất trong lịch sử, cho dù hắn kiên cường như sắt thép cũng muốn biến thành ngón tay mềm.

Cái lưỡi phấn hồng trượt nhẹ qua da thịt bóng loáng bền chắc của hắn, cho tới bây giờ Lam Bán Hương đều không có nghĩ ra qua mình thế nhưng lại sẽ làm ra chuyện sắc tình như vậy với một người nam nhân, mặc dù mặt hồng tim đập, lại tuyệt không muốn dừng lại.

“Hương Hương!” Tắt Cách Hán hung hăng hít vào một hơi, tiếp đó cũng là bắt đầu dĩ phun ra, sau đó nhắm mắt lại hưởng thụ đầu lưỡi của nàng càn rỡ ở lồng ngực của mình.

Đầu lưỡi nho nhỏ, ướt át, nóng bỏng cứ như vậy liếm điểm nhỏ của hắn, một cổ tê dại vui thích không ngừng chạy dọc toàn thân hắn.

Hắn biết, mình chỉ cần đụng phải tiểu nữ nhân này liền giống như là gặp phải khắc tinh, như thế nào đều không thể kháng cự.

Tát Cách Hán chỉ có thể đưa ngón tay chen vào trong mái tóc quần dày của Lam Bán Hương, không nhin được đẩy ra rồi lại giống như sắp không thể chịu đựng.

Nếu như đây là trừng phạt, vậy cũng sẽ là trừng phạt ngọt ngào nhất.

Thế nhưng hình như Tiểu Miêu (con mèo nhỏ) giầy vò người này không có ý định cứ như vậy thả hân, cái lưỡi thơm nho nhỏ tiếp tục dờ xuống, lưu lại một dấu vết nóng bỏng kéo dài đến cái bụng bằng phẳng của hân.

Sẽ không! Kế tiếp Tiểu Dã Miêu (mèo hoang nhỏ) này nhất định sẽ không dám đâu! Tát Cách Hán trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng không có nghĩ đến nữ nhân trước mắt cũng không phải nữ nhân bảo thủ gì, mà là một Yêu Tinh nha!

Phát hiện nàng thế nhưng lại động thủ ở cở quần của mình, Tát Cách Hán không nhin được khấn trương lên. Thế nhưng khi hân nhìn thấy sự khiêu khích ở đáy mắt của Tiểu Dã Miêu, hân liền đè nén nội tâm kinh ngạc cùng hưng phấn xuống.

Hân ép buộc mình tỉnh táo, giống như thấy nàng dùng đôi tay nhỏ bé trắng nõn kia vuốt ve dục vọng của mình là chuyện bình thường, giống như nàng lần nữa đưa ra đầu lưỡi màu hồng ở trên dục vọng đang ngẩng cao đầu đó nhẹ nhàng liếm láp là rất tự nhiên, giống như nhìn thấy dục vọng của bản thân ra vào ở trong miệng nhỏ hồng nộn đó, từng đợt từng đợt khoái cảm không cách nào chống cự đánh thẳng vào đầu óc của mình cũng không có gì cùng lắm thì.....

Nữ nhân đáng chết!

Lúc nào thì học được loại kỹ xảo quyến rũ nam nhân này? Là ai dạy nàng? Hân giận đến muốn lớn tiếng hỏi nàng, lại phát hiện mình thoải mái sắp hòa tan.

Khi hân nặng nề thở gấp nhìn nữ nhân chui ở giữa hai chân của mình, chỉ thấy nàng nâng lên cặp mắt to, tròn mắt ẩn tình, kiều mỵ như hoa.

Một tiểu nữ nhân đáng yêu lại dâm dăng như vậy, tiểu hồ ly, Tiểu Dã Miêu, hân muốn như thế nào mới có thể không yêu nàng đây?

“Hương Hương, Cô Vương..... Không nhin được!”

Lam Bán Hương đột nhiên cảm nhận một trận trời đất quay cuồng, bị Tát Cách Hán đè ở phía dưới, còn chưa kịp nói cái gì, đã cảm thấy hân tiến vào.....

Lúc này, cái gì đều không cần phải nói rồi!

“Hương Hương, Cô Vương nên làm gì nàng bây giờ?”

Hân thở ra một hơi nặng nề mê hoặc tất cả lý trí của nàng, chỉ có thể đưa ra đôi tay ôm lấy hân thật chặt, mở rộng hai chân hết sức thừa nhận hân.

“A..... Ô.....” Giống như một loại dã thú nhanh chóng mà mãnh liệt luật động làm cho nàng gần như là muốn nổi điên.

Khi hân một lần so với một lần xâm nhập càng mạnh mẽ hơn, nàng nhìn thấy ánh sáng chớp động ở trong đôi mắt thâm thúy của hân, hơi thở lửa nóng phun ở trên mặt của nàng, mà nàng toàn thân lửa dục vẫn là bị dục vọng của hân hoàn toàn lấp đầy.

“A..... Vương.....” Thân thể của nàng không ngừng run rẩy, đợt sóng khoái cảm không ngừng đánh thẳng vào nàng, làm cho nàng vong tình nâng lên cái móng nhỏ nghênh hợp hân chạy nước rút, hai người cùng nhau hợp sức dẫn dắt nhau đến dục vọng tột cùng.....

Thì ra là trấn an nam nhân thật sự là chuyện rất vất vả nha, khó trách tất cả mọi người gọi những người đó là hồ ly tinh, người phạm là như thế nào cũng không làm được.

Lam Bán Hương hoảng hoảng hốt hốt nghĩ tới, sau đó vùi ở trong ngực của Tát Cách Hán, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

17. Chương 6-1

Edit: kaylee

Buổi sáng hôm sau lúc tỉnh lại, Lam Bán Hương toàn thân cao thấp không có một chỗ không chua xót.

Tất cả đều do nam nhân đâm dăng đó ban tặng, nói gì quân vô hí ngôn (vua không nói chơi), vẫn làm tới trời sáng mới bằng lòng bỏ qua.

Còn nói lúc trước nàng lời thề son sắt như vậy yêu cầu hẳn cho nàng tất cả sủng ái mới nguyện ý lưu lại, cho nên hiện tại nếu là nói không chịu nổi cũng quá mất thể diện.

Xem ra buổi tối mỗi ngày người nam nhân kia đều sẽ uống loại thuốc bắc kỳ quái đó, nhất định là cái loại thuốc bổ đặc chế trong cung đình cổ đại đó, đặc biệt cho những vị Vương ban ngày vất vả vì quốc gia, buổi tối vì gia lý (vợ) bán mạng uống.

Không biết có thuốc bổ đặc biệt dành cho Hoàng Hậu dùng bổ thân thể không đây?

“Ba ngày trước Vương ban xuống Thánh chỉ nói là muốn ăn mừng đại hôn (đám cưới), cho nên đại xá thiên hạ, kể cả tù binh lúc trước bắt được, cũng đều có thể lấy tiền đến chuộc theo thân phận lớn nhỏ của từng người, hiện tại hầu hết tất cả con tin đều được thả, một số không có người thân liên ở lại Nhật quốc, đời kiếp kiếp không cho phép làm quan làm tướng, chỉ có thể làm dân chúng bình dân.” Tiểu Trà báo cáo với Lam Bán Hương.

“Rất tốt, mười nữ nhi kia của Tả Tướng quân thì sao?”

Lam Bán Hương học chút phong nhã của cổ nhân, ở dưới một gốc cây đa lớn dọn lên bàn ghế, sau đó bắt đầu phẩm trà, thưởng thức bánh ngọt ngự trù (đầu bếp của hoàng cung) tỉ mỉ làm ra.

“Nghe nói Tướng quân phu nhân vừa nhìn thấy Tướng quân dẫn theo mười tiểu mỹ nhân trở về, thiếu chút nữa là hưu phu (bỏ chồng) rồi, sau lại nghe nói là Vương sắc phong (*) làm nữ nhi, cho nên liền hết chuyện, còn nói muốn thay mười nữ nhi này tìm nhà trong sạch gả đi.”

(*) sắc phong: vua thông qua những nghi thức nhất định để ban tặng tước vị, phong hiệu cho quan, người thân, ngoại tộc

“Ừm! Nữ nhân thông minh, nếu là ta cũng sẽ làm như vậy.” Sớm một chút gả những nữ nhân có khả năng sẽ biến thành tình địch của mình đi mới là chuyện đúng đắn!

Tiểu Trà ở bên cạnh cầm cây quạt nhẹ lay động, cây quạt này Hoàng Hậu nương nương thiết kế rất đẹp, chẳng những dễ dàng thu, hơn nữa phía trên còn có thể viết chữ, vẽ chút ít hoa cỏ, vừa đẹp vừa có thể mang đến mát mẻ.

Vị Hoàng Hậu nương nương này thật là khiến người ta kinh hỉ (ngạc nhiên + vui mừng) nha! Hình như mỗi lần đợi ở bên cạnh nàng cũng sẽ có rất nhiều chuyện làm người ta kinh ngạc còn có kiến thức đặc biệt có thể học tập.

Chính là chiêu lợi dụng tù binh đổi tiền đó, chẳng những có thể không cần máu chảy thành sông, cũng không cần gánh gánh nặng cuộc sống của những tù binh chiến tranh này, càng không cần lo lắng bọn họ mang đến rối loạn cho xã hội, phải biết lúc trước thường thường có tù binh chiến tranh trốn chạy ở trong dân gian cướp của, tạo thành sợ hãi rất lớn cho người dân.

“Nương nương thật là lợi hại! Như vậy chẳng những có thể không cần giết chết những tù binh kia, lại còn có thể thu được tiền chuộc của Nguyệt quốc, nghe Trương tổng quản nói quốc khố của chúng ta lập tức có nhiều thật nhiều tiền nha!”

Trương tổng quản là tổng quản mới của hoàng cung, lúc trước Lam Bán Hương đi dạo ở trong hoàng cung, đang lúc nghĩ tới muốn như thế nào biến hoàng cung lớn như vậy thành một nơi tương đối thoải mái cho người ở, lại gặp phải Trương Bán Thiêm bị mấy cung nữ sắp “Cái đó”.

Loại hình ảnh chúng nữ đề một nam này đối với nàng coi như thay mặt phái nữ thời đại mới mà nói, cũng thật là quá mức kích thích, hại ánh mắt của nàng mở thật to, vô cùng hồi hộp muốn xem tiếp đoạn sau.

Nào biết nam tử đó mặt đỏ lên, liều mạng muốn đẩy những cung nữ như sài lang hổ báo (ví với bọn người gian ác) kia ra, vừa nhìn thấy nàng ở phía sau cây nhìn lên, thế nhưng lại bất chấp tất cả lớn tiếng kêu: “Hoàng Hậu nương nương!”

Thỉnh thoảng, loại thân phận quyền lực này thật sự là dùng rất tốt, bởi vì cho dù người không muốn sử dụng, nhưng chỉ cần nắm ở trong tay, vị trí người đang giữ kia kia, đương nhiên chính là sẽ có người bên cạnh thay người tuyên dương, thay người lợi dụng.

Cũng bởi vì thân phận của nàng cao nhất hậu cung. Cũng bởi vì Trương Bán Thiêm này đủ may mắn, đủ cơ trí, đoán được một thân quần áo của nàng đại biểu cho thân phận gì, cho nên liền bảo vệ được trình tiết.

Về phần tại sao sau này Lam Bán Hương lại sẽ cất nhắc nô tài nho nhỏ hần kia trở thành Đại Tổng Quản, có một điều kiện rất quan trọng, đó chính là — dáng dấp của Trương Bán Thiêm này thật sự là có đủ mềm mại, thoát nhìn liền rất muốn khi dễ hần một phen.

Nếu như không phải vì ngại thân phận Hoàng Hậu, nàng thật đúng là muốn cùng đám cung nữ kia cùng nhau đùa giỡn hần!

Năng lực làm việc mạnh lại lớn lên vui tai vui mắt như vậy, không cần phải nói đương nhiên là thu làm thành người của mình.

“Ít nhất so với chết tốt hơn chứ? Thật không hiểu chiến tranh có gì tốt, đáng thương còn không phải là những dân chúng này sao?” Lam Bán Hương thở dài, mọi người hòa bình sống qua ngày không phải rất tốt sao?

“Nhưng Vương hần muốn chiến tranh cũng là bất đắc dĩ đó! Lại nói Hoàng Hậu nương nương không thích chiến tranh, Vương hần cũng không có lại nhắc đến, gần đây chính sách nỗ lực phát triển cũng được tiến hành rất thuận lợi, trên mặt Vương cũng có được nụ cười rất khó thấy, đây cũng là bởi vì nương nương, Vương thực vô cùng thương yêu nương nương đấy.....”

Không để ý tiểu Trà ở bên tai cần nhần liên miên nói Vương đối với nàng tốt nhiều thế nào, chưa từng gặp qua Vương đối với những nữ nhân khác có tốt hơn như này, mọi việc tốt như thế, Lam Bán Hương lẳng lặng nhìn trăng sáng trên trời, chính mình không thể tin được trăng sáng bây giờ thấy được thế nhưng lại giống trăng sáng ở hiện đại.

Mà một thời đại không có điện, không có đồ vật hiện đại, không có điều hòa nhiệt độ, không có lò sưởi, thậm chí không có tủ lạnh, tưởng chừng như con người không thể sống được, nhưng ngoài việc chưa tìm được Mộc Thanh Tư ra, nàng lại càng ngày càng không muốn trở về.

Bởi vì nơi này mặc dù không có gì cả, lại có hần.

Tối hôm nay trăng sáng thật là xinh đẹp! Lam Bán Hương duỗi lưng, sau đó nhìn chăm chăm cây mai trong sân, nghĩ tới không biết từ lúc nào sẽ nở hoa mai?

Có lẽ có thể tới luyện chế ít rượu mai!

18. Chương 6-2

Edit: kaylee

Ừ, mấy ngày nay Tát Cách Hần giống như thật có chút vội, nhớ lại thì tối qua còn tới muộn một chút, tới chỗ nàng liền ngủ, ngay cả nói cũng không nói một câu. Sáng sớm hôm sau còn không có thấy người liền lại đi lâm triều rồi.

Đã nói làm Vương có gì tốt, mỗi ngày đều bận làm việc, cũng không phải là đi làm, mặc dù thời gian trước hẳn thật biết điều mà sửa thành chín giờ thượng triều, không có ở lúc bốn giờ sáng phải bò khỏi giường, nhưng kể từ nàng viết ra một chút đạo trị quốc mà mình học được ở trên sách lịch sử, sau khi Tát Cách Hán nhìn xong liền giống như là đào được bảo tàng (kho báu, của quý được chôn giấu), không kịp chờ đợi muốn sử dụng những thứ này thật tốt.

Quả nhiên nam nhân vẫn là có hùng tâm tráng chí thì tốt hơn, nhìn đến hẳn bận rộn như vậy, đáng vẻ rực rỡ như vậy, thật rất phù hợp câu nói trong quảng cáo trên TV kia — nam nhân nghiêm túc đẹp trai nhất.

Như vậy so sánh ra, mình, vị Hoàng Hậu này liền phải làm việc chăm chỉ hơn đây.

Chỉ là hình tượng hồng nhan họa thủy, mị hoặc quân này, vẫn là làm cho nàng đứng đầu trong bảng xếp hạng bát quái (tám chuyện) ở dân gian.

Mặc dù ở trong bữa tiệc nàng làm ra náo động lớn như vậy, thay quốc gia nói lên chính sách vượt trội như vậy, nhưng không ai để ý, mọi người chỉ nghe được, chỉ để ý bát quái nàng một câu làm Tể Tướng tức đến mức ngất đi.

Ai! Cái thời đại này không có phóng viên, không cách nào mở cuộc họp báo giải thích, thật là oan chết nàng!

Chỉ là..... Nếu như không có nàng nhân vật số một này ở đây, sợ rằng cọc gỗ ngậy ngô kia sẽ trở thành mục tiêu duy nhất của mọi người, cho nên thân là một nữ nhân sau lưng Đế Vương vĩ đại, thay hẳn gánh một chút oan ức vậy.....

Cũng không thể chỉ trích nhiều thêm!

Nhiều lắm là đợi đến lúc quốc gia giàu có, dân chúng đều có thể ăn no mặc ấm xong, còn có tiền dư có thể đi du lịch vòng quanh nước, kêu hẳn theo nàng, bồi thường — du lịch trăng mật!

“Tiểu Trà.”

“Có nô tỳ.”

“Chúng ta tối làm bữa ăn khuya Vương thích ăn đi!”

Dù là yêu nghiệt hồng nhan họa thủy, mê hoặc hôn quân, cũng phải có năng lực có thể mê hoặc Vương chứ?

Lại nói Vương lão công này là chính nàng tự mình chọn trúng, cũng không thể có chuyện sơ xuất gì, dù sao thân thể của lão công là hạnh phúc căn bản của lão bà, một muốn chết thì sẽ không tốt, ha ha!

Đi ở trên hành lang có ánh trăng, Lam Bán Hương cảm thấy có loại cảm giác rất lãng mạn.

Lần sau có cơ hội nhất định phải cùng Tát Cách Hán tay trong tay tản bộ (đi dạo) ở dưới ánh trăng, giống như là một đôi vợ chồng già, tay trong tay nói: “Lão gia, ngày mai ăn chay nha!” Nàng luôn luôn rất hâm mộ bộ dáng phu thê ân ái kia.

Lam Bán Hương và tiểu Trà cứ như vậy câu có câu không, vừa trò chuyện vừa đi tới Thiên đế cung.

“Nương nương, chắc hẳn Vương sẽ rất vui vẻ.”

“A, tại sao?”

Bởi vì nương nương người chủ động đối tốt với Vương nha! Nhưng tiểu Trà chỉ dám nói nhỏ những lời này, bởi vì mọi người đều biết Vương đối với Hoàng Hậu sủng ái đã đến trình độ vô pháp vô thiên, bên ngoài truyền đi cũng rất khoa trương, nói Hoàng Hậu nhất định dùng rất nhiều thủ đoạn mới có thể bắt được trái tim của Vương.

Thật ra thì đại cung nữ nàng đây ở bên cạnh thấy rất rõ ràng, Hoàng Hậu nương nương lưỡi vô cùng, căn bản cũng không cần lấy lòng nịnh bợ Vương giống như những nữ nhân vọng tưởng muốn làm phi tử kia, nàng thậm chí còn cứ như vậy hùng hồn gây gổ với Vương, giống như hai người là..... Ngang hàng.

Hai chữ “Ngang hàng” này là nàng thường thường sẽ nghe được Hoàng Hậu nương nương nói, là chỉ mỗi người đều là giống nhau đấy, không thể tùy tiện bị khi dễ hoặc là tùy ý đi khi dễ người.

“Bởi vì Vương rất đau Hoàng Hậu nương nương nha, nếu biết Hoàng Hậu nương nương tự mình làm những thứ ”vịt Đông Sơn” này nhất định sẽ rất vui mừng.

Vương rất ít cười, người ngoài muốn nhìn thấy Vương cười càng thêm khó khăn, nhưng mà tiểu Trà lại thấy rất nhiều lần, đương nhiên tất cả đều là công lao của Hoàng Hậu nương nương.

Hoàng Hậu nương nương làm ra rất nhiều đồ kỳ quái, nghe nói Vương đều là vui mừng ăn, còn chỉ định Hoàng Hậu nương nương phải tự tay dứt cho hắn ăn, đây chính là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Hơn nữa nàng cũng có lộc ăn có thể ăn được ” vịt Đông Sơn ”, thật là ăn thật ngon.

Trên căn bản nàng thật hoàn toàn tin tưởng Hoàng Hậu nương nương tuyệt đối không phải là yêu nghiệt chuyển thế gì, mà là thần tiên, bởi vì thức ăn mà Hoàng Hậu nương nương làm ra đều rất ngon, tiểu Trà nàng chưa từng thấy cũng chưa từng ăn. (L: bó tay, chỉ vì làm được thức ăn ngon nên là thần tiên??? Suy nghĩ của bạn cùng nữ này đơn thuần quá đi ~~)

Cái loại mỹ vị đó quả thật làm cho người ta rớt nước miếng đầy đất, khiến tiểu Trà mỗi lần ăn được đều có một loại kích động muốn cảm động khóc lớn.

Loại mỹ vị không thuộc về nhân gian này, nhất định là đến từ trên trời!

“Kỳ quái, tại sao không có nhìn thấy Lý tổng quản?” Tiểu Trà không hiểu hỏi.

Trong lúc các nàng đến gần Ngự Thư Phòng, lại có chút kinh ngạc vì hoàn toàn không có người ở bên ngoài phục vụ?

Mặc dù Lam Bán Hương cho là trong nội cung phải tiết kiệm người hầu, cần kiệm trệ gia, nhưng cũng không thể ngay cả bên người Vương cũng giảm biên chế (cắt giảm nhân sự) chứ?

“Kỳ quái, làm sao sẽ không có ai?” Tiểu Trà nói ra nghi ngờ trong lòng.

“Chẳng lẽ.....” Có thích khách?!

Lam Bán Hương trong lòng giật mình, không để ý đến lễ tiết gì, túm váy lên liền xông vào trong Ngự Thư Phòng, “Vương?!”

Vừa vào đến Ngự Thư Phòng, lại phát hiện sớm không có một bóng người.

“Có thể Vương không ở nơi này hay không?” Tiểu Trà cũng đi theo vào.

Lam Bán Hương chậm rãi đi tới trước mặt bàn, đưa tay sờ sờ ấm trà trên bàn, còn có chút nóng, đại biểu mới vừa rồi còn ở đây.

Vừa lúc đó, hình như nàng nghe thấy tiếng rên rỉ của nữ nhân.

“Nương nương.....” Tiểu Trà cũng đã nghe thấy, đồng thời nàng cũng thấy thân thể của Hoàng Hậu nương nương cứng lại, sắc mặt có chút hốt hoảng nhìn phía sau Ngự Thư Phòng.

Đằng sau có một gian phòng là nơi Tắt Cách Hán nghỉ ngơi, đây cũng là nơi bọn hắn đã từng thân thiết, nhưng mà bây giờ hình như không chỉ có nàng cùng hắn âu yếm, còn thêm người khác.....

“Nương nương.....”

Lam Bán Hương dùng ánh mắt sắc bén ngăn tiểu Trà lên tiếng, sau đó đi tới hậu điện.

Sau khi nàng thấy rõ trên chiếc giường lớn trong điện kia có bóng người, hơn nữa không phải một người, mà là hai người, còn đang làm cái loại động tác luật động đó thì nàng đột nhiên cảm thấy thật là muốn ói.

Đã từng nàng cảm thấy vui sướng lúc người nam nhân kia ở trên thân mình đang đưa, mang đến khoái cảm mất hồn nhất, nhưng khi hắn cũng đang đưa ở trên người người khác, lại mang đến một loại đau đớn tê liệt.

Nhanh một chút chạy đi! Lam Bán Hương, người biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra, tại sao không xoay người rời đi, còn phải tiếp tục đi tới đây?

Phải biết trai gái yêu nhau, nhất là vợ chồng, một khi bắt gian tại giường giống như tuyên cáo vạch mặt, đến lúc đó có làm cái gì cũng không cách nào bù lại! (L: để từ ngữ hiện đại nhé, chị Hương đang suy nghĩ theo hướng hiện đại nên lee để vậy)

Nhưng..... Nàng lại không cách nào dừng bước.

Lòng của nàng giống như núi lửa không ngừng sôi trào, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bộc phát ra.

Mặc dù bước chân nặng nề giống như là buộc khối sắt, nhưng hãy để cho nàng đi tới bên giường, mắt mở thật to nhìn cậu nam nữ trước mắt. “Các người đang làm gì?”

Cuối cùng nàng vẫn là phối hợp diễn xuất loại kịch tình này, hơn nữa phát hiện mình diễn rất nhập vai.

Không! Phải là nói, bây giờ nàng vô cùng dung nhập vào nhân vật Đại Lão Bà bắt gian này, tình hình giống như trước mắt này, nàng không thể tự lừa gạt những gì mình thấy được lúc này có thể là một trò đùa ác nhảm chán.

Nhưng..... Tại sao trò chơi chính người này lại chân thật như vậy, tại sao vẫn chưa có người nào nhảy ra nói: hắc, mời nhìn ông kính bên kia, người gặp tiết mục chính người ” Hoan nhạc hạ hạ khiếu (*) ” rồi!

(*) hoan nhạc hạ hạ khiếu (nguyên văn): tên tiếng anh là “Just for laughs” là một chương trình thực tế gây cười có tác dụng giải trí

Giọng nói lạnh lùng của nàng vang lên trong căn phòng dây dưa mập mờ, nghe giống như là âm thanh tới từ địa ngục, âm lãnh thâm trầm.

“À? Tỷ tỷ?!”

Tiếng “Tỷ tỷ” này, hoàn toàn làm lửa giận trong lòng Lam Bán Hương bị kích thích bộc phát.

Tỷ tỷ cái gì? Ai là tỷ tỷ của người! Lam Bán Hương rất muốn lớn tiếng rống như vậy, nhưng đôi môi lại mân càng chặt hơn.

Nữ nhân nằm ở trên giường thấy Lam Bán Hương đứng ở bên giường, bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, nhưng nam nhân trên giường lại không có dừng lại, như cũ không ngừng luật động ở trên người nữ nhân.

“Tát Cách Hán!” Lam Bán Hương xông tới dùng sức kéo hắn ra, hai mắt của hắn đỏ lên còn có vằn vện tia máu, làm cho hắn thoát nhìn tràn đầy kích tình, tràn đầy dục vọng.

Lúc nam nhân tràn đầy dục vọng, gương mặt yêu thích tràn đầy kích tình như vậy, cũng nên nàng một người độc hưởng, tại sao có thể để nữ nhân khác thấy?

“Hương Hương” Ánh mắt của Tát Cách Hán hình như rất cố gắng muốn tập trung tiêu cự, nhưng mắt của Lam Bán Hương lại biến ảo thành nhiều cái.

“Chúng ta xong rồi!” Nàng hung hăng quăng cho hắn một cái tát.

Bỏ lại một câu nói như vậy, Lam Bán Hương cắn răng duy trì tôn nghiêm cuối cùng sải bước đi ra ngoài, mà sau lưng tiểu Trà cũng sắc mặt tái nhợt đuổi kịp.

Một cái tát này đánh tỉnh Tát Cách Hán, nhìn bóng lưng tức giận rời đi của Lam Bán Hương, lại nhìn đến bản thân trên người xốc xếch, còn có cái loại cảm giác nóng ran quái dị trong cơ thể đó, chuyện này.....

Tát Cách Hán nhìn nữ nhân run rẩy trên giường, lửa dục trong mắt trong nháy mắt rút lui, thay vào đó là sát khí bén nhọn.

Lý Ngọc Bình, nữ nhi bảo bối của Lý Tế Tướng, ban đầu là người có thể được chọn làm Hoàng Hậu trong hậu cung của hắn. Nhưng sau khi hắn có Lam Bán Hương, liền sẽ không nghĩ muốn bất kỳ nữ nhân nào. Không nghĩ tới hôm nay Lý Ngọc Bình theo Lý Tế Tướng vào cung, kết quả Lý Tế Tướng không thấy bóng dáng, nàng lại ở trên giường của hắn.....

19. Chương 6-3

Edit: kaylee

Đáng ghét! Hay cho một Lý Viêm to gan. Lại còn dám cứ như vậy thiết kế hấn, con cạp không phát uy, thật cho hấn là mèo bệnh rồi sao? Tát Cách Hán một tay bắt Lý Ngọc Bình tới, sau đó hung hăng ném xuống đất, thân thể trần truồng của Lý Ngọc Bình nhếch nhác nằm ở trên mặt đất, ngã đau hơn nữa cũng không dám kêu ra tiếng.

“Vương.....”

“Người nói, rốt cuộc người cho Cô Vương xuống thuốc gì?”

Lý Ngọc Bình cắn môi dưới, run rẩy rơi lệ, “Nô tì chỉ là muốn cầu Vương vui sướng.”

“Người không cần nói nữa!” Tát Cách Hán lạnh lùng kêu Lý Quyền đi vào. “Đánh nữ nhân này 50 trượng, sau đó trời đưa đến Hoàng Hậu bên kia để Hoàng Hậu xử trí.”

“Tuân chỉ.”

“Vương..... Tại sao? Nô tì có làm gì sai sao? Nô tì cũng chỉ là muốn có được một chút quan tâm của Vương mà thôi, tại sao? Chẳng lẽ Hoàng Hậu tốt như vậy sao?”

“Còn không mau mang xuống!” Lòng của Tát Cách Hán một hồi hốt hoảng, hấn vội vã xông ra ngoài, hấn nhất định phải giải thích, giải thích cho thật tốt, bởi vì hấn biết rõ Hương Hương của hấn cái gì cũng có thể nhẫn nại, nhưng không cách nào chịu được hấn đụng những nữ nhân khác.

Nàng đã từng nói nếu có một ngày như vậy, nàng tình nguyện không cần hấn.....

Không! Không thể!

Không được khóc, không được khóc, đừng khóc!

Lam Bán Hương liều chết hít khí, ưỡn ngực đi, đi giống như một Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ, nếu như nàng có máy quay phim để ghi hình mà nói, tuyệt đối quay lại dáng vẻ ưu nhã tôn quý mà kiêu ngạo của mình bây giờ.

Nàng sẽ không khóc, cũng không cần khóc.

“Hoàng Hậu nương nương.....”

“Các người lui ra, Bồn cung muốn nghỉ ngơi. Không có mệnh lệnh của Bồn cung, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào.”

“Nhưng Vương.....” Vương chắc chắn xông vào, đến lúc đó họ phải nghe lời của người nào? Tiểu Trà khó xử.

“Chính là nhằm vào hấn.” Lam Bán Hương nghiêm nghị gầm nhẹ: “Nhất là hấn!”

“Vâng.” Các cung nữ sắc mặt cũng phát xanh rồi, muốn họ ngăn cản Vương đi vào, không bằng trực tiếp bảo các nàng đi nhảy hồ chết là vừa! Nhưng trước mắt thấy sắc mặt của Hoàng Hậu đáng sợ như vậy, hay là trước qua loa một cái tốt lắm.

Dù sao đến lúc đó nói ngăn không được là được.

Cả cung điện to như vậy chỉ có bóng dáng cây nến chập chờn, cho tới bây giờ Lam Bán Hương cũng rất không thích ánh sáng không rõ ràng như vậy, nàng rất nhớ đèn điện.

Nàng cũng muốn khóc, dù sao nhìn thấy lão công của mình cùng nữ nhân khác ở trên giường làm loại chuyện đó, đúng chuẩn bắt gian tại giường, bất kỳ một người làm vợ nào cũng sẽ muốn khóc rống, nàng đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà nàng phát hiện mình thế nhưng lại không khóc nổi. Nàng lại có thể tin tưởng cam kết của nam nhân? Tin tưởng hấn nói từ đầu tới cuối? Tin tưởng hấn toàn tâm toàn ý? Nàng thật sự là quá ngu ngốc!

Khi nàng thấy đôi cầu nam nữ kia ở trên giường, nàng muốn khóc.

Khi nàng hung hăng đánh hấn một cái tát, nàng muốn khóc.

Khi nàng tông cửa xông ra, nàng muốn khóc.

Thế nhưng hiện tại khi nàng một người có thể sảng khoái mà khóc thầm, lại phát hiện nước mắt của mình biến mất, như thế nào cũng không khóc nổi rồi.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng xôn xao, nàng như cũ lẳng lặng ngồi ở trên ghế, cũng không nhúc nhích, bóng dáng yếu ớt giống như là pho tượng. Sau đó, cửa cung hoa lệ bị người hung hăng đá văng ra, Tát Cách Hán xanh mặt sải bước đi vào.

“Đi ra ngoài.” Lam Bán Hương chỉ là lạnh lùng phun ra hai chữ này.

Nhưng mà Tát Cách Hán lại thẳng lưng đi đến trước mặt nàng, trên mặt xanh mét còn có dấu tay nàng đánh mới vừa rồi.

Lam Bán Hương lẳng lặng nhìn hấn, nhìn lửa giận ở đáy mắt của hấn, tại sao đến lúc này hấn còn có thể tức giận? Còn lẽ thẳng khí hùng (cây ngay không sợ chết đứng) như vậy? Chẳng lẽ hấn vẫn không cảm thấy có lỗi với nàng ư?

Hai người cứ như vậy giằng co thật lâu, chỉ là ánh mắt thật sâu nhìn chăm chú đối phương, dù có thiên ngôn vạn ngữ nhưng không biết nói từ đâu, rồi lại là nhất định phải đối mặt.

“Hương Hương, ta biết rõ nàng không tin tưởng ta, nhưng mà ta lại không có phản bội nàng, ta.....”

“Người muốn nói với ta là nàng cường bạo người sao? Rất xin lỗi, ta tận mắt thấy người đè ở trên người nàng, hơn nữa bộ dạng còn rất sảng khoái.”

Nàng lạnh lùng nói xong, so sánh với tiểu hồ ly nũng nịu với hấn khi cùng hấn ân ái trước kia, lúc này nàng lạnh lẽo giống như là một con Tiểu Dã Miêu bị kinh sợ, không muốn tin tưởng bất luận người nào nữa, tránh hấn trốn thật xa.

“Hương Hương, nàng hạ xuân được ta.” Vừa nói xong, ngay cả hấn cũng cảm thấy rất hoang đường.

Nàng đứng lên liền muốn đi ra ngoài, lại bị hấn dùng sức kéo vào trong ngực. “Ta nói là lời nói thật!”

Hấn ôm chặt như vậy, nhưng không có ngọt ngào làm cho nàng đầu óc choáng váng như quá khứ, chỉ còn lại ghê tởm.

“Ta nói là thật, làm sao ta có thể sẽ làm ra loại chuyện tàn nhẫn đó với nàng? Đời này nữ nhân ta muốn cũng chỉ có nàng thôi! Nàng rõ ràng cũng biết, không phải là nàng còn buộc ta đối với nàng phát lời thề sao? Ta cũng thề rồi, tại sao nàng còn tức giận như vậy.”

“Ai nói ta tức giận?” Nàng ngửi thấy được một mùi vị son phấn của nữ nhân, còn có mùi hương phát tán sau khi tình tứ, thật làm cho nàng cảm thấy rất muốn ôm.

Đối mặt với một người phản bội, nàng sẽ không cho phép trái tim của mình tổn thương quá mức, bởi vì đây là không đáng giá.

“Nàng biết ta đã không thể không có nàng, thê tử của ta cũng chỉ có nàng, những nữ nhân khác.....”

“Tát Cách Hán, ta muốn ly hôn.”

“Ly..... Cái gì?”

“Chính là hưu phụ.”

Hấn dùng lực bắt được cổ tay của nàng, sức lực lớn đến mức làm cho nàng gần như là muốn kêu gào bị thống ra tiếng. “Không thể nào!”

“Ta muốn ly hôn, ta muốn rời đi người.”

“Ta không thể nào đồng ý, không nên quên bây giờ người ở địa phương nào, nơi này lời nói của ta lớn nhất, không phải Phúc Nhĩ Ma Sa gì đó mà người nói, người ời Hoàng Hậu của ta, cả đời cũng không thể thay

đổi!” Hấn ngay cả tự xưng “Cô Vương” đều quên, chỉ dùng “Ta”, đại biểu hiện tại trong lòng hấn cỡ nào lo lắng.

“Người chính là chắc chắn ta không có chỗ có thể đi, ta chỉ có thể dựa vào người nuôi ta, nếu không ta căn bản là sống không nổi, người ăn chắc ta cho nên mới khi dễ ta như vậy có đúng hay không?” Nàng đột nhiên giống như con mèo hoang la lối om sòm không ngừng cào mặt của hấn.

Hấn một tay bắt được móng vuốt mèo đang quơ múa của nàng, tròn mắt đen hung hăng nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên ra lệnh: “Người tới, kéo vào!”

Nàng còn không có ý thức được hấn nói muốn kéo vào cái gì, liền nhìn thấy một người bị kéo vào.

20. Chương 7-1

Editor: Maybe

Nhìn máu thịt be bết sau lưng người vừa bị kéo vào khiến người ta phải cảm thấy run sợ trong lòng, mà điều khiến Lam Bán Hương càng thêm kinh ngạc đó chính là: người này lại là nữ nhân vừa rồi.

Một khắc trước (khoảng 15') vẫn còn nức nở rên rỉ đầy quyến rũ dưới người phu quân của nàng, nhưng mà bây giờ da thịt sau lưng lại be bết đến mức không nhìn rõ đâu là máu đâu là thịt.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Giọng nói của nàng nghe khàn khàn đến mức đáng sợ.

Mùi máu tươi tanh hôi như vậy xông vào mũi, khiến cho Lam Bán Hương giật mình phát hiện thì ra từ trước đến nay nàng vẫn luôn không thích thứ mùi này, làm y tá nhỏ nhiều năm như vậy, mà mãi cho đến tận hôm nay nàng mới bừng tỉnh hiểu ra.

Tát Cách Hấn lạnh lùng nói với nữ nhân nằm trên mặt đất: “Giải thích rõ ràng với Hoàng hậu nương nương cho ta, nếu dám nói sai một câu, Cô Vương đảm bảo nhất định sẽ khiến người hối hận vì bản thân đã sinh ra trên đời này.” (

“Tát Cách Hấn, người không được uy hiếp nàng.” Lam Bán Hương dù có tức giận như thế nào đi chăng nữa, nàng cũng không thích nhìn thấy nam nhân bắt nạt nữ nhân.

Cho dù người đó có là tình địch đã khiến nàng đau lòng đến mức tâm can như muốn vỡ nát, thì cũng không nên bị đối xử tàn nhẫn như vậy.

Tát Cách Hấn lạnh lùng nhìn Lam Bán Hương: “Ta chỉ là muốn cho nàng biết chân tướng sự việc mà thôi.” Nói xong, hấn lạnh leo hét lớn với Lý Ngọc Bình: “Còn không mau giải thích rõ ràng với Hoàng hậu nương nương!”

Dáng vẻ Vương như vậy khiến cho người ta sợ hãi, khiến cho người ta lạnh run.

Lúc này, nữ nhân trên mặt đất chậm rãi bò về phía Lam Bán Hương, máu tươi trên người nàng ta chảy ra trên đất, theo hướng nàng ta bò mà để lại một vệt đỏ tươi ghê người.

“Hoàng hậu nương nương, van cầu người thương xót ta đáng thương... Ta không hi vọng xa vời rằng có thể có được toàn bộ tình yêu của Vương, ta chỉ cần một chút xíu thôi là cũng mãn nguyện rồi... Không, cho dù một năm chỉ được gặp Vương một lần cũng không sao. Lúc trước ta vốn có cơ hội tiên cung làm Hoàng hậu, sau đó được ở bên cạnh Vương cả đời, nhưng mà...”

Lam Bán Hương biết phần sau hai chữ “nhưng mà” của nàng ta là cái gì, là bởi vì nàng xuất hiện.

“Van cầu người thương xót cho ta đi... Ta chỉ cần làm một phi tử nhỏ thôi cũng được, chỉ cần ta có thể ở lại bên cạnh Vương là được rồi, tuyệt đối sẽ không cướp đi sự sủng ái của Vương dành cho Hoàng Hậu nương nương...”

Lam Bán Hương phát hiện bản thân dù muốn nói gì cũng không thể thốt ra thành lời được, chỉ có thể im lặng nhìn nữ nhân đang nằm bò ở trước mắt mình. Một tiểu nữ nhân mảnh mai yếu đuối, đau lòng khổ sở đến mức khóc thành như vậy, giống như cả thế giới trước mắt nàng ta đều đã sụp đổ.

Nhìn dáng vẻ mảnh mai yếu ớt đến mức dường như chỉ cần gió thổi là bay của nàng ta bây giờ, có ai nghĩ được rằng, một nữ nhân vừa mới yêu kiều rên rỉ, quyến rũ động lòng người ở trên giường lại có thể biến thành dáng vẻ thê thảm như vậy chứ. (Truyện được đăng tải duy nhất tại

Nàng ta... Nhìn nàng ta mới được bao nhiêu tuổi chứ? Thậm chí là đã trưởng thành hay chưa? Tại sao lại có thể mảnh mai yếu ớt đến như vậy? Nhìn dáng vẻ này của nàng ta, nàng làm sao có thể quyết tâm chiến đấu với tình địch này đây?

Trước đây nhìn thấy thân thể mảnh mai của những nữ nhân thời đại này, Lam Bán Hương đã cảm thấy như vậy rất không đủ khỏe mạnh, bây giờ Lý Ngọc Bình lại bị đánh đến mức thương tích đầy mình, một người nhìn quen những cô gái khỏe mạnh thời hiện đại như Lam Bán Hương nhìn mà càng cảm thấy giật mình, lại thêm toàn thân nàng ta chảy đầy máu tươi lẫn cùng vết thương, càng khiến cho người ta phải nhức mắt.

Giống như chỉ cần một khắc sau nàng ta hơi thở gấp một chút, liền sẽ “hương tiêu ngọc vẫn”.

*Hương tiêu ngọc vẫn: chỉ cái chết của người con gái đẹp. Maybe

Đúng, chỉ kém một hơi thôi thì sẽ mất mạng, mà cái quyền quyết định sống chết của nàng ta, vậy mà lại nằm ở trong tay nàng... Nàng nên làm cái gì đây?

“Tại sao? Chẳng lẽ ngươi không biết đã là Đế Vương thì sẽ rất độc ác vô tình hay sao? Chẳng lẽ ngươi không biết thật ra hậu cung rất đen tối tà ác hay sao? Hơn nữa ở đây còn có Yêu Cơ* xấu xa gan lớn tà trời là ta ở chỗ này, ngươi vẫn còn muốn liều mình chui vào trong, tại sao ngươi phải cố chấp đến như vậy?” Lam Bán Hương lạnh lùng nói.

*Yêu Cơ: Chỉ những người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ như yêu tinh và có những hành động trực tiếp hoặc gián tiếp gây hại đến người khác. Nói chung là “yêu cơ” được sử dụng với ý nghĩa căm ghét hoặc châm chọc.

Tất cả mọi người đều biết nàng là một nữ nhân “họa thủy”, độc chiếm hậu cung, độc hưởng sủng ái của Đế Vương, không cho phép bất kỳ nữ nhân nào có ý định vọng tưởng, nếu không sẽ phải nhận lấy kết quả còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Dĩ nhiên đây chỉ là những lời đồn bát quái mọi người trong dân gian truyền tai nhau, nhưng đối với Lam Bán Hương mà nói, đây cũng chính là bia đỡ đạn tốt nhất, giúp nàng ngăn lại rất nhiều hồ ly tinh có ý đồ không tốt.

Nhưng xem ra những điều đó đối với nữ nhân trước mặt nàng này... Đúng là vẫn khó tránh khỏi mà!

21. Chương 7-2

“Bởi vì ta yêu Vương.” Lý Ngọc Bình yếu ớt nói ra lời này nhưng giọng điệu lại hết sức kiên định.

Câu nói này giống như một tiếng sấm nổ ầm ầm bên tai nàng, khiến Lam Bán Hương không nhận được, ngã ngồi ra ghế ở phía sau, sắc mặt tái nhợt.

“Câm miệng!” Thấy dáng vẻ Lam Bán Hương bị đả kích thành như vậy, lửa giận trong lòng Tát Cách Hán càng thêm hùng hực, hấn hung hăng nhìn chằm chằm Lý Ngọc Bình trên đất, giống như muốn dùng ánh mắt để giết nàng ta vậy.

“Người đâu, Cô Vương không muốn gặp lại nàng ta!”

Chỉ một mệnh lệnh vô tình của Tát Cách Hán, liền thể hiện trên đời này sắp sửa mất đi thêm một mạng người.

“Vương, tha mạng...” Âm thanh cầu xin tha thứ kia rơi vào tai Lam Bán Hương lại trở nên vô cùng bất lực, khiến cho lòng của nàng trở nên đau xót.

Cứ để cho nàng biến mất như vậy đi! Chính miệng nữ nhân này nói yêu nam nhân của người, vì muốn tranh giành phu quân với người, liền ngay cả loại chuyện hạ dược này cũng làm ra được, loại nữ nhân có tâm cơ sâu nặng như vậy, cho dù có còn nhỏ thì đã sao?

Để cho nàng ta cứ biến mất như vậy không phải là tốt rồi sao? Dù sao cũng không phải là người ra tay.

Tại sao người lại mềm lòng? Là do tiểu nữ nhân này bắt nạt trước, làm sao có thể trách người bắt nạt, không phải sao?

Tiểu ác quỷ trong lòng Lam Bán Hương lẽ thẳng khí hùng nói với nàng như vậy.

Nhưng trong lòng nàng lại đột nhiên xuất hiện một tiểu thiên sứ khác, nhỏ giọng nói với nàng: “Lý Ngọc Bình có thể làm như vậy chẳng qua cũng chỉ là vì yêu phải một người không nên yêu, mà nam nhân nàng ta yêu, không những không thể đáp lại tình cảm của nàng ta, lại còn vì một nữ nhân khác bá đạo độc chiếm mà muốn nàng ta phải hi sinh tính mạng của mình.”

Chẳng lẽ người không cảm thấy như vậy rất không đáng giá hay sao? Lam Bán Hương dùng ánh mắt trong suốt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhiễm đầy máu của nữ nhân nằm dưới đất.

Lại nói, nếu như không phải là do ban đầu nàng yêu cầu vô lý, nói mình muốn làm Hoàng Hậu, Lý Ngọc Bình cần gì phải sử dụng thủ đoạn hạ lưu là bỏ thuốc, chỉ vì muốn đòi sự sủng ái của người vốn là phu quân mình chứ?

“Chờ một chút.” Lam Bán Hương hô lên khe khẽ.

Ánh mắt Tát Cách Hán lập tức chuyển về phía nàng, sau đó sắc mặt hần hơi trầm xuống, tựa hồ như muốn nói rằng nàng không nên hô lên như vậy.

Trong lòng của hần đang rất lo lắng, hần chỉ muốn đuổi Lý Ngọc Bình ra khỏi tầm mắt mình nhanh một chút, thậm chí đuổi ra khỏi thế giới của hần và Lam Bán Hương: “Còn không nhanh lên một chút...”

Lam Bán Hương bình tĩnh ngăn lại mệnh lệnh của hần: “Nàng ta không thể chết.”

Nếu như nàng ta chết rồi, không nói đến việc bởi vì đó là một cái mạng người, mà còn là một khi Lý Ngọc Bình chết rồi, tình yêu của Lam Bán Hương nàng nhất định sẽ bị tan vỡ, nếu chỉ bởi vì nàng và Tát Cách Hán yêu nhau mà trên đời phải mất đi một mạng người, như vậy sau này nàng làm sao có thể thoải mái hiện ngang mà hưởng thụ vui vẻ hạnh phúc đây?

“Nàng ta phải chết.” Tát Cách Hán cảm nhận được rõ ràng Lý Ngọc Bình đã phá hoại tình cảm của hần và Lam Bán Hương. Mà hần tuyệt đối không có phép điều đó có thể xảy ra...

“Không, nàng ta không thể chết.”

“Hương Hương...”

“Nếu như nàng ta chết rồi, cả đời này ta liền không để ý đến người nữa.”

“Nàng nói vậy là có ý gì?”

“Tốt nhất người nhanh sai người cứu nàng đi, nếu như nàng ta chết rồi, vậy thì chuyện chúng ta hòa ly xác định, chia tay chia xa!”

Tát Cách Hán hung hăng nhìn chăm chăm Lam Bán Hương, dường như hần không thể giải thích được vì sao nàng lại phải cứu tình địch của mình? Chẳng lẽ nàng không ghen tỵ, không quan tâm đến hần hay sao?

Nhưng mà hần hiểu được, hần không có cách nào từ chối bất cứ yêu cầu nào của nàng.

“Người đâu, đưa nàng ta lui xuống, truyền lệnh cho ngự y ra sức cứu chữa, nếu như có một chút nào đó không tận tâm, liền giết...” Phát hiện khi Lam Bán Hương nghe được hần nói những lời này liền cau mày, Tát Cách Hán liền đổi lời nói: “Tất cả đều sẽ bị hủy bỏ tư cách làm ngự y, đuổi về quê làm ruộng.”

Lúc này chân mày của Lam Bán Hương mới giãn ra.

Sau đó hậu cung lại khôi phục sự yên bình, bên trong chỉ còn lại hai người Lam Bán Hương và Tát Cách Hán nhìn nhau, ai cũng không chịu mở miệng, bầu không khí tràn ngập cảm giác yên tĩnh trước bão tố sắp đến.

“Hương Hương...”

“Ta mệt rồi, có chuyện gì ngày mai lại nói...”

“Không phải là nàng muốn có được toàn bộ tình yêu của Cô Vương hay sao? Cô Vương đã làm đến mức này rồi, nàng vẫn còn có gì chưa hài lòng hay sao?”

“Ý của ngươi là... Chuyện xảy ra hôm nay tất cả đều do ta mà ra?” Nàng nhếch cái miệng nhỏ nhắn, lời nói tràn ngập oán khí, dáng vẻ kia của nàng chẳng những không khiến người chán ghét, ngược lại còn khiến Tát Cách Hán rất muốn ôm nàng vào trong lòng thương yêu thật tốt, chỉ mong nàng không phải đau lòng khổ sở.

Nhưng mà tình huống bây giờ không cho phép hắn làm điều đó. Mặc dù hắn vô cùng yêu thương cưng chiều nàng, nhưng cũng không thể để nàng thật sự trèo lên trên đầu hắn, không chỉ bởi vì đường đường hắn là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, mà còn là bởi vì hắn là quân vương một nước.

“Vậy chẳng lẽ là do Cô Vương hay sao?”

Hắn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào nàng, khiến Lam Bán Hương cảm thấy dường như nàng rất xấu xa, rất đáng ghê tởm, bởi vì nàng phát hiện thật ra hắn nói không hề sai.

“Nàng có biết Cô Vương vì bảo vệ nàng mà đã hy sinh bao nhiêu không? Vì muốn đảm bảo cho nàng có thể ngồi vững vị trí Hoàng hậu, một mình ta phải đối phó với những đại thần kiên quyết phản đối. Mặc dù họ đều là thần tử của ta, nhưng trong tay họ cũng nắm giữ thế lực nhân mạch không nhỏ, mặc dù ta có được thiên hạ này, nhưng muốn cai trị được thiên hạ, ta cũng cần phải mượn sức những phe phái thế lực đó.”

Tát Cách Hán tiếp tục lạnh lùng mở miệng: “Mà ở cổ đại, phương pháp trực tiếp nhất mà Quân Vương thường dùng chính là cung tần hậu phi, những đại thần kia ai ai cũng đều mở mắt đưa người của họ vào hậu cung, bởi vì bọn họ cảm thấy làm như vậy có thể cho họ một sự bảo đảm để họ yên tâm. Mà ta lại vì nàng mà từ chối không nạp tất cả những nữ nhân kia vào hậu cung, nói cách khác, ta sẽ phải bỏ ra công sức và cái giá lớn hơn rất nhiều mới có thể cai trị được thiên hạ này. Ta dụng tâm lương khổ như vậy, không những nàng không thể thông cảm cho nỗi khổ tâm của ta, nàng lại còn vì loại chuyện nhỏ nhặt như thế này mà muốn giận dỗi ầm ĩ với ta?”

Lam Bán Hương vẫn lạnh lùng nhìn hắn chăm chăm như cũ: “Cho nên lúc đầu ngươi nói không muốn nạp thêm nữ nhân nào vào hậu cung là dối trá?”

Ý tứ của hắn chính là mặc dù không phải hắn muốn, nhưng nếu cuối cùng hắn vẫn không có cách nào tập quyền lực về tay mình, hắn cũng sẽ dùng cách mà những quân vương khác thường hay làm, nhét tất cả những nữ nhân được các thế lực khắp nơi dâng vào hậu cung, sau đó biến mình thành Ngưu Lang* miễn phí, mỗi ngày mỗi tối đều ra sức lấy lòng những nữ nhân kia?

*Ngưu Lang: trai bao

Đột nhiên Lam Bán Hương cảm thấy ánh mắt nhìn người của mình thật chẳng ra sao, chọn thế nào không chọn, lại chọn phải một người làm Đế Vương, tùy tiện chọn một người dù chỉ là bán trà hạnh nhân ven đường thôi có lẽ cũng còn tương đối hạnh phúc.

Ít nhất người đó cũng sẽ không bởi vì muốn bán được hàng mà ngủ cùng những nữ khách khác.

Không cách nào chịu được ánh mắt tràn ngập trách cứ của Lam Bán Hương, Tát Cách Hán bất mãn gầm nhẹ: “Huống chi ta cũng rất bất đắc dĩ.”

“Tính mạng của con người không phải chuyện nhỏ.” Lam Bán Hương khê hô: “Hơn nữa ngươi không có cách nào thuận phục được những vị đại thần kia là do ngươi kém cỏi bất lực, không cần lấy ta làm cái cớ, ngươi nâng đỡ ta nhưng ta cũng giúp đỡ ngươi không ít, ta không hề có lỗi với ngươi, hiện tại ngươi bắt trung là người.”

“Có phải nàng muốn vì một nữ nhân không quan trọng mà làm tình cảm của hai chúng ta rạn nứt đúng không?”

Không quan trọng?! Không sai, trước đây nàng cũng cảm thấy, chỉ cần trong lòng của hần có nàng, trong lòng của nàng có hần, hai người họ yêu thương nhau là đủ rồi, những nữ nhân khác đều không quan trọng.

Thế nhưng khi nàng nhìn thấy cái gọi là nữ nhân không quan trọng nằm phía dưới nam nhân của nàng, thì trong mắt nàng liền tràn ngập hình ảnh của nữ nhân kia, Lam Bán Hương không có cách nào quên đi được thần thái quyền rũ kiều mị vô cùng hưởng thụ của nữ nhân ấy.

Đâu phải nàng không biết tại sao Đế Vương cổ đại cần phải cưỡng hiếp những phi tử kia cơ chứ? Bởi vì những phi tử đó đại diện cho cả một thế lực ở phía sau, có những lúc không chế những nữ nhân kia so với không chế những văn võ bá quan trong triều còn đơn giản và nhanh chóng hơn nhiều.

Nhưng nàng vẫn tin tưởng, bằng năng lực của hần, lại cộng thêm kiến thức hiện đại và một chút sự thông minh của nàng, hoàn toàn có thể cai trị quốc gia mà không cần dựa vào những nữ nhân đó.

Kết quả là... Những gì nàng nghe được lại là những lời oán giận của hần?

Rõ ràng cái gì nàng cũng không làm cơ mà! Nàng chỉ yêu cầu hần có thể làm được những điều căn bản của một người trượng phu chân thành, chẳng lẽ đó cũng là có lỗi sao?

“Ta chỉ biết bây giờ ta là Đế Vương, mà nàng là hoàng hậu.”

“Thì thế nào?” Lam Bán Hương không thèm đếm xỉa đến lời vừa rồi của Tát Cách Hán, ép hỏi.

“Nếu như nàng không có cách nào đảm nhiệm thật tốt vai trò mẫu nghi thiên hạ này, ta sẽ không ép buộc nàng, nhưng xin nàng đừng có lãng phí tâm ý ta dành cho nàng, cũng đừng gây gổ với ta, nàng đừng có quên, thân phận hiện tại của nàng là do chính nàng mở miệng yêu cầu.” Tát Cách Hán cũng tức đến mức nói ra những lời nặng nề.

“Được, nếu đã là như vậy, thì ngôi vị hoàng hậu này ta cũng không hiểm lạ gì, lúc này ta nên lập tức rời đi thì hơn! Nếu như vì ta yêu cầu người phải một lòng một dạ yêu ta khiến người phải khó xử, nếu như sự tồn tại của ta là trở ngại đối với việc người cai trị thiên hạ này, nếu như người nhất định phải nạp những nữ nhân kia vào hậu cung để có thể cai trị tốt giang sơn của người, vậy thì thiên hạ này của người sẽ trở nên bẩn thỉu, không có gì đáng giá để mà kiêu ngạo! Loại nam nhân vô dụng như người không xứng có được tình yêu của ta. Ta muốn rời khỏi người, rời khỏi cái hoàng cung chán ngắt vô vị này của người, rời khỏi nam nhân vô vị như người, ta muốn rời khỏi hoàng cung, đi tìm một nam nhân mà cả đời chỉ cần duy nhất một mình ta!”

Nói xong, Lam Bán Hương liền bắt đầu kiểm tra toàn bộ cung điện, chuẩn bị phải thu thập hành lý.

Mặc dù biết nàng biết hần sẽ không cứ như vậy mà thả nàng đi, nhưng nàng ép buộc bản thân phải làm chút gì đó chọc giận hần, nếu không nàng sẽ không kiềm chế được mà khóc lớn.

Mà bây giờ, nàng không muốn khóc trước mặt nam nhân này.

“Lam Bán Hương, nàng đừng có làm loạn!” Làm sao hần có thể để nàng rời đi một mình? Chỉ cần vừa nghĩ đến việc nàng nằm trong lòng ngực nam nhân khác nũng nịu, ngọn lửa ghen tuông đã không ngừng thiêu đốt trong lòng Tát Cách Hán, khiến cho hần khó chịu đến mức muốn giết người.

“Vương thượng vĩ đại, nếu như thần thiếp cứ nhất định muốn làm loạn thì thế nào đây? Người muốn phế hậu sao?”

Dù sao tất cả mọi người trong thiên hạ cũng đều đã nhận định nàng là một nữ nhân họa thủy, hại nước hại dân, sẽ chỉ biến một quân vương tài đức sáng suốt thành một hôn quân, lại còn đổ kị độc sủng, đã sớm không xứng làm mẫu nghi thiên hạ, nếu như lúc này Vương phế hậu, chỉ sợ sẽ không có lấy một người phản đối đây? Lam Bán Hương tức giận nghĩ.

Nói không chừng còn có người đốt pháo ăn mừng, sau đó tổ chức một bữa tiệc cơ động* ba ngày ba đêm... Không! Có lẽ sẽ không, bởi vì kinh tế của quốc gia này còn chưa hoàn toàn phát triển, không có được số tiền lớn để làm chuyện kia.

*Tiệc cơ động: loại tiệc mà ai đến thì ăn trước, không có giờ ăn, giờ tổ chức cụ thể.

22. Chương 7-3

“Nàng cho rằng ta không dám?”

“Không phải ngươi không dám, ban đầu ta cũng chẳng hiềm lạ ngôi vị hoàng hậu này lắm!”

“Không cho phép nàng nói những lời như vậy.” Tát Cách Hán tức giận hầm hừ.

“Nhưng ta chính là nghĩ như vậy đấy thì sao?” Lam Bán Hương hầm hừ lại.

“Lam Bán Hương, nàng đừng có tưởng rằng ta không dám trị nàng tội đại nghịch bất đạo!”

“Tùy ngươi, tốt nhất là nên tru di cửu tộc.” Dù sao nàng cũng là cô nhi, muốn giết thì cũng chỉ giết được một mình nàng mà thôi.

Nàng dùng sức hất tay hắn ra, sau đó liền xoay người muốn đi về phía cửa cung, nhưng lại bị Tát Cách Hán giữ lại, sau đó dùng lực kéo nàng vào trong ngực.

“Tại sao? Ta cũng chỉ dây dưa với nữ nhân kia trên giường một hồi, hơn nữa lại còn là do nàng ta dùng thủ đoạn hạ lưu nên mới có được sủng hạnh, tại sao nàng lại muốn cứu nàng ta, tha thứ cho nàng ta, nhưng lại đối xử với ta gay gắt như vậy?” Giọng điệu của hắn tràn ngập oán khí cùng tức giận, thậm chí là ghen tuông.

“Ta không có nói ta tha thứ cho nàng ta! Bất kỳ hồ ly tinh nào đã muốn tranh giành phu quân với ta, ta đều không thể tha thứ cho nàng ta!”

“Nếu đã là như vậy, ta cũng là bị nàng ta hãm hại, ta là người bị hại, Hương Hương, nàng...”

Nghe được một Đế Vương chí tôn vô thượng lại hùng hồn nói với nàng mình là người bị hại, đột nhiên Lam Bán Hương cảm thấy rất hoang đường.

“Coi như thật sự ngươi bị hạ được rồi, phương phải giải quyết duy nhất là lên giường với nữ nhân, vậy tại sao người mà ngươi tìm lại không phải là ta? Không phải ta đang rất gần ngươi hay sao? Nếu như ngươi thật sự bị hãm hại như ngươi nói, như vậy gọi người đến cứu đầu tiên phải là ta mới đúng chứ, không phải sao? Dù sao loại chuyện cùng người lên giường giúp người giải được, ta đây là thê tử của ngươi, càng không phải là lẽ đương nhiên hay sao?”

Tát Cách Hán tái mặt không nói gì, trước kia mỗi lần nói chuyện với nàng, hắn chưa bao giờ có thể nói thẳng nỗi lòng, bởi vì hắn thật sự rất yêu thương nàng, yêu thương không có cách nào kiềm chế được.

“Ngươi lên giường với nữ nhân khác ta không cản được ngươi, nhưng trái tim của ta đã lạnh lẽo rồi, ở quê hương của ta, tất cả những nữ nhân muốn quyến rũ phu quân của ta đều sẽ bị coi thành hồ ly tinh, ta có thể ngang nhiên mà chiến đấu với bọn họ, bởi vì tất cả các nàng đều là những nữ nhân có hiểu biết thời hiện đại mới. Nhưng không ngờ ta lại ngu xuẩn đến mức yêu cầu người đường đường là một Đế Vương tôn quý như ngươi chỉ yêu thương cưng chiều mỗi một mình ta, vậy mà ta lại có thể quên mất căn bản nữ nhân thời đại này đáng thương đến mức đến mức tất cả đều yếu thế!”

Lam Bán Hương thở dài một hơi: “Ngoại trừ việc dựa vào nam nhân, cái gì họ cũng không làm được, cho dù có người không muốn dựa vào nam nhân, nàng ta sống một thân một mình cũng không sống nổi! Những phi tử kia cũng giống như vậy, ta lẽ thẳng khí hùng yêu cầu tình yêu chung thủy lại biến thành ác mộng đáng sợ nhất của các nàng ấy, hại ta biến thành hồng nhan họa thủy trong mắt bách tính thiên hạ và các thần tử, bọn họ nói ta độc chiếm sủng ái của Đế Vương, thế nhưng ta không quan tâm, bởi vì đây là sự thật, ta muốn người đối xử với ta toàn tâm toàn ý, mà ta lại sa vào rồi tự cho đó là hạnh phúc, ta cho là chúng ta có thể trở thành cặp đôi duy nhất trong lịch sử - phu thê ân ái một đời một kiếp, mà không cần phải giam

lên vết xe đổ của những cuộc cung đấu tranh giành tình cảm bi thảm kia, ai ngờ thì ra mọi chuyện đã sớm không phải là...”

Nàng nâng mắt, sâu kín nhìn hẩn một cái: “Ta biết rõ ngươi vì ta mà phải một mình tranh đấu vất vả, ngươi muốn giữ vững lời hứa hẹn mà ngươi dành cho ta, thế nhưng ngươi biết không? Ta cũng có cố gắng mà! Chỉ là, trong lúc bất chợt ta phát hiện những chuyện ta đã làm đều rất ngây thơ! Lựa chọn một nam nhân là Đế Vương, ta không có khả năng thật sự độc chiếm sủng ái của ngươi, có quá nhiều nữ nhân đang nhìn chằm chằm vào cục thịt béo là ngươi, hôm nay có một người là Lý Ngọc Bình hạ xuân được với ngươi, khó đảm bảo sau này không có thêm một người nào nữa, cho nên ngươi không cần vì ta mà làm thêm chuyện gì nữa, độc sủng của ngươi ta không nhận nổi!”

“Hương Hương, ta tuyệt đối không cho phép nàng rời khỏi ta!” Hẩn xiết chặt tay nàng, giống như chỉ một giây sau có thể bóp nát tay nàng, hơn nữa còn không thể ngăn được sự run rẩy của bản thân, rất dễ nhận thấy rằng hiện giờ hẩn đang bất an sợ hãi đến mức nào.

“Ngươi để ta suy nghĩ một chút, hiện tại ta không có cách nào tỉnh táo suy nghĩ được, có lẽ chúng ta tách ra một chút sẽ tốt hơn cho cả hai.”

Lam Bán Hương có chút bất lực kéo tay hẩn ra, sau đó chậm rãi đi vào nội điện, Tất Cách Hán nhìn bóng lưng của nàng, hẩn có cảm giác dường như chỉ cần trong chớp mắt thôi nàng sẽ biến mất vậy, loại cảm giác bất an này xoáy sâu vào trong lòng hẩn không chịu tan biến.

Nhưng hẩn biết hiện tại ép buộc nàng cũng sẽ không có kết quả gì, làm không tốt sẽ còn khiến nàng tức giận hơn.

Khó khăn lắm hẩn mới giữ được nàng ở lại, khó khăn lắm hẩn mới có thể khiến cho nàng thích mình, hẩn tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ chuyện gì phá hoại tình cảm của hai người bọn họ! Nàng muốn độc chiếm hẩn cũng không sao hết, mà hẩn vẫn sẽ tiếp tục giữ vững lời hứa hẹn này.

Tuyệt đối sẽ không từ bỏ!

Nhưng mà, qua vài ngày, Tất Cách Hán vẫn không có cách nào nhìn thấy dáng vẻ của người mà hẩn vẫn luôn nhớ nhung, bởi vì rõ ràng Lam Bán Hương đang trốn tránh hẩn.

“Hiện giờ Hoàng Hậu đang làm cái gì?”

Lý Quyền ngẩng đầu lên vụng trộm nhìn Vương đang phê duyệt tấu chương, hiểu rõ nhất định là hẩn không quen với việc không có Hoàng Hậu nương nương ở bên cạnh hẩn, cho nên mới hỏi vấn đề này đến gần trăm lượt rồi.

“Khởi bẩm Vương, Hoàng Hậu nương nương đang đi dạo ngự hoa viên.”

“Ừm!”

Nói như vậy, hẩn là nàng không còn tức giận nữa có đúng không? Mấy ngày trước nàng đều trốn ở trong phòng, nói là ngủ cả ngày, mặc dù Tất Cách Hán biết nàng thích làm biếng, nhưng lại chưa từng thấy nàng ngủ cả một ngày như vậy lần nào.

Hẩn rất lo lắng, nhiều lần muốn đi gặp nàng, lại đều bị nàng ném chén đuổi ra ngoài, khiến hẩn vô cùng chật vật.

Tất Cách Hán biết tất cả nô tài hầu hạ bên cạnh nàng đều rất kinh ngạc với hành động đại nghịch bất đạo này của nàng, nhưng hẩn không quan tâm nàng có phạm thượng hay không, có phải đại nghịch bất đạo hay không, chỉ cần nàng vẫn còn tức giận với hẩn, thì có nghĩa là trong lòng nàng vẫn còn có hẩn.

Thật ra thì hẩn rất muốn bắt chấp tất cả mà đem lão già Lý Viêm chết tiệt kia đi chém đầu, nhưng chuyện lần này rõ ràng là một cái bẫy đang chờ hẩn nhảy vào, mà hiện tại thì còn chưa phải lúc thích hợp nhất để hẩn trở mặt với Lý Viêm.

Nhưng một khi để cho hẩn nắm được cơ hội, hẩn tuyệt đối sẽ bắt lão hồ ly này lại, để cho mọi uất ức của Lam Bán Hương có đối tượng để phát tiết.

Lần trước hắn bị nàng hất tay ra, bị nàng lạnh lùng quay lưng, bị nàng vô tình vứt bỏ lại một mình, Tất Cách Hán cảm thấy thật sự rất khó chịu.

Lúc này hắn mới phát hiện mình thích nụ cười của nàng đến mức nào, mà khi vẻ mặt tươi cười ngọt ngào hồn nhiên không còn xuất hiện, mà chỉ còn lại vẻ mặt lạnh lùng xa cách, hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi, giống như từ đó hắn liền vĩnh viễn mất đi nàng.

Mà cũng bởi vì phần tình cảm lo được lo mất này, mới khiến hắn càng thêm cưng chiều sủng ái nàng, ban thưởng cho nàng rất nhiều trang sức châu báu mà nàng thích, thậm chí còn sai người ngàn dặm đi mua hoa quả tươi mới nhất ở quốc gia khác mang về đây.

Nghe nói loại quả này ở nước họ gọi là quả vải, nàng thường kể quả vải này từng được ghi lại trong lịch sử ở quê hương nàng, vào thời nhà Đường, có một vị Quân Vương thường thu mua rất nhiều quả vải vì đây loại trái cây mà Dương quý phi - người mà được vị Quân Vương ấy độc sủng - thích ăn nhất, vậy nên nàng cũng hi vọng mình có thể hưởng thụ một chút cái cảm giác hưng vinh được Đế Vương độc sủng.

Nhưng khi nàng nhìn thấy quả vải mà đã phải chạy chết mất mấy con ngựa tốt mới đưa được đến trước mặt nàng, nàng lại lạnh lùng nói: vị Dương quý phi kia mặc dù được nhận độc sủng đến mức nào, nhưng cuối cùng lại vẫn bị Quân Vương mà mình yêu mến hạ lệnh giết chết, nhưng sau đó lại vẫn ăn hết cả giỏ vải.

Đây chính là nữ nhân khiến hắn vừa yêu vừa hận, hắn... Hắn thật sự không hy vọng mình đánh mất đi tình yêu của nàng, nhất định hắn sẽ tiếp tục cố gắng lấy được sự tha thứ của nàng.

Hiện giờ nàng đã chịu ra ngoài đi dạo, rất tốt, đây là chuyện tốt.

Nhưng ngay lập tức hắn lại nghĩ đến, nàng có thể cứ như vậy mà không tức giận nữa sao? Theo như sự hiểu biết của hắn về nàng, tiểu nữ nhân này tuyệt đối sẽ không đơn giản cho qua như vậy.

Xem ra lần này hắn thật sự đã tổn thương lòng nàng rất nhiều, tốt nhất là vẫn nên cúi đầu giải thích với nàng thật tốt mới được! Mặc dù hắn không hề cảm thấy mình có lỗi gì, nhưng dù sao đó cũng là thể diện duy nhất của hắn, vì để mỗi đêm không cần phải cô đơn một mình ôm gối ngủ, hắn nghĩ mình vẫn nên cúi đầu nói xin lỗi thì tốt hơn.

“Lý Quyền, lại đi chọn mấy đồ trang sức châu báu đẹp mắt đi theo Cô Vương đến cung của Hoàng Hậu.”

Lý Quyền rất muốn hô to: Còn chọn? Rõ ràng tất cả châu báu quý giá trong hoàng cung đều bị người đưa cho Hoàng Hậu nường nường rồi!

Nhưng hắn thân là nô tài, chỉ có thể nói với chủ tử một chữ: “Vâng.”

Nhìn vẻ mặt không thể chờ đợi muốn gặp được Hoàng Hậu của chủ tử, Lý Quyền nhịn không được thở dài một hơi. Đúng là tình yêu mà, mặc dù không phải chịu tịch mịch cô đơn, nhưng đôi khi lại tâm tình bất an không rõ.

Nhất là vị Hoàng Hậu nường nường họa thủy có thể khiến cho một người không để lộ tâm tình như Vương phải chịu đủ loại cảm giác vui sướng đau buồn, lại cũng khiến hắn càng trở nên khí phách và có trách nhiệm, người khác có thể không biết, nhưng hắn là nô tài ngày ngày hầu hạ bên cạnh Vương, tất cả hắn đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Mặc dù dung mạo của Hoàng Hậu nường nường rất họa thủy, hành sự cũng rất quái dị, nhưng nếu như tính táo mà xem xét, liền có thể phát hiện thật ra mỗi chuyện nàng làm đều rất có ý nghĩa, hoàn toàn không giống như nhìn từ bên ngoài, tất cả đều là chuyện xấu.

Có lẽ tất cả mọi người đều bị vẻ đẹp y hệt hồng nhan họa thủy của Hoàng Hậu nường nường mê hoặc, nên mới không nhìn ra được thật ra nội tâm của nàng rất hiền lành đẹp đẽ.

Chỉ là... Lý Quyền lại không nhịn được thở dài một hơi, nếu như vị Hoàng Hậu nường nường này không tiếp tục hành hạ Vương thượng của bọn họ như vậy nữa, thì thật sự không biết nàng trở nên tốt đẹp biết bao nhiêu đâu!

23. Chương 7-4

Edit: kaylee

Khi Tát Cách Hán kích động đi tới trước Phượng Tường cung, lại phát hiện một bóng dáng quen thuộc lên lên lút lút xuất hiện ở góc rẽ của cung điện, ánh mắt hắn nhú lại, có chút cảm thấy có cái gì đó không đúng.

“Hương Hương?”

Vừa nghe thấy sau lưng có người kêu như vậy, Lam Bán Hương giống như là bị điện giật đến lập tức chạy hết tốc lực.

Nàng nắm thật chặt tay nải trong tay chạy như điên, chỉ muốn muốn xông về phía cửa cung.

“Đứng lại cho ta!”

Sau lưng chợt vang lên tiếng quát tức giận giống như là hắc ám nhanh chóng đánh úp về phía nàng, làm cho nàng càng thêm điên cuồng chạy trốn.

Nàng không cần đợi ở chỗ này nữa, nàng muốn rời khỏi cái cung điện làm cho nàng sắp hít thở không thông này, nàng muốn rời khỏi người nam nhân kia, nàng muốn rời khỏi.....

Ngay vào lúc này, trong lúc bất chợt nàng cảm thấy một hồi đau nhức kịch liệt trên chân của mình, cả người té nhào xuống đất.

Thật là đau!

Nàng cúi đầu nhìn, thì phát hiện mắt cá chân ở chân phải của mình xuất hiện một vết thương, máu tươi nhanh chóng chảy ra, nhuộm lên giấy thêu của nàng.

Mà làm nàng bị thương lại là một cái trâm cài đầu màu vàng..... Hóa ra là coi nàng như bia ngắm mà bắn à?

Lúc nàng lấy lại tinh thần muốn tiếp tục chạy, lại thấy bóng dáng cao lớn của một người chặn lại đường đi của nàng, cũng hoàn toàn chặn lại khát vọng có được tự do của nàng.

Ngay sau đó, cả người nàng bị vác lên bả vai, sau đó thấy trên gương mặt tuấn mỹ kia tràn đầy lửa giận, “Người lại dám chạy trốn?”

“Ta là rời nhà trốn đi.”

“Lam Bán Hương, ngươi có biết thân phận bây giờ của ngươi hay không? Đường đường là Hoàng Hậu của một nước lại có thể làm ra chuyện như vậy?”

“Vậy không phải là rất tốt sao? Ngươi liền thừa cơ hội này phế ta, sau đó đi lấy những thiên kim tiểu thư có thể giúp ngươi trị thiên hạ kia, các ngươi không cần vì ta mà chịu hết uất ức như vậy.....”

“Câm miệng!” Tát Cách Hán mãnh liệt mà đột ngột rống một tiếng, theo sau chính là một bàn tay vô tâm vung tới.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn cười giống như là hoa đào mùa xuân đột nhiên xuất hiện một dấu tay to lớn, đỏ hồng in ở trên làn da tuyết trắng của nàng, chứng tỏ mới vừa rồi hắn đã phạm vào sai lầm lớn không thể tha thứ được.

Hắn thế mà lại ra tay đánh nữ nhân?!

Trong nháy mắt toàn bộ không gian như ngưng kết lại, Tát Cách Hán không dám tin tưởng nhìn tay phải của mình, cảm giác lòng bàn tay đau nhói kia thật rõ ràng, hắn cảm giác tình yêu duy nhất của mình cũng bị hủy ở trên phần đau nhói này.

“Cái gì? Tát Cách Hán, ngươi có phải hay không là nam nhân! Thế nhưng lại đánh nữ nhân?” Lam Bán Hương bị phần bùm mặt tố cáo hành vi bạo lực của hắn.

Từ nhỏ đến lớn, nàng như thế nào đi nữa cũng sẽ không cho phép có bất kỳ ai khi dễ nàng, nàng có thể cùng bất luận kẻ nào đánh nhau, thậm chí dụng tâm cơ chính chết đối phương, nhưng không có người có thể đánh tới mặt của nàng.

Mà bây giờ..... Người nam nhân này..... Nàng vẫn cho rằng khắp thiên hạ người không có khả năng đánh bại tai nàng nhất thế mà lại thật đã làm như vậy?!

Hắn mặt lạnh tiếp tục kiên quyết nói: “Người dám đi thử xem, có tin Cô Vương giết người người tìm hay không?”

“Người? Người dám?!” Hắn thế mà lại muốn dùng Mộc Thanh Tư uy hiếp nàng? Thật là rất quá đáng!

“Cô Vương có một nửa thiên hạ, người nói Cô Vương có dám hay không đây?”

Cả thân thể của Lam Bán Hương giống như là khí cầu đã hết hơi sụp ngồi dưới đất, tái mặt nhìn nam nhân trước mắt.

Nàng sai rồi, ban đầu tại sao phải nói nhiều chính sách cho hắn như vậy, hiện tại quốc gia càng ngày càng giàu có, càng ngày càng cường thịnh, hắn lại càng ngày càng phách lối.

“Người trở về cung điện chờ làm Hoàng Hậu của người cho ta!”

Hắn thật là thật là uy phong nha! Thật là phát huy được tất cả khí thế của Đế Vương cổ đại rồi, hơn nữa cũng làm nàng kinh sợ, để cho nàng hoàn toàn hiểu mình đã không phải Lam Bán Hương xuyên qua từ Đài Loan rồi.

Hắn cũng không còn là vị Vương tự bé, vừa khốn nhiều vừa không có tự tin khi xưa nữa.

Như thế nào cố gắng cải tạo hắn đi nữa, làm cho tư tưởng của hắn tiến bộ một chút, nhưng mà vẫn là đánh không lại tư tưởng đấng mày râu ăn sâu bén rễ trong hắn, cho rằng nữ nhân chính là phải ngoan ngoãn nghe lời, cho dù hắn phóng túng cương chiều như thế nào đi nữa, nếu không nghe lời, cũng có thể vừa đánh vừa mắng.

Nhưng mà hiện tại nàng có năng lực phản kháng sao? Không có.

Hắn cũng không phải là người bình thường, mà là Vương nắm giữ đại quyền sanh sát, quân muốn thần chết, thần cũng không thể không chết, huống chi nàng cũng chỉ là một nữ nhân đã từng có trong sinh mệnh của hắn.

Cho dù là Hoàng Hậu tôn quý, nếu không được mặt rồng vui vẻ, cũng sẽ bị đánh vào lãnh cung.

Mà nàng chính là người không muốn bị đánh lãnh cung, cho nên mới phải chủ động, muốn thừa cơ rời nhà trốn đi.

Không khí bốn phía nặng nề, không người nào dám lớn tiếng hô hấp, chỉ sợ nếu sơ ý một chút sẽ đầu rơi xuống đất.

“Còn không trở về?” Tất Cách Hán lần nữa nghiêm nghị ra lệnh, khiến thân thể của Lam Bán Hương nhện không được run rẩy.

Lúc này trong đôi mắt kia hiện đầy lệ quang trong suốt, chỉ chút xíu nữa là rơi xuống, lại thấy nàng vẫn là quật cường gượng chống.

Thật ra thì hắn rất muốn nói với nàng, chỉ cần nàng chịu cúi đầu, làm nũng với hắn giống như trước đây, hắn liền cái gì cũng theo nàng.

Nhưng tại sao lần này nàng lại quật cường như thế? Cố chấp như thế? Hắn thật không thể hiểu.

Cũng chỉ là một lần sai lầm, hơn nữa còn không phải hắn nguyện ý, tại sao nàng lại để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy, còn nhất định phải rời đi hắn? Chẳng lẽ nàng không biết bây giờ hắn đã không thể không có nàng sao?

Muốn rời khỏi hắn, không bằng trực tiếp muốn tánh mạng của hắn!

Chỉ thấy Lam Bán Hương từ từ đứng dậy, đau nhức trên chân làm cho nàng có chút không vững, nhưng nàng vẫn là cố đứng vững vàng.

Trông mắt xinh đẹp của nàng đã không còn tràn đầy ánh sáng sáng ngời, giống như là ánh mặt trời chói mắt lập tức bị mây đen che kín, tràn đầy u tối làm người ta hoảng sợ.

“Tất Cách Hán, ta hận ngươi!”

Nàng không có hành lễ với hắn, cứ như vậy xoay người cầ nhắc đi về phía Thiên Hậu cung.

“Còn không mau một chút đi phục vụ Hoàng Hậu nương nương!” Tất Cách Hán tức giận quát khẽ một tiếng, lúc này cung nữ bị dọa sợ mới lập tức đi tới, muốn đỡ Lam Bán Hương lại bị nàng lạnh lùng đẩy ra.

Tất Cách Hán nhìn bóng lưng cầ nhắc của nàng, cảm giác lòng của mình giống như là bị đao cắt.

Tại sao phải biến thành như vậy? Lúc trước bọn họ còn tốt như vậy, liền vì hắn trúng mưu kế của nữ nhân đề tiện đó, cứ như vậy làm cho hắn mất đi nữ nhân yêu mến?

Hương Hương, rốt cuộc muốn nàng như thế nào mới bằng lòng tha thứ ta? Mới có thể buông tha ý nghĩ muốn rời đi ta?

24. Chương 8-1

Edit: kaylee

“Hoàng Hậu nương nương, tối nay là Trung thu, Vương có lệnh mở tiệc ở Ngự Hoa Viên, Văn Võ Bá Quan trong triều đình đều tham dự.” Lý Quyền phụng chỉ đi tới Thiên Hậu cung, nhìn sắc mặt của Lam Bán Hương không tốt lắm, chỉ có thể cẩn thận hỏi.

“Bổn cung mệt mỏi, không muốn đi.”

Kể từ sau khi chạy trốn thất bại, Lam Bán Hương nằm ở trên giường dưỡng vết thương ở chân của nàng đã một tháng, vết thương ở chân đã sớm tốt rồi, nhưng mà thương tổn trong lòng lại là khó lành.

“Nương nương, Vương nói nếu như buổi tối hôm nay không nhìn thấy nương nương mặc quần áo mới và châu báu hân đặc biệt ban cho xuất hiện, liền.....”

“Liền như thế nào?” Lam Bán Hương lạnh lùng trừng mắt nhìn Lý Quyền mãnh liệt đồ mồ hôi lạnh trước mặt, trong lòng biết những thứ này không có quan hệ với hắn, nhưng vẫn là không nhịn được nghĩ muốn lấy hắn làm nơi trút giận.

Kể từ sau khi trở mặt người nam nhân kia liền không đối xử nhẹ nhàng với nàng nữa, ngược lại còn uy hiếp tới uy hiếp đi, dám dùng nhục điểm là nàng dễ mềm lòng, không cách nào bỏ rơi mạng người đi đối phó nàng.

Nàng đã sắp không chịu nổi.

“Liền.....” Lý Quyền cúi đầu không dám nói.

Có thể làm gì? Mọi người đều biết mặc dù mặt ngoài giống như là Vương chiếm thượng phong (chiếm ưu thế), nhưng người nửa đêm giận đến không ngủ được cũng không phải là nữ nhân trước mắt này, mà là Vương.

“Biết.” Lam Bán Hương cũng không muốn làm khó người vô tội.

Sau khi nhiệm vụ của Lý Quyền hoàn thành lui ra, còn dư lại chính là nhiệm vụ của tiểu Trà.

“Nương nương, chẳng lẽ người không muốn sự sủng ái của Vương một chút nào sao?” Ý tứ chính là nàng không muốn, có thể có một đồng người tha thiết mong chờ muốn.

Lam Bán Hương nghĩ tới Lý Ngọc Bình, “Tình huống của Ngọc Bình tiểu thư bây giờ như thế nào?”

“Con tiện nhân kia thế mà lại để cho nàng sống sót qua — một kiếp chết này, không ngờ nàng lại có thể không biết xấu hổ mà bỏ thuốc Vương, thật là mất hết mặt mũi của nữ nhân chúng ta.”

Tiểu Trà hận nghiêng rằng nghiêng lợi nói — luôn luôn đều cảm thấy Lý Ngọc Bình kia thật sự không nên biết rõ Vương và Hoàng Hậu nương nương ân ái như vậy, vẫn còn muốn giành sủng ái của Vương.

Lam Bán Hương cũng biết Lý Ngọc Bình cũng chỉ là yêu người không nên yêu, dù là bỏ thuốc thì thế nào? Chẳng lẽ Tát Cách Hán không thể tìm người khác giải độc sao? Cũng không phải là chỉ có một nữ nhân! Cho nên nàng hoàn toàn không tiếp nhận cái lý do này.

Thậm chí nàng còn phân một tòa cung điện cho Lý Ngọc Bình, dù gì cũng là nữ nhân Vương cưng chiều qua, chỉ là nàng có thể làm cũng chỉ có như vậy, còn lại cần phải dựa vào tạo hóa của Lý Ngọc Bình nữa.

Suy nghĩ một chút đây là lần đầu tiên nàng quang minh chính đại sử dụng quyền lực cuat một Hoàng Hậu như vậy, có loại cảm giác chưa tốt trong lòng.

Thay chồng nàng an bài tiểu lão bà, danh tiếng sớm đã có tiếng xấu rõ ràng của nàng sẽ khá hơn một chút chứ?

Ít nhất chính nàng đã ra vẻ không ghen tị rồi, điểm này nên ban thưởng cho nàng một cái danh hiền tuệ rồi! Lam Bán Hương tự giễu suy nghĩ của mình.

“Oa, nương nương thật là xinh đẹp nha!”

Thì ra mình mặc vào tất cả quần áo hoa lệ tôn quý của Hoàng Hậu cổ đại, có thể làm cho nàng có khí chất cao nhã như vậy, quả nhiên Phật muốn kim trang, người muốn y trang (*) nha!

(*) Phật muốn kim trang, người muốn y trang: cũng giống như câu “người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân” bên mình vậy đó. Một người đẹp thì cần dựa vào ăn mặc trang điểm

~~Nhìn nữ tử yêu kiều trong gương, trên khuôn mặt tươi đẹp chậm rãi nâng lên một nụ cười, có lẽ là cười khổ sở, nhưng vẫn phong tình làm lòng người động, khiến tiểu Trà phục vụ bên cạnh không khỏi nhìn ngây dại.

Mặc dù nàng biết Hoàng Hậu nương nương là tuyệt sắc, nhưng mà mỗi lần theo bên người hầu hạ, cũng sẽ không nhận được bị các loại vẻ đẹp và ý vị khác nhau nàng biểu hiện ra làm chấn động.

Không hiểu vì sao một người lại có nhiều vẻ mặt động lòng người như vậy, vì sao trong đầu lại có nhiều những thứ kỳ kỳ quái quái như vậy, càng làm cho người ta khiếp sợ là, khi Hoàng Hậu nương nương nghĩ ra được những thứ đồ kỳ quái làm cho mọi người hao tổn tâm trí kia, hình như Vương lại tuyệt không cảm thấy kinh ngạc mà đón nhận.

Có lúc tiểu Trà thật không hiểu Hoàng Hậu nương nương nghĩ ra sao? Tiện nhân Lý Ngọc Bình này thế mà lại không để ý xấu hổ quyến rũ Vương, còn dùng cái loại thủ đoạn hạ lưu đó, vốn phải là bị đánh chết, kết quả lại bị Hoàng Hậu nương nương ngăn cản, chẳng những phái Thái Y hết sức chăm sóc, thuốc gì tốt đều đem ra hết, còn để hai nha hoàn hầu hạ ở bên người, trên đời này nào có nương nương nào có thể khoan hồng độ lượng như vậy?

Hơn nữa Vương vốn là muốn hạ lệnh trị tội của Tể Tướng, cũng bị Hoàng Hậu nương nương ngăn cản, nói là Lý Tể Tướng vì nước chảy máu đổ mồ hôi, hơn nữa còn ở trên chiến trường mất đi nhi tử độc nhất của hắn, vốn là để cho nữ nhi của hắn làm Hoàng Hậu cũng là việc nên làm, bắt đắ dĩ bởi vì Trình Giảo Kim (*) nàng đây nhảy ra náo, mới có thể biến thành như bây giờ.

(*) Trình Giảo Kim: Trình Tri Tiết (năm 589 - ngày 26 tháng 2 năm 665), vốn tên là Giảo Kim, tự Nghĩa Trinh, Đại Tướng Đường triều. Ở đây ý nói Lam Bán Hương giữa đường đột nhiên nhảy ra, làm cho mọi chuyện đảo lộn.... Giống với câu chuyện của Trình Giảo Kim. Các bạn có thể tham khảo thêm trên google.

Mặc dù tiểu Trà không biết cái gì là “Trình Giảo Kim”, vẫn cảm thấy Hoàng Hậu nương nương thật sự quá thiện lương, Lý Ngọc Bình này đại nạn không chết, cũng nên đối với Vương tuyệt vọng rồi đi.

Coi như dùng cái loại phương pháp không hợp thời đó lấy được sủng ái của Vương thì thế nào? Cho tới bây giờ ở trong lòng của Vương cũng chỉ có một người là Hoàng Hậu nương nương mà thôi.

Xem một chút Vương thưởng tới nhiều lễ vật quý trọng như vậy, có thể thấy được Vương là hết sức muốn hòa thuận, đây chính là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Dù sao hắn là thiên tử cao cao tại thượng, làm sao có thể cúi đầu trước người khác? Lại càng không nói là nữ nhân, cho nên tiểu Trà đối với chủ tử ngoại lệ này của mình rất là tràn đầy tôn kính và sùng bái.

25. Chương 8-2

Lam Bán Hương đương nhiên không để ý đến tiểu cung nữ bên cạnh không ngừng dùng giọng nói vui tươi nhất quấy rầy nàng, một lát còn nói Vương bộ dáng như vậy đã đối với nàng rất tốt, hi vọng nàng có thể theo bậc thang bước xuống, không cần đối nghịch với Vương nữa.

“Tiểu Trà, ngươi là Vương phái tới bên cạnh ta mưu sát lỗi tai của ta sao?”

Lam Bán Hương đột nhiên dừng bước, bởi vì nội tâm nổi giận cho nên giọng điệu càng thêm lạnh lẽo nghiêm nghị, thế nhưng khiến tiểu Trà cả kinh trong lòng.

“Nô tỳ..... Không dám.” Tiểu Trà lập tức quỳ xuống, thân thể không nhịn được phát run.

“Đầu ta rất đau, không cần lại dùng những lời nói lảm nhảm kia tới mưu sát ta, nếu không ta sẽ bị ép điên, sẽ làm ra chuyện gì ta cũng không biết.” Lam Bán Hương ẩn huyết Thái Dương thấy đau của mình.

“Dạ, nô tỳ sẽ ngoan ngoãn.”

“Ừm!”

Vốn là bữa tiệc náo nhiệt vui vẻ bởi vì Lam Bán Hương xuất hiện mà trong nháy mắt bỗng thấy yên lặng, trên mặt mọi người còn mang theo tươi cười giả dối chưa kịp tháo xuống, vốn vì trong lòng kinh ngạc mà cứng ngắc ở trên mặt.

Lam Bán Hương đương nhiên sẽ không bỏ qua ánh mắt từ khi nàng vừa xuất hiện liền hung hăng khóa ở trên người nàng, nhưng mà thế thì như thế nào? Nếu như nàng quyết định không để ý người nam nhân này, cho dù Tất Cách Hán nhìn tới con người rớt xuống, nàng cũng sẽ không để ý!

Chỉ là trong lòng nghĩ như vậy, nhưng khi nhìn đến hắn cao cao tại thượng, một thân long bào màu tím hoa lệ làm nổi bật lên sự tuấn mỹ của hắn, tâm tình của nàng vẫn là nhịn không được bị dao động. Màu tím này là nàng cố ý thay hắn chọn, bởi vì cho tới bây giờ nàng cũng không cảm thấy long bào màu vàng sáng có cái gì dễ nhìn.

Người đứng đầu thiên hạ vĩ đại như vậy, bên cạnh bao quanh nhiều tiểu mỹ nhân kiều mỵ đáng yêu, trước không nói về ngoài hay là vóc người của các nàng tốt như thế nào, chỉ so về tuổi tuổi liền khiến cho nữ nhân trưởng thành tràn đầy cảm giác uy hiếp rồi.

Hắn tuyệt đối là cố ý!

Biết nàng ghét bên cạnh hắn bao quanh lạn đào hoa (hoa đào nát, ý chỉ mấy cô mỹ nữ đó), cho nên hắn liền ai tới cũng không cự tuyệt, ban đầu vì để nàng vui vẻ mà cần quét sạch sẽ hậu cung, lại bởi vì hắn hạ lệnh mà tràn ngập rất nhiều mỹ nữ.

Muốn khai chiến rồi sao? Chút tài mọn này, không khỏi coi Lam Bán Hương nàng quá yếu!

Nếu như tình cảm của hai người thật đi không nổi nữa, nàng hy vọng lần này chia tay là chia có tôn nghiêm.

Hừ! Lần này hắn đừng mơ tưởng muốn khi dễ nàng.

Lam Bán Hương bày ra khí thế giống như Nữ Vương, chậm rãi đi tới chỗ trống bên cạnh Tát Cách Hán ngồi xuống.

Mặc dù nàng khinh thường, nhưng bây giờ danh nghĩa và vị trí của vị Hoàng Hậu nương nương này lại là bùa bảo hộ của nàng.

Nàng lạnh lùng nhìn nam nhân bên cạnh một cái, sau đó ánh mắt giữu cột quay một vòng ở trên người những lạt muối (cô em) trẻ tuổi kia, chỉ thấy những vật nhỏ đáng yêu kia bị lãnh khí quét qua, càng rúc sâu vào trong ngực Vương để tìm kiếm ấm áp.

Hừ, loại trái ôm phải ấp này chắc cũng là mộng đẹp trong suy nghĩ của nam nhân chứ? Không, có lẽ nên nói là mộng đẹp trong mộng đẹp.

Nàng ngẩng đầu lẳng lẳng nhìn trắng sáng, nghĩ tới nam nhân bên cạnh đã hoàn thành khát vọng mơ ước của một nam nhân, còn nàng thì sao?

Rốt cuộc là vì cái gì nàng lại ở chỗ này đây?

Trước kia là vì hấn, vì khát vọng tình yêu của mình, cho nên nàng tham, mơ hồ, không để lý trí lưu lại, cho là mình gặp được đúng nam nhân, có thể có người thương nàng, yêu nàng.

Hiện tại thế nào? Nàng có phải hay không nên viết ra một quyển sách tố cáo trên thế giới vẫn còn các thiếu nữ đang mê luyến Đế Vương, loại sinh vật Vương này thật không nên dễ dàng chạm phải?

Nhẹ thì đau lòng, nặng liền mạng nhỏ cũng bị mất.

“Vương..... Ghét..... Nàng khi dễ người ta.....”

Bên tai tiếng oanh oanh yến yến cười huyền não làm cho nàng giống như đặt mình ở trong quán rượu (quán rượu), khó trách nam nhân đều thích quán rượu, căn bản là hưởng thụ cấp bậc Đế Vương nha!

Thì ra là nàng thật sự là mười phần sai rồi, nam nhân nhìn trung hậu đàng hoàng, trầm mặc chừng chạc giống như là lão đầu tử này, căn bản là không có chút đặc biệt nào!

Con quạ trên đời này quả nhiên đều là đen tối giống nhau, nàng thế mà lại hy vọng xa vời có thể gặp được một nam nhân cổ đại trung thực với tình yêu, một lòng với người yêu? Thanh Thanh à Thanh Thanh, có lẽ người không nhìn thấy ta bây giờ mới tốt.

Bộ đáng gờng cười như vậy Lam Bán Hương thật rất uất ức, nhưng nàng sẽ không cứ như vậy bị đánh bại.

Mất đi tình cảm, mất đi tự do, cũng mất đi con đường về nhà, duy nhất còn có, cũng chỉ có lòng tự ái của nữ nhân rồi.

Lam Bán Hương bưng ly rượu lên mỉm cười nghĩ tới, sau đó thông thả ung dung hưởng thụ thức ăn ngon trước mắt, vẫn không có để ý tới ánh mắt âm lãnh giống như muốn thiêu đốt nàng bên cạnh này. Nàng rất muốn nói với hấn, mỹ nhân trong ngực, nhuyển ngọc ôn hương, không hưởng thụ cho tốt, tại sao phải nhìn chòng chọc nàng?

Tối hôm nay nàng sẽ không làm đồ phụ, bởi vì lòng ghen tỵ của nàng chỉ đặt ở trên người nam nhân nàng cho là đáng giá chiếm đoạt!

Bây giờ hấn đã mất đi tư cách, hấn yêu như thế nào liền như thế đó, nàng sẽ không để ý nữa.

Vốn cho là buổi ngắm trăng này có thể cứ như vậy an tĩnh kết thúc, lại không nghĩ rằng người có lòng vừa thấy được Vương đối với Hoàng Hậu nương nương hồ hững, hơn nữa còn có đáng về chán ghét, liền không biết điều mà nghĩ muốn gây sóng gió.

Họ cho là Vương quan tâm mấy lần, liền có cơ hội có thể bay lên đầu càn làm Phượng Hoàng, thậm chí cho là Vương mê luyến Yêu Hậu này như thế, tất cả đều là bởi vì dục vọng của nam nhân! Mà họ, đều có thân thể mê người kêu gọi, trước khi vào cung cũng đón nhận rất nhiều giáo dục, không có nam nhân nào có thể ở trước hương thơm nhuyển ngọc của các nàng kiên trì quá lâu.

Quan trọng hơn là, họ sẽ không ghen tỵ giống Yêu Hậu đó.

Phải biết nam nhân đều ghét nữ nhân hay ghen tỵ thích ăn dấm, huống chi là nhất quốc chi quân (vua một nước)?

“Vương, nghe nói Hoàng Hậu nương nương ca hát rất êm tai, nô tì chưa từng nghe qua! Hôm nay trăng sáng như vậy, giống như đặt mình ở trong thiên quốc (trên trời, thiên đường), nếu như có thể nghe được thiên khúc (ca hát chỉ có ở trên trời) của nương nương, vậy nô tì có chết cũng không còn gì nuối tiếc rồi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lam Bán Hương phát hiện ánh mắt của tất cả nữ nhân đều rơi vào trên người của nàng, làm cho đôi đũa vốn là gấp được một nửa của nàng ngừng một chút, nhưng vẫn là tiếp tục ưu nhã đưa vào trong miệng, cắn bản “Mắt diếc tai ngơ” với những lời thừa thãi này.

Nhưng Tát Cách Hán lại bắt được giây phút dừng lại trong nháy mắt của Lam Bán Hương, tự cho là bắt được nhược điểm của nàng.

“Hoàng Hậu.”

Giọng nói trầm thấp khêu gợi vang lên ở bên tai nàng, khiến bàn tay bưng ly rượu của Lam Bán Hương khẽ run lên, lại nhanh chóng uống một ngụm rượu để che giấu.

Sẽ không thật muốn nàng giống như ca nữ, ở trước mặt hồ ly tinh ca hát giải trí cho bọn họ đi?

Nếu như là vậy, người nam nhân này nhất định phải chết!

“Hình như đã thật lâu ta chưa từng nghe qua người ca hát.”

Lúc hai người hòa hợp, dưới cây hoa anh đào, trong cảnh hoa anh đào bay tán loạn nàng từng hát qua một lần tình ca cho hần nghe, không ngờ hần còn nhớ rõ?

Cái ly trên tay nàng đột nhiên nặng nề để xuống, mặc dù không có tiếng rất lớn, nhưng cũng đủ để cho trên Vũ Cơ võ đài bị sợ đến quên xoay tròn, cứ như vậy cứng ngắc, biến thành pho tượng hóa đá.

“Vương thế này là muốn nô tì để xuống tôn nghiêm của Hoàng Hậu nương nương lấy lòng tiểu mỹ nhân của ngài sao?” Lam Bán Hương cố ý lộ ra một nụ cười xinh đẹp giống như hoa đào nhảy múa trong gió xuân, rực rỡ như vậy, cũng vô cùng chói mắt.

“Đúng vậy.”

“Người nói ta liền phải hát sao?” Lam Bán Hương phát huy bản tính ác liệt tới cực điểm.

Tát Cách Hán sắc mặt trầm xuống, bàn tay gần như là muốn bóp vỡ cái ly vô tội này.

Hần còn chưa kịp mở miệng, liền thấy Lam Bán Hương chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu giống như ca cơ trời sanh, cái miệng nhỏ hồng nộn chậm rãi hát ra ca khúc ai oán.

“Ta là một đám mây trên bầu trời, thỉnh thoảng chiếu ở tâm của người, người không cần phải kinh ngạc, càng không cần vui mừng, ở trong giây lát bóng dáng liền biến mất, ta người gặp lại ở đêm tối trên biển, người có phương hướng của người, ta có phương hướng của ta, người nhớ cũng tốt, tốt nhất người quên đi, ở nơi này ánh sáng giao nhau.....” (L: tha thứ cho khả năng dịch lời bài hát của ta ~~ hiuhiu)

Bài hát Tình cờ của Từ Chí Ma là ca khúc nàng thích nhất, không ngờ cùng tâm tình của nàng ở giờ khắc này lại hợp như vậy, nhưng mà hần lại không thích.

Bởi vì ghét loại tâm tình tiêu cực này, càng không thích bộ dáng đau thương lúc nàng hát bài hát này, giống như đối với hần đã chết tâm, không muốn kiên trì tiếp nữa, khiến tất cả giống như là mây, một người muốn bay đi, một người lại cưỡng cầu.

Nhưng bài hát ưu sầu rồi lại cực kỳ dễ nghe như vậy, là mọi người chưa từng nghe qua, chẳng lẽ đây chính là thiên khúc sao? Những nữ tử khác nghe được không nhận được hồng vành mắt, càng thêm không nhận được ảo tưởng tâm tình của nữ tử trong ca khúc khi hát ra bài hát này đối với nam nhân mình yêu thích.

Tại sao có thể không câu chấp như vậy, nguyện ý hóa thành một đám mây? Rồi lại là thâm tình như thế nào, mới nguyện ý hóa thành một đám mây?

“Cô Vương không thích bài hát này, đổi bài khác!” Tất Cách Hán ra lệnh, ánh mắt thâm thúy chặt chẽ nhìn nàng chăm chăm, buồn bã tức giận như vậy, giống như hắn mới là người bị hành hạ, bị thương hại.

Lam Bán Hương chậm rãi nâng lên một nụ cười ngọt ngào, trong nháy mắt đó tất cả mọi người bị nụ cười này mê đảo rồi, mà nhịp tim của Tất Cách Hán càng thêm dồn dập, giống như con chó nhỏ rất lâu không có được sự chú ý của chủ nhân, mong đợi mà không yên lòng.

Lam Bán Hương lên tiếng lần nữa, mọi người cũng mở to hai mắt, mở lớn lỗ tai muốn nghe một chút thiên khúc không phải lúc nào cũng nghe được.

“Yêu là thứ gì, chỉ là một loại trò chơi, tình là trò chơi gì, không phải là vui đùa một chút mà thôi, h. neyda”lingbaby hoặc là gọi ta tiểu thân ái, chỉ cần dụ dỗ ta vui mừng, Diêm Vương tình cũng cùng người đi, a ~ yêu người yêu đến không sợ chết, nhưng nếu người bắt cả hai tay, vậy đi chết là vừa, a ~ yêu người yêu đến không sợ chết, yêu ta xin người để cho ta điên cuồng một lần.....”

Ca khúc hát xong, tất cả đều sững sờ ở tại chỗ, trong đầu không ngừng suy tư ý tứ mình mới vừa nghe được, là loại ý tứ hiện tại bọn hắn nghĩ tới trong đầu kia sao?

Thế nào nghe tràn đầy uy hiếp? Cái gì là bắt cả hai tay? Chém đứt chân sao? Tại sao sau khi chém đứt còn muốn đi chết?

Đang ở lúc mọi người bị thiên khúc so với trước đó càng thêm quái dị này làm cho rối một nùi, Vương vĩ đại của bọn họ lại chậm rãi đứng lên.

“Người!”

“Như thế nào? Bài này tên là yêu người yêu đến chết chẳng lẽ Vương nghe không thích sao? Nhưng nô tì lại cảm thấy rất thích hợp với tâm tình bây giờ.” Lam Bán Hương cố ý dùng giọng nói ” trẻ con ” đáng yêu nói xong, rõ ràng chính là muốn chọc tức chết hắn.

“Lam Bán Hương, không cần khiêu chiến tính khí của Cô Vương.”

Lam Bán Hương chậm rãi thu hồi tươi cười ngọt ngào cố ý ở trên mặt, sau đó mặt không thay đổi hạ mi mắt, giọng điệu khó nén một tia khổ sở nói: “Vương thân ái, hiện tại nô tì mất đi ân sủng, đương nhiên làm thế nào ngài cũng không thích, không vui, như vậy dạy ta làm thế nào đi?”

“Người!” Tất Cách Hán giận đến đỉnh đầu sắp bốc khói rồi, “Tốt! Người thật cho là ta không có người không được phải không? Nếu người khinh thường làm Hoàng Hậu, vậy người đi lãnh cung đi!”

Lam Bán Hương hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, vốn tưởng rằng nàng sẽ kháng nghị hoặc là tức giận, nhưng không có nghĩ đến nàng chỉ là hít sâu một hơi, sau đó thì lễ với hắn.

“Tạ Vương ân điển.”

Sau đó nàng thật giống như là một Hoàng Hậu ưu nhã rời đi hiện trường, giống như lãnh cung kia là nơi nàng hướng tới, mà nàng đuổi theo không kịp muốn đi vào, không để ý âm thanh ly rượu bị hung hăng đập bể trên mặt đất sau lưng một chút nào.

26. Chương 8-3

Edit: kaylee

Hắn muốn tức giận liền tức giận, dù thế nào đi nữa hắn không phải rất ưa thích dùng địa vị Đế Vương tới dọa nàng sao? Tốt, để cho hắn uy phong đủ, nàng cũng sẽ không để ý đâu!

Mỗi lần ở trong tiểu thuyết thấy nữ chính bị thất sủng giáng chức từ nơi ở chuyên dụng của phi tử đến trong lãnh cung, nữ chính luôn là bị giam cũng khoan thai tự đắc, không có chút nào sẽ oán giận hoặc là khóc thút thít.

Nhưng mà thật tiến vào, lại phát hiện cả lãnh cung giống như nhà ma, ngay cả nóc nhà cũng bị rỉ nước, bên trong phòng chỉ có một cái bàn hồng ba chân, ngay cả cái ghế cũng không có, còn nơi nơi đều là mạng nhện.

Thật rất giống nhà ma!

Chỗ tốt duy nhất, chính là sẽ không có người âm ỉ người.

Thời gian ở trong lãnh cung giống như là ngừng lại, khiến người ta cảm nhận không tới biến hóa gì đó, thậm chí sẽ cảm thấy mình còn lại nhiều nhất chính là thời gian.

Thì ra đây chính là kết quả cuối cùng của tình yêu.

Lúc được sủng ái thì giống như công chúa, nhưng một khi không thuận lòng của người nam nhân kia, hẳn cũng có thể cứ như vậy thu hồi ban tặng lúc đầu của hắn.

Nhìn đến bản thân, hai bàn tay trắng ngồi đây trong lãnh cung, trong lúc bất chợt cảm giác mình cũng không còn gì cả.

Nhưng mà, tất cả đều là nàng tự tìm không phải sao?

Bởi vì nàng giận dữ, nàng tùy hứng, nàng không cam lòng, cho nên buộc hắn đối với nàng vô tình, buộc hắn đánh nàng vào lãnh cung, giống như làm cho hắn bị thương tổn mà nói, cũng có thể hơi đền bù một chút tổn thương của mình.

Thật là trẻ con! Không ngờ nàng luôn luôn tự cho là thành thực không câu chấp, nhưng mà ở trước mặt của hắn, nàng lại luôn biến thành một tiểu nữ hài (cô gái nhỏ) ngây thơ.

Thôi, dù sao cứ như vậy đi! Nếu nàng đã lựa chọn, thì không nên vào lúc này hối hận.

Mặc dù nàng thật cảm thấy rất hối hận, nhất là khi nàng thấy cung nữ đưa thức ăn tới thì càng thêm hối hận mà nghĩ muốn xông đến trước mặt người nam nhân kia thét chói tai.

Cho dù hai người cãi nhau, chia tay, ly hôn, cũng không cần để cho nàng đói bụng nha!

Một đĩa củ cải khô và một bát không thể được coi là cháo..... Không phải đều nói người quốc gia này đều ăn thịt sao? Vậy tại sao hiện tại lại biến thành có cháo rồi hả? Thịt đâu?!

Nàng nhìn chằm chằm cái đĩa củ cải khô này, gần như là muốn trừng mấy khối củ cải khô này ra cái động mới cam tâm.

Nhưng mà bụng kêu rừ... ừ... ừ..., đây cũng là sự thật.

Ai, nàng rất muốn nhai kỹ nuốt chậm, chỉ tiếc chén không được coi là cháo kia tuyệt không nể tình, lập tức liền đến đáy rồi, nữa ném một khối củ cải khô vào trong miệng, gần như là không có cắn mấy cái liền nuốt mất.

“Xú nam nhân, ngươi cho rằng ngược đãi ta như vậy thì có thể làm cho ta khuất phục sao? Không nên coi thường ta!”

Cuối cùng nàng cũng biết vì sao nữ chính trong tiểu thuyết đợi ở trong lãnh cung còn phải cố gắng chính mình thoải mái vui vẻ, bởi vì..... Không thể để bị người xem thường!

Còn nữa, phải tìm một chút chuyện làm, nếu không sẽ nhàm chán đến chết.

Sau khi ăn cơm no, nàng bắt đầu sửa sang lại hoàn cảnh, hoàn hảo bên kia viện có một giếng cổ, nước bên trong rất sạch sẽ, cho nên nàng liền dùng suốt cả ngày rửa sạch lãnh cung của nàng.

Lợi dụng ánh mặt trời buổi trưa chiếu làm nước ấm mang vào trong phòng, thuận tiện tự mình tắm rửa một lần.

Khi nàng thoải mái khoan khoái nằm ở trên giường sạch sẽ chờ cung nữ đưa bữa ăn tối, lại phát hiện chờ thật lâu cũng không có người đến.

Thật là quá lắm rồi! Thế nhưng lại để cho nàng đói bụng, Tắt Cách Hán, lần này đừng mơ tưởng muốn ta dễ dàng tha thứ người!

Nàng dùng sức dùng chân bông cuộn tròn mình, trong mộng nằm mơ thấy nàng đang cắn thịt của hắn.

Sáng sớm, Lam Bán Hương sử dụng những thứ đã học qua trước kia ở trong sách, vẩy nước quét nhà, không sai, nàng là đang quét tuyết trước cửa..... Không, phải là quét lá trước cửa.

Khi nàng thấy đồng lá trên đất kia thì siêu cấp có cảm giác thành công, kế tiếp chỉ cần chôn bọn nó ở dưới cây đại thụ trong sân, trong đất bùn, sẽ biến thành phân bón thiên nhiên.

Cái gọi là hóa thành xuân bùn hơn hộ hoa (*), thật là tự nhiên lại bảo vệ môi trường.

(*) hóa thành xuân bùn hơn hộ hoa: trích từ một câu thơ “Lạc hồng không phải là vật vô tình, hóa thành xuân bùn hơn hộ hoa” trong “Kỷ Hội Tập Thi” (nguyên văn:) của thi nhân Cung Tự Trân đời Thanh. Thể hiện: Lạc hồng, gốc chỉ thoát khỏi cành hoa, nhưng mà, cũng không phải là không có tình cảm, cho dù hóa làm xuân bùn, cũng cam nguyện giúp đỡ hoa xuân tươi đẹp lớn lên. Không vì hương thơm của mình, làm hộ hoa. Biểu hiện thi nhân mặc dù thoát khỏi quan trường, nhưng vẫn như cũ quan tâm số mạng quốc gia, không quên chí đền nợ nước, biểu đạt đầy đủ chí lớn của thi nhân, trở thành danh ngôn truyền lại đời sau.

Ngay vào lúc này, nàng lại nghe được âm thanh riu rít của một đám nữ hài tử đang đi tới chỗ nàng.

Kỳ quái, nơi này chính là lãnh cung mà! Bình thường ngay cả một bóng ma cũng không từng thấy, tại sao có thể có người đến?

Trong chớp mắt, nàng nhìn thấy mấy nữ tử trẻ tuổi bao quanh một nam nhân quen thuộc đi tới phương hướng lãnh cung.

Nhìn trận chiến này rõ ràng là muốn tới gây chuyện, đại tiểu thư nàng cũng không có thời gian rảnh rỗi đi làm cho bọn họ vui vẻ.

Lam Bán Hương lập tức mặt lạnh xoay người đi vào, tính toán nhắm mắt làm ngơ.

“Tiện thiếp to gan, nhìn thấy Vương thể mà lại không có quỳ xuống?”

Lam Bán Hương lập tức dừng bước lại, sau đó lạnh lùng quay đầu nhìn nhóm người phía trước kia, từ một đồng oanh oanh yến yến xinh đẹp chuyển tới nam nhân bị túm tụm ở trong đó ——một người nam nhân duy nhất, mặc dù trong lòng giống như là đồ bình ngũ vị (5 vị: ngọt, chua, cay, mặn, đắng), tư vị gì đều có, nhưng đến cuối cùng thế nhưng lại phát hiện mình cảm giác gì cũng không có.

Nàng đi vào trong cửa gỗ nhỏ nhỏ, cứ như vậy ở ngay trước mặt Đế Vương ngăn cách hắn và hậu cung giai lệ bên cạnh ở bên ngoài.

Mặc kệ âm thanh kêu my không phục ngoài cửa kia đang oán trách với Đế Vương, từ đầu đến cuối nàng không có nghe được người nam nhân kia phát ra tiếng.

Ngay sau đó, nàng nghe được một chuỗi tiếng bước chân, biểu hiện bọn họ rời đi, nàng mới thật sâu thở dài.

Thì ra là người đau lòng tới cực điểm cũng sẽ tê dại, cũng là có thể rất vô tình.

Xem ra, nàng thật phải cả đời chết già ở trong lãnh cung đi? Lam Bán Hương lộ ra mỉm cười khổ sở nghĩ tới.

Thanh Thanh bảo bối, Hương Hương rất nhớ bạn, rốt cuộc bạn ở nơi nào?

Hết chương 8!

27. Chương 9-1

Edit: kaylee

Ban đêm không trăng gió lạnh, trong lãnh cung chỉ có một cây nến chập chờn ở trong gió, để lộ ra người trong phòng còn chưa có đi ngủ.

Chỉ là cây nến soi sáng bóng dáng bên trong nhà không chỉ có một mình Lam Bán Hương cô đơn, mà là nhiều hơn một bóng đen cao lớn.

Đây là có chuyện gì?!

Lam Bán Hương rất muốn mở miệng hỏi, nhưng cổ áp nghi vấn ở đầu lưỡi, chỉ là lạnh lùng trừng to mắt mà nhìn nam nhân mặt không biểu cảm trước mắt.

Vốn cho là ban ngày mình đóng cửa ở trước mặt của hắn, sẽ làm người nam nhân này giận đến mấy ngày không thấy, lại không nghĩ rằng buổi tối liền nhìn thấy hắn xuất hiện.

“Uống hết nó.”

Ánh mắt của Lam Bán Hương rơi vào phía trên chất lỏng khả nghi trong chén kia, mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, tình huống bây giờ nhìn như thế nào cũng rất giống Vương đang ban thưởng rượu độc cho phi tử thất sủng.

“Chia tay thì chia tay, người có cần thiết độc chết ta hay không? Cái gọi là dễ hợp dễ ly, nếu như chán ghét người tình cũ ta đây làm trở ngại người trái ôm phải ấp mà nói, thả ta trở về, hoặc là thả ta xuất cung, dù gì cũng nể tình cuộc sống ngọt ngào chúng ta từng có trước kia.....”

“Uống vào!” Tất Cách Hán không để ý tình cảm và thể diện mà ra lệnh.

“Người thật lòng lang dạ sói như vậy? Ngay cả đường sống cũng không cho ta?”

Làm sao nàng sẽ yêu một nam nhân lòng dạ độc ác như vậy? Không ngờ tin tức xã hội giết người yêu cũ thường thấy, cũng sẽ xảy ra ở trên người mình.....

Tất Cách Hán không có trả lời, ánh mắt cao thâm khó lường thẳng tắp nhìn chăm chú vào nàng, giống như nàng cỡ nào oan uổng hắn, hắn bị cỡ nào thiên đại uất ức.

Buồn cười! Người ăn vụng không phải là hắn ư! Người đánh nàng vào lãnh cung cũng không phải là hắn ư!

Nàng nâng lên chén kia, uống một hớp, một luồng khí nóng cứ như vậy xông tới, khiến trong đầu của Lam Bán Hương lập tức quên hai chữ lý trí này.

“Thân thể rất nóng sao? Rất khó chịu sao?” Tất Cách Hán lẳng lặng ngồi ở đó, giọng nói lạnh lẽo vô tình, nhưng đáy mắt ẩn chứa nóng bỏng lại làm cho Lam Bán Hương cảm thấy một hồi da đầu tê dại.

“Người cho ta uống cái gì?”

“Xuân dược.”

“Cái gì?!”

“Ta muốn để cho người tự mình nếm thử cảm thụ của ta, để cho người tự mình thể nghiệm khổ sở ta thừa nhận, để cho người hiểu khó chịu khi thân bất do kỷ.”

“Nhanh một chút cho ta thuốc giải.”

“Thuốc giải của người chính là ta.”

“Hèn hạ!”

Tất Cách Hán chậm rãi cởi áo khoác trên người, lộ ra một chút cánh xuân, đối với nàng lúc này là tràn đầy kích thích trêu đùa và hấp dẫn.

Lam Bán Hương nhìn khóe miệng hắn nâng lên nụ cười tà ác, hiểu hắn là muốn trả thù nàng, làm sao nàng có thể để cho hắn được như ý đây?

Nhưng..... Hai chân của nàng lại không tự chủ được chậm rãi đến gần hắn.

Không! Đừng!

Biết rất rõ ràng không thể, nhưng thân thể của nàng lại giống như lửa, như thế nào cũng không khống chế được.

Nàng mở to hai mắt, không thể tin được chính mình thế mà lại giống như một con ác lang, cứ như vậy nhào tới hắn —— giống như đầu của nàng và thân thể của là tách rời, mà nàng giống như là nhìn một “chính mình” khác!

Nàng không thể tin được mình lại có thể xé rách quần áo của nam nhân, sau đó liều chết găm cán ở trên người hắn.

“Ta..... Ta nóng quá..... Cho ta..... Ta không chịu nổi.....”

Nàng nghe được mình, rên rỉ cầu khẩn, thân thể lửa nóng không ngừng cọ xát ở trên người hắn, động tác đáng vẻ như vậy làm cho khó chịu của nàng giảm bớt rất nhiều, thậm chí cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng mà hắn thế nhưng lại vô tình đẩy ra nàng, “Bây giờ ngươi biết trúng xuân được căn bản là cảm giác thân bất do kỷ đi?”

Lam Bán Hương không có đứng vững, ngã ngối ở trên mặt đất lạnh như băng, nàng không có lập tức đứng dậy, bởi vì nàng cũng rất kinh ngạc mình thế mà lại sẽ làm ra chuyện mới vừa rồi.

“Ta nghĩ muốn.....”

Nhưng mà bị hắn đẩy ra chỉ đổi lấy một chút xíu thời gian tĩnh táo, chớp mắt một cái, xuân được trong cơ thể lại lần nữa tàn sát bừa bãi, không ngừng phá hủy lý trí của nàng.

Nàng lại lần nữa không để ý dè dặt đánh về phía hắn, giống như mèo con chỉ muốn chủ nhân trìu mến liếm bắp đùi của hắn, nhưng hắn thế nhưng lại lãnh khốc vô tình trừng mắt nhìn nàng, không có dấu hiệu muốn giúp nàng.

“Van cầu ngươi.....” Khổ sở bởi vì thân thể như lửa đốt, khổ sở bởi vì muốn hắn mà không có được, khổ sở bởi vì chính mình cảm thấy uất ức, khiến từng hạt nước mắt không ngừng lăn xuống.

Nàng không để ý xấu hổ liếm ở trên cơ thể cứng rắn của hắn, như một kỹ nữ dè tiện nhất cầu khẩn hắn, càng cầu khẩn, nước mắt của nàng càng tràn lan càng thêm vội vàng.

“Tất Cách Hán..... Ta không chịu nổi.....” Nàng ôm chặt lấy thân thể của mình, mãnh liệt run rẩy giống như là độc phát muốn hít thuốc phiện.

Đột nhiên, nàng bị người hung hăng kéo tóc, sau đó bị đẩy ngã ở trên giường lạnh băng.

Nam nhân ghê tởm! Thế nhưng lại thô bạo đối đãi nàng như vậy.....

28. Chương 9-2

Edit: kaylee

Nàng không có cách nào giãy giụa, đã bị hắn thô bạo xé nát quần áo trên người, lộ ra da thịt trắng như tuyết.

”Hiện tại biết thân bất do kỷ đi? Bộ dáng ngươi như vậy còn muốn cùng ta giận dỗi sao?”

“Ta mạn phép muốn!” Nàng bất chấp tất cả rống to, tức giận hắn thế mà lại dùng bộ dáng như vậy khi dễ nàng.

Nước mắt tức giận không nhận được rơi xuống, nhưng thân thể cũng không chịu khống chế mà thiêu đốt, khát vọng có người có thể cứu nàng.

Ánh mắt của nàng khó nén khát vọng nhìn hắn, rồi lại quật cường quay mặt đi, chết cũng không muốn cầu xin hắn.

Nhìn thấy nàng đã là bộ dáng này, lại còn cự tuyệt hắn, ngọn lửa tức giận cộng thêm uất ức trải qua mấy ngày nay bị nàng lạnh nhạt, khiến một tia lý trí còn lại duy nhất của Tát Cách Hán biến mất không còn sót lại chút gì.

“Nữ nhân đáng chết!”

Hắn giống như một con dã thú hung mãnh, không ngừng ở trên người của nàng gặm cắn, ở trên da thịt mịn màng của nàng lưu lại không phải vết hôn sưng ái, mà là dấu răng rướm máu.

Hắn dùng một tay dùng sức vuốt ve bộ ngực sữa của nàng, một tay kia lại thô lỗ xâm nhập giữa hai chân nàng.....

“Không cần.....”

Ngón tay của hắn đã xâm nhập thật sâu, mang theo ý vị nhục nhã ở trong cơ thể nàng kéo ra đưa vào.

Thân thể thừa nhận loại đối đãi mắc cỡ kia, khiến nàng muốn giãy giụa nhưng lại đưa tới trừng phạt.

Vốn chỉ là một ngón tay lại tăng lên một ngón, không ngừng động đậy ở trong thân thể của nàng.

“Không.....”

Không ngừng trêu đùa hành hạ, làm người ta thiếu kiên nhẫn cuối cùng khoái cảm cũng làm cho nàng vong tình đóng đưa eo thon, dâm loạn nghênh hợp ngón tay của hắn.

Trong nháy mắt, thân thể của nàng liền phản bội lòng của nàng, dưới sự không tình nguyện đạt tới cao trào tuyệt vời.

Khi nàng đang mất hồn, lại bị hắn lật người, sau đó buộc nàng giống như mèo nâng lên cái mông, lấy bàn tay vận bung ra mông trắng như tuyết của nàng, nàng lập tức cảm giác đến một vật cứng rắn mà lửa nóng hung hăng xuyên qua nàng.

Hắn xông vào mang cho nàng một chút khó chịu, lại mang đến nhiều hơn thoải mái giải trừ khổ sở của thân thể.

Mặc dù rất hận hắn đối đãi với nàng như vậy, nhưng mà bụng dưới không ngừng mang tới khoái cảm lại làm cho nàng thoải mái phát ra âm thanh rên rỉ dâm dăng.

Mặc dù hận hắn, nhưng mà bây giờ nàng cũng là thương hắn như vậy, muốn hắn, không muốn rời đi hắn.

Trong lúc bất chợt, khoái cảm làm người ta mất hồn muốn chết này ngừng lại, Lam Bán Hương mở ra cặp mắt mở mịt quay đầu nhìn nam nhân không động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng tràn đầy không hiểu và khát vọng.

Nàng cũng muốn hỏi hắn tại sao không động? Nàng thật là muốn.....

Nhưng hắn thế mà lại giống như là đã hóa đá không có nhúc nhích, chỉ thật sâu nhìn nàng, vẻ mặt giống như là không biết như thế nào đối với nàng mới tốt.

Nàng lặng lẽ co rúm thân thể một chút, khoái cảm chạm điện này chảy qua toàn thân của nàng, làm cho nàng không tự chủ giãy dụa hông của mình, chủ động khuấy động của hắn, vì mình, mang đến khoái cảm nhiều hơn.

Có lẽ là động tác của nàng quá mức vụng về, cũng có thể là tư thế như vậy không tiện kết hợp cho lắm, cho nên không cách nào sinh ra khoái cảm giống như lúc hắn chủ động.

Nhưng thân thể của nàng tuyệt không muốn buông tha cơ hội có thể giảng hoà vui vẻ, như cũ cố gắng đóng đưa hông của mình, giống như là coi nam nhân không động kia là thành cây đấm bóp, cầm đầu cầm cổ tham vui.

Khi thân thể của nàng bởi vì xuân được mà trở nên cực độ nhạy cảm đạt tới cao trào, thân thể mới chịu xụi lơ xuống lại lập tức bị một đôi cánh tay có lực ôm lấy.

“Tất Cách Hán.....”

Nửa người của nàng, bị hấn đè xuống giường, bàn tay to của hấn bắt được cánh tay của nàng, giống như là điều khiển một con ngựa loại đâm chọc vào, thân thể vốn đã thoáng thở bình thường lại sôi trào lần nữa.

Đang ở lúc nàng cho là mình sắp bị hấn đụng nát, một chất lỏng nóng bỏng cứ như vậy xông vào chỗ sâu trong thân thể của nàng, lần nữa mang cho nàng cao triều mãnh liệt.....

Xuân được đã được giải hết, bởi vì cái loại lửa nóng làm người ta đau đớn đến nóng bỏng đó ở trong cơ thể của nàng đã biến mất rồi, còn dư lại chỉ có toàn thân đau nhức, còn có vết đọng từng cái một điểm trên da thịt.

Hai chân của nàng và cả người đều dính dịch trắng của hấn, bọn họ không chỉ làm một lần, nàng thậm chí cảm thấy được toàn thân cao thấp của mình không có một chỗ sạch sẽ.

Tất cả đều nhiễm lên mùi của hấn, nàng muốn quên hấn, đã là không thể làm được rồi.....

Cảm giác người bên cạnh có động tĩnh, Lam Bán Hương cố nén nước ở mắt khoe mắt, không muốn để ý đến hấn.

Hấn đưa tay muốn ôm nàng, lại bị nàng xoay người tránh đi.

Nàng biết mình không nên như vậy, rồi lại không biết thế nào đối mặt hấn, chỉ có thể rất uất ức lựa chọn trốn tránh.

Nàng nghe được âm thanh hấn xuống giường, âm thanh mặc quần áo, mặc dù vẫn luôn không có mở miệng, nhưng vẫn là có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hấn gần như là muốn nhìn xuyên qua nàng, nhưng nàng cự tuyệt đối mặt với hấn.

Một lúc lâu sau.....

“Hương Hương, ta thật sự không muốn phản bội nàng, ta muốn vẫn luôn chỉ có một mình nàng, nàng phải tin tưởng ta.”

Nghe được tiếng bước chân hấn rời đi, Lam Bán Hương rất muốn gọi lại hấn, nhưng từ đầu đến cuối lại vẫn không có kêu ra khỏi miệng.

Nhìn lãnh cung trống rỗng, nhớ hấn hao hết khổ tâm như vậy mà muốn yêu cầu nàng tha thứ, nghĩ đến mình cũng không cách nào kháng cự xuân được đáng sợ kia, hướng chỉ là người có lòng thiết kế đây?

Nàng..... Rốt cuộc là đang làm gì vậy chứ?

Lam Bán Hương rúc vào trong chăn, hấp thu chút nhiệt độ mới vừa rồi hấn lưu lại, nghĩ tới mình không nên quá mức kiên trì, không có suy tính đến cảm thụ của hấn? Nghĩ biện pháp hòa hợp đi! Dù sao..... Trong lòng của nàng vẫn là thương hấn.

29. Chương 9-3

Edit: kaylee

Nhưng mà qua mấy ngày, Lam Bán Hương vẫn như cũ không tìm được phương pháp hòa hợp với Tất Cách Hán, hơn nữa mấy ngày nay hấn cũng không có đến.

Tại sao? Là bởi vì quốc sự sao? Hay là hấn tuyệt vọng rồi, không muốn lão bà kỳ cục lại thích gây gổ với hấn như nàng đây? Dù thế nào đi nữa hiện tại hấn thân là Đế Vương, muốn bao nhiêu nữ nhân thì có bấy nhiêu nữ nhân.

Không! Sẽ không, nàng nên học được bao dung và tin tưởng hần, trước không phải là bởi vì nàng không có làm được, cho nên mới phải khổ sở như vậy sao?

Nàng tuyệt đối không ngờ rằng xuân được lại có thể lợi hại như vậy, có thể để người ta mất trí đến trình độ không thể nào không chế.

Hần cũng là bị bức ép đến mức nóng nảy, mới có thể dùng phương pháp giống nhau để chứng minh trong sạch của hần.....

Lam Bán Hương không cách nào ngủ lẳng lặng đẩy cửa đi ra ngoài, rất kinh ngạc phát hiện bên ngoài thế mà lại có tuyết rơi.

Từ lúc nàng đi tới nơi thời đại này đây là trận tuyết rơi đầu tiên, đối với Đài Loan bốn mùa như mùa xuân mà nói, tuyết rơi là rất hiếm có.

Vươn tay nghênh đón bông tuyết không tiếng động bay xuống trong bầu trời đêm, sau đó nhìn nó ở trong lòng bàn tay tan chảy, loại cảm giác đó thật sự rất không thực tế.

Vừa lúc đó, nàng phát hiện bên cạnh hình như có động tĩnh, quay đầu vừa nhìn, nước mắt thế mà lại không nhận được tràn ra.

Tại sao.....

Nàng cắn chặt môi dưới chậm rãi mà tới gần bóng người co rúm ngồi cạnh cửa, trên đỉnh đầu của hần dính tuyết trắng, hai mắt nhắm chặt, ôm thật chặt mình đã co lại thành một đoàn, nhìn bộ dáng là ngủ thiếp đi.

Tại sao hần lại ở chỗ này? Còn ngủ ở nơi này? Chẳng lẽ không có ai phát hiện sao? Ngồi ở cửa phòng nàng ngủ một đêm ở trong đêm tuyết như vậy, bất luận kẻ nào cũng sẽ không chịu nổi, tại sao hần không gọi nàng thức dậy?

Trong lúc bất chợt nàng xông lên tức giận đánh bả vai của hần, “Tát Cách Hần, chàng muốn tìm chết có phải hay không?”

Nam nhân sắp bị đông cứng vốn là lọt vào trong giấc mộng sâu, ở nơi đó hần nằm mơ thấy Hương Hương, nằm mơ thấy nàng cười híp mắt cùng hần cùng nhau ăn thịt nướng Hàn Quốc, cùng nhau xem bộ phim nàng biên soạn, ban đêm còn là mắt hờn nói muốn ép khô hần, nhưng mà trong nháy mắt, khuôn mặt tươi cười của nàng liền thay đổi thành mặt khóc thảm.....

Nàng không ngừng rời đi hần, mà hần liền chết đuối theo, lại như thế nào cũng đuối không kịp.

“Hương Hương?!” Hần không phải đang nằm mơ, là thật thấy nàng đang khóc.

“Tại sao chàng muốn như vậy? Chàng làm gì mà nửa đêm có giường lớn ấm áp không đi ngủ, chạy tới cửa phòng ta ngủ, chàng mà chết rét ta phải làm thế nào?”

“Hương Hương.....”

Nhìn đến thân thể của hần không nhận được mà run rẩy, Lam Bán Hương vừa khóc vừa đỡ hần dậy, sau đó đi vào trong lãnh cung, để hần ở trên giường của mình.

“Chàng chờ ta một chút.”

Nàng vội vã đi lấy khăn lông sạch sẽ giúp hần lau sạch sẽ tuyết trên người, sau đó dùng chăn lông trên giường quấn quanh hần, lại để lò lửa gần bên giường một chút, tiếp đó lại rót một chén nước nóng từ trên lò.

Hoàn hảo mấy ngày nay hần ra lệnh tặng rất nhiều thứ, nếu không nàng cũng không có biện pháp lần ra ít thứ này.

Nàng đi tới bên cạnh hần, đưa chén nước nóng cho hần.

Nhìn hần sau khi uống hết chén nước nóng, sắc mặt tốt hơn nhiều, nàng mới yên tâm không ít.

Khi nàng muốn nhận lấy cái chén trong tay hần thì cổ tay đưa ra lại bị hần một tay bắt được, sau đó cả người cứ như vậy bị kéo vào trong ngực của hần.

Ánh mắt của hai người giao nhau, một giây kế tiếp, bọn họ giống như là củi khô gặp lửa mạnh, chuyện xảy ra là không thể ngăn cản.....

Giống như là người yêu xa cách thật nhiều năm, không ngừng ở trên môi của nhau thổ lộ nỗi khổ tương tư nhiều ngày nay.

“Ta yêu nàng, ta yêu nàng, cho tới bây giờ ta cũng chỉ muốn một mình nàng, tại sao nàng phải đẩy ra ta?”

“Ta chỉ là sợ ta nắm thật chặt chàng như vậy, kết cục cuối cùng là phải buông tay, nếu như là vậy, không bằng hiện tại ta liền đẩy chàng ra, liền buông tay, đau dài không bằng đau ngắn.....”

“Mặc kệ như thế nào, ta đều là của nàng.”

“Vậy chàng thề!”

Trên lông mi thật dài của nàng còn lưu lại một giọt nước mắt trông có vẻ đáng thương, nhìn giống như tiểu oa nhi bị Đại Phôi Đản (trứng thối) khi dễ, làm cho hấn gần như là không thể chống đỡ được lại nhào tới nàng.

Khi nàng cảm thấy hấn kéo quần áo trên người nàng thì nàng không nhịn được phát ra một tiếng thở dốc mắt hờn.”Người ta là muốn chàng thề, chàng lại đang làm cái gì á!”

“Ta là đang thề! Dùng toàn thân cao thấp của ta thề với nàng.”

“Nào có? Căn bản là sỡ sàng.”

“Đó chính là sỡ sàng thề.”

“Cái gì..... Á!” Ngay vào lúc này, âm thanh ừng ực ừng ực vang lên, Lam Bán Hương nhìn đầu sỏ gây nên âm thanh, chỉ thấy gương mặt tuần tú của Tát Cách Hấn đỏ lên.

“Âm thanh gì à?” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn đùa dai hỏi, trên khuôn mặt có tươi cười đã lâu không thấy khiến Tát Cách Hấn cảm thấy rất hạnh phúc.

“Ta nhớ nàng nhớ đến quên ăn cơm.” Hấn đỏ mặt nói nhỏ.

Thằng ngốc này! Chỉ là lại làm cho cả lòng của nàng đều muốn hòa tan, nàng vươn tay ôm chặt lấy hấn, sau đó dùng giọng nói trẻ con làm nũng nói: “Ghét, vừa nghe chính là lời ngon tiếng ngọt! Chỉ là, ta thích?”

“Thích mà nói, về sau ta sẽ thường nói.”

“Đây là nhất định.” Nàng lưu luyến không rời rời đi ngực của hấn, sau đó hiền tuệ nói: “Ta đi giúp chàng chuẩn bị cơm ăn, không phải chàng thích ăn nhất là thức ăn ta làm sao?”

“Không cần phiền hà, ta kêu Lý Quyền đi chuẩn bị là tốt rồi.” Hấn nói xong lại muốn kéo nàng về trên giường, lại bị nàng nhanh chóng tránh ra.

“Không sao á! Ta rất nhanh sẽ làm xong, chàng ngoan ngoãn nằm ở trên giường chờ ta.”

“Ừm!” Cuối cùng hấn cũng vẫn là gật đầu.

Có thể lần nữa nhìn nụ cười vui vẻ xinh đẹp trên mặt nàng là đủ rồi, hấn thật không muốn cãi nhau với nàng nữa, càng không muốn trải qua cái loại cuộc sống không có nàng đó.

30. Chương 9-4

Edit: kaylee

Không lâu sau, hấn liền nghe đến tiếng mở cửa.

Ngẩng đầu nhìn lên, Lam Bán Hương cười khanh khách bưng bữa ăn sáng mỹ vị đi vào, Tát Cách Hán mê muội nhìn bữa sáng trong tay nàng, chỉ cảm thấy lồng ngực của mình tràn đầy rất nhiều rất nhiều ấm áp.

Hắn và nàng, sẽ luôn luôn hạnh phúc như vậy đi?

Sau đó, ánh mắt của hắn rơi vào phía sau nàng, sắc mặt lập tức đại biến, cả người đột nhiên ngồi dậy.

“Hương Hương!”

Khi hắn thấy được ánh sáng lạnh lẽo sắc bén sau lưng Lam Bán Hương kia đang đâm về phía nàng thì hắn có cảm giác máu của mình động lại, trái tim ngưng đập, giống như ngày tận thế sắp tới.

“Lý Ngọc Bình!” Tát Cách Hán xông tới muốn ôm chặt Lam Bán Hương, lại phát hiện chụp hụt, cả người hung hăng nằm trên mặt đất, chặt vật không chịu nổi.

“Hương Hương?!” Hắn sững sờ nhìn lồng ngực không có một bóng người.

Lý Ngọc Bình đang cầm cái trâm cài đầu trong tay cũng bị một màn trước mắt này dọa sợ, nàng hốt hoảng nhẹ buông tay, cái trâm cài đầu rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang cực lớn, sau đó cả người mềm nhũn nằm trên mặt đất, “Yêu quá!..... Nàng là yêu quá!..... Nếu không tại sao có thể tự dừng biến mất như vậy..... Nàng là yêu quá!.....”

Cứ như vậy, nữ nhân Tát Cách Hán thích nhất đời này không thấy đâu.

Không phải xa cách vì cái chết, là bởi vì hai người yêu nhau sống ở thời gian không gian khác nhau, nên đã định là chỉ có thể nắm hết tương tư, mà không cách nào gặp nhau.

Không —— đừng! Hắn không chấp nhận!

“Hương Hương!” Tát Cách Hán dùng hết hơi sức toàn thân lớn tiếng kêu, sau đó hung hăng quay đầu đi, nhìn về phía Lý Ngọc Bình đã sợ đến quỵ trên mặt đất co thành một đoàn nói: “Có ai không, kéo ra ngoài đánh chết cho Cô Vương!”

31. Chương 10-1

Edit: kaylee

Năm năm sau — buổi tối, đêm đen gió lớn, rất thích hợp giết người phóng hỏa, thích hợp hơn ——

Xuyên qua!

“A!”

Cả người Lam Bán Hương giống như là lương thực cứu tế bị ném xuống từ không trung, hung hăng ngã trên mặt đất.

Thật là đau! Vẫn còn may không phải là mặt chạm đất, nếu không khẳng định hậu quả không chịu nổi. (L: bị bẹp mặt thì còn ai nhận ra:v)

Khi nàng phát hiện nơi này là lãnh lúc trước rời đi thì nàng cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng mà, hình như lãnh cung này lại càng giống như nhà ma rồi.

Gian phòng nàng dụng tâm lương khổ bố trí trước kia nay lại đầy bụi bặm, bốn phía đều là mạng nhện, chỉ là trên giường ngược lại có bóng người, chỗ đó là chỗ sạch sẽ duy nhất.

Hình như là bởi vì có người thường nằm.....

Mặc kệ như thế nào, nàng phải nhanh một chút tìm được Tát Cách Hán.

Trong mấy ngày nay, không biết hắn trôi qua như thế nào?

Ban đầu hấn tận mắt thấy nàng cứ như vậy biến mất ở trước mắt của hấn, khẳng định đau lòng muốn chết! Hoàn hảo nàng không phải dân mù đường, cho nên dựa vào ấn tượng, vẫn là từ từ tìm được Thiên Đế cung.

Nàng phát hiện đã trẻ thế này nhưng Thiên Đế cung vẫn sang đèn, chẳng lẽ tên cuồng công việc kia vẫn còn đang xử lý quốc gia đại sự? Nghĩ đến có thể thấy hấn, Lam Bán Hương không nhịn được cười vui vẻ.

Nàng tăng nhanh tốc độ bước chân đến gần nhìn, phát hiện có chút không đúng, cảnh vệ gác cửa sâm nghiêm, hơn nữa có rất nhiều nam nhân, trẻ tuổi, già, trung niên tất cả đều ở cửa cung ra ra vào vào, trên vai đều đeo một cái hòm lớn, thấy thế nào cũng rất giống Ngự Y.

Chẳng lẽ là.....

Nàng muốn xông tới, lại bị binh lính dùng đao lớn sáng lấp lánh ngăn cản, “Lớn mật.....”

Câu nói kế tiếp của binh lính đang ngăn cản nàng không biết nên làm sao nói tiếp, chỉ là nhìn chằm chằm nàng không tha.

Bởi vì bọn họ chưa bao giờ thấy qua có nữ nhân người tóc quăn, tóc quăn kia thả dài tới eo làm cho nàng thoát nhìn phong tình vạn chủng, vô cùng phù hợp với hình tượng yêu nữ hồng nhan họa thủy.

Nghe nói Hoàng Hậu nương nương biến mất ở trong cung năm năm trước cũng là một đầu tóc quăn, dung mạo rất yêu nghiệt, rất họa nước.

Chỉ là Lam Bán Hương không có thời gian theo chân bọn họ mất to trừng mắt nhỏ, nàng vừa lúc thấy một người quen đi qua trước mặt, vội vàng lớn tiếng kêu lên: “Lý Tiểu Quyền, người đứng lại cho Bồn cung!”

Nghe được nàng thế mà lại to gan gọi thẳng ngự tiền Đại Tổng Quản như vậy, hơn nữa còn ở giữa thêm một chữ “Tiểu”, quả thực là không muốn sống nữa! (L: tên ông thái giám này là Lý Quyền đó, bà Hương bỏ cho thêm chữ Tiểu vào giữa =.=)

“Là tên khốn kiếp nào dám như vậy..... Ô ô, là ngài sao?” Lý Quyền vừa nhìn thấy nữ nhân bị kẻ đao trên cổ, còn dụi mắt muốn nhìn cẩn thận, nhìn xong lại dụi mắt lần nữa.

“Không có việc gì không cần dụi mắt loạn, sẽ thương tổn giác mạc.” Lam Bán Hương tốt bụng nhắc nhở.

Sẽ nói ra một chút từ ngữ nghe không hiểu lại cảm thấy thật là ầm áp như vậy, là nàng không có sai!

Lý Quyền lập tức mềm nhũn chân quỳ xuống, dọa sợ những người khác, tất cả mọi người đều không hiểu tại sao Đại Tổng Quản lại quỳ xuống trước một người nữ nhân ăn mặc kỳ quái như vậy.

“Hoàng..... Hoàng.....”

Nhưng tại sao qua năm năm nàng lại nhìn một chút cũng không có thay đổi? Giống như là ngày hôm qua mới biến mất? Ngay sau đó suy nghĩ một chút, Hoàng Hậu nương nương nhưng là Thiên nữ giáng trần, đương nhiên có thể vĩnh viễn bảo trì thanh xuân xinh đẹp rồi.

“Nhanh chóng rút ra!” Lý Quyền phát phát tay kêu những binh lính kia tránh ra, sau đó cả người bổ nhào quỳ gối trước mặt Lam Bán Hương, “Hoàng Hậu nương nương thân ái của ta, ngài tới được vừa lúc! Vương hấn..... Hấn sắp không được.”

Hấn đã chết sao? Vậy hồn phách của hấn có thể dẫn hấn tìm được Hương Hương sao?

Tất Cách Hấn lẳng lặng nằm ở trên giường, ánh mắt giống như là xác chết nhìn chằm chằm ván giường, nhìn sao nhỏ điêu khắc tinh xảo phía trên, hấn đã cảm thấy trái tim của mình hung hăng đau đơn.

Đây là Lam Bán Hương vẽ ra mời người tới điêu khắc, nói là có thể cùng hấn cùng nhau nằm ngắm những vì sao, còn nói lần sau liền điêu khắc thể giới dưới biển.....

Tại sao nàng lại đột nhiên cứ như vậy biến mất ở trước mắt của hấn?!

“Hương Hương, ta nhớ nàng, rốt cuộc nàng đi nơi nào? Tại sao phải đột nhiên biến mất ở trước mắt của ta như vậy? Chẳng lẽ nàng đi về cố hương Phúc Nhĩ Ma Sa của nàng sao? Ta phải như thế nào mới có thể sớm đi tìm nàng?”

Tất Cách Hán giống như là thi thể mất đi linh hồn xui lơ ở trên giường, cả người giống như là cái xác không hồn, cái gì đều không thể làm.

Đã từng hấn cho là giang sơn chính là quan trọng nhất với mình, một mảnh giang sơn chân chính do mình tự đánh hạ, vì chính là hoàn thành trách nhiệm duy nhất trong nội tâm.

Thế nhưng khi hấn mất đi Hương Hương, mới phát hiện ra mình có giang sơn thì ra là cô đơn như vậy, nghèo khó, làm cho hấn thật sâu nếm đến tư vị từ xưa cô độc của Đế Vương.

Cho nên hấn bắt đầu điên cuồng tìm kiếm, trước kia hấn tuyệt đối sẽ không tin tưởng tà ma ngoại đạo, hiện tại hấn đều tin, chỉ hy vọng bọn họ có thể mang tim của hấn về cho hấn.

Nhưng mà, cũng là một lần lại một lần thất vọng. Sau đó, hấn chỉ có thể chờ đợi, đợi nàng trở về tìm hấn lần nữa.

Một lần đợi, chính là năm năm, từ ban đầu mong đợi, hoài nghi, bất an, lo lắng, đến cuối cùng tức giận, như đưa đám, chết tâm, cứ như vậy qua năm năm.

Thực tế tàn nhẫn này làm cho hấn một người chạy đi lãnh cung che mặt khóc rống, nhớ nhung bỏ lỡ nữ nhân hấn thích nhất, kết quả bởi vì một trận mưa lớn còn có khó thừa nhận tan nát cõi lòng, làm cho hấn bệnh không dậy nổi.

Mấy ngày nay hỗn loạn, cứ có cảm giác Lam Bán Hương trở lại tìm hấn, dịu dàng theo sát hấn nói chuyện, vậy là hấn sắp chết rồi sao? Cho nên mới gặp phải huyền ảnh (ảnh ảo) của nàng.

Nhưng mà hấn không ngại ngã bệnh, để cho hấn như vậy chết đi cũng tốt, có lẽ linh hồn của hấn có thể trở lại thời không có nàng, chỉ cần để cho nhìn hấn nàng một cái là tốt rồi.

Cảm thấy bên cạnh có người đến gần, hấn là Lý Quyền đi? Cho tới nay bên cạnh hấn cũng chỉ có Lý Quyền hầu hạ.

Cũng làm khó Lý Quyền rồi, có phải hay không trước khi hấn chết, cũng nên vì nô tài trung thành này làm chút gì đó?

Ngay vào lúc này, hấn cảm thấy có bàn tay ấm áp khẽ vuốt trán của hấn, một loại mùi thơm quen thuộc đánh úp tới mũi của hấn, làm cho trái tim vốn đã vô lực của hấn thể mà lại mãnh liệt nhúc nhích.

Đây là.....

Khi hấn chuẩn bị muốn mở mắt, môi lại bị nhẹ nhàng đung một cái.

Đây là?

Còn không có phản ứng kịp, môi của hấn lại bị hôn lên càng nhiều.

Không! Môi của hấn chỉ có Hương Hương có thể đung, nếu như bị nàng biết mình bị những nữ nhân khác hôn, nàng nhất định lại tức giận, lại không để ý tới hấn, lại trốn khóc, lại hát bài hát “yêu người yêu đến chết” kia chọc giận hấn.

Hấn dùng lực đẩy người trên người ra, lạnh lẽo nói: “Nô tài to gan!”

32. Chương 10-2

Edit: kaylee

“Thật là đau!”

Khi khuôn mặt tràn đầy sát khí của Tất Cách Hán nhìn đến bóng dáng ngã nhào trên đất giùng giàng muốn đứng lên, lập tức biến thành khuôn mặt không thể tin được.

Tay của hắn đụng phải ấy là xúc cảm chân thật như thế, hơn nữa nàng còn kêu đau, điều này đại biểu.....

“Nàng..... Là thật?”

“Tất Cách Hán, chàng làm gì mà thô lỗ như vậy? Ta thật vất vả chăm sóc chàng tỉnh lại, chàng cứ như vậy báo đáp ta à?” Lam Bán Hương xoa xoa cái mũi bị té thành hai nửa của mình, giùng giàng muốn đứng lên, lại phát hiện mình đã bị người ôm lấy.

“Hương Hương, Hương Hương, Hương Hương.”

“Chàng.....” Gọi hồn à?!

Nàng muốn mở miệng, lại phát hiện nam nhân ôm nàng thế mà lại toàn thân nhịn không được run rẩy, hai nàng vốn là muốn so đo với hắn, lại hạ không được quyết tâm.

Vươn tay ôm chặt hắn, nàng thật sâu hấp thu hương vị nhớ nhung đã lâu trên người hắn.

Lý Quyền len lén phát phát tay, để cho cung nữ thái giám phục vụ tất cả đều lui ra, sau đó len lén nhìn hai người ôm nhau, cảm thấy mắt ê ẩm, rồi lại không nhịn được muốn cười.

Xem ra Vương sẽ không đau lòng nữa, thật tốt!

“Nha đầu thôi! Cuối cùng nàng cũng chịu trở lại.”

“Ừm! Ta đã trở về.”

Nghe được giọng nói dịu dàng giống như là mỗi lần nửa đêm ngủ mơ nghe thấy, làm cho thần kinh đề nén thật lâu của Tất Cách Hán lập tức hoàn toàn sụp đổ rồi.

Hắn thật là muốn hỏi nàng rốt cuộc là chạy đi nơi nào?

Chẳng lẽ năm năm qua cũng không có nhìn thấy như vậy hắn khổ sở, như vậy trà không muốn uống, cơm không muốn ăn, chỉ có thể nghĩ tới nàng, nàng nhẫn tâm sao?

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt của nàng cũng hiện đầy nỗi khổ tương tự, liền phát hiện cái gì đều không cần hỏi rồi, chỉ cần nàng bình an trở lại bên cạnh hắn, cái này so với cái gì cũng đều quan trọng hơn.

“Hương Hương, không cần lại rời đi ta.” Hắn khó có thể không chế luôn miệng gọi nàng.

“Ta sẽ không lại rời đi chàng, cho nên chàng phải nhanh khỏe một chút.”

Hai người tràn đầy tình yêu và thâm tình nằm ở trên giường, giống như cứ như vậy ôm nhau nói chuyện là được rồi.

Mãi cho đến thật lâu, mới nghe được trong cổ của hắn truyền đến câu hỏi buồn buồn.

“Tại sao lâu như vậy mới trở về? Chẳng lẽ nàng tuyệt không nghĩ tới ta? Rốt cuộc nàng đi nơi nào? Tại sao trong lúc bắt chợt cứ như vậy biến mất? Ta đã tru di cửu tộc của Lý Viêm và Lý Ngọc Bình rồi, bọn họ ép người quá đáng, vốn còn muốn tha cho Lý Viêm một mạng, nhưng Lý Ngọc Bình rõ ràng dám ra tay hành thích, diệt cửu tộc còn tiện nghi bọn họ.” Hắn nói nghe rất giống đứa trẻ bị vứt bỏ, tràn đầy oán khí, lại nhiều hơn bộ đáng đáng thương oán giận.

“Vương, chàng thật sự không nên làm liên lụy tới những người vô tội khác.....”

“Ta mặc kệ! Ta chỉ biết bọn họ hại ta mất đi nàng, nói cho ta biết, tại sao nàng lại đột nhiên biến mất?”

“Ta đi về.”

“Trở về nơi nào? Phúc Nhĩ Ma Sa?”

Lam Bán Hương khẽ lắc đầu, muốn nói với hắn nàng đi Địa Phủ, sau đó nhìn thấy Diêm La đẹp trai còn có mỹ nhân Phán Quan sao?

Nhớ ngày đó, trong lúc bắt chợt nàng xuất hiện ở trước mặt bọn họ, mấy quan viên quan trọng này vốn là nên chăm chỉ xét xử thị phi thiện ác của mọi người ở dương gian, lại vậy ở một chỗ chơi mạt chược.

Khi đó vừa lúc Diêm La đẹp trai đang thua tiền, chỉ là trong đầu toàn tâm toàn ý muốn gỡ vốn, cho nên đối với người phàm trong lúc bất chợt nhô ra là nàng tuyệt không nghĩ trông nom.

“Từ đâu tới liền về đó đi! Nhanh lên một chút, có phải người muốn uy bài cho Tiểu Bạch hay không? Các người không thể chơi bần nha! Nếu không ta để cho các người xuống vạc dầu.” Diêm La đẹp trai nắm bài trong tay, trên mặt anh tuấn tràn đầy sát khí uy hiếp.

“Diêm La Vương à, làm sao tiểu nhân có thể sẽ làm như vậy?” Mặc dù Ngưu Đầu nói như vậy, nhưng vẫn là vụng trộm rút bài cho Phán Quan áo trắng.

Phán Quan áo trắng không biến sắc lấy bài, sau đó thanh thanh đậm đậm nói: “Đúng vậy, đánh bài quan trọng nhất là phải tin tưởng bạn, nếu không thì như thế nào đánh tiếp đây?”

“Đúng vậy, hơn nữa ở trước mặt Diêm La Vương vĩ đại, làm sao tiểu nhân có thể làm loại chuyện đại nghịch bất đạo này đây? Muốn cho bài cũng phải cho Diêm Vương đại nhân nha!” Mã Diện chân chó nói, nhưng cũng len lén nhường cho Phán Quan áo trắng.

Không cần phải nói, Diêm La đẹp trai bình thường khi dễ thủ hạ, tiếng xấu rõ ràng, nhất định là thua đến mất quần!

Nhưng người này vẫn kiên cường đánh cuộc, kiên trì không ngừng, không có gỡ vốn không chịu bỏ qua.

Mà Lam Bán Hương cứ như vậy đứng ở bên cạnh bàn nhìn bọn họ tư chiến, không để ý tới nàng.

Tại sao có thể như vậy? Không hiểu sao bắt nàng tới nơi này, rồi lại mặc kệ? Nàng phải nhanh chóng trở về một chút! Phải biết trong lúc bất chợt thấy một người ở trước mắt của mình biến mất, bất luận kẻ nào cũng sẽ điên cuồng, lại càng không nói Tát Cách Hán sẽ kinh ngạc hoảng sợ đau lòng như thế nào.

“Này! Các người người nào làm chủ nhà?” Lam Bán Hương mở miệng hỏi.

“Không cần à! Tại sao linh hồn chết oan này có thể chạy loạn đến địa phương này? Còn không nhanh một chút trở về xếp hàng uống canh Mạnh Bà, sau đó nhanh một chút hạ phàm đầu thai lần nữa.” Diêm La đẹp trai nổi giận gầm nhẹ, đáng ghét! Cũng không tin sẽ không tới bài hán muốn.

“Ta muốn là biết làm sao ta lại tới nơi này! Các người trước không cần đánh, nhanh một chút đưa ta trở về.”

Nhưng không người nào để ý nàng.

Lam Bán Hương nhìn mỹ nhân áo trắng một chút, phát hiện mặc dù nàng vẻ mặt hết sức chuyên chú nhìn bài trên bàn, nhưng Lam Bán Hương có loại trực giác, nàng mới là người biết chuyện để nói.

“Vị tỷ tỷ áo trắng này.....”

“Ha ha! Tỷ tỷ áo trắng? Tiểu Bạch, lần này không phải chỉ có ta nhận sai, người hãy thành thật nói, thật ra thì người căn bản chính là nữ!”

Chỉ thấy mỹ nhân áo trắng phát ra một trận sát khí, sau đó vươn tay lật, “Giang thượng khai hoa gia nhất thai (trên sông nở một đóa hoa? ~ đây chỉ là tên bài thôi), thắng!”

Tiếng cười thoảng chốc dừng lại, nhìn bài trên bàn trong nháy mắt hiện đầy sát khí.

“Nhanh một chút đưa tiền ra!” Phán Quan áo trắng đưa tay ra yêu cầu. “Đáng ghét!” Diêm La đẹp trai lấy ra một xấp giấy tiền vàng mã, nặng nề ném ở trên bàn, “Tiếp tục, Bốn Vương không tin mỗi lần đều là người thắng!”

Chỉ thấy mỹ nhân áo trắng cười đến vô cùng rực rỡ, “Có thể! Chỉ là Diêm Vương người có phải hay không xử lý một chút linh hồn lộn xộn khác bên cạnh người cái đó.”

“Cái gì? Không phải đã xử lý xong sao? Như thế nào còn có cá lọt lưới?”

Lam Bán Hương tròn to mắt, ngụ ý, là còn có linh hồn lộn xộn khác sao?

“Các người nói linh hồn lộn xộn, có phải hay không có một người gọi là Mộc Thanh Tư?”

“À, nữ nhân kia à? Nàng đã trở lại nàng bên cạnh phu quân tục thế, hiện tại nên trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ chứ?” Diêm La đẹp trai ra lệnh Ngưu Đầu Mã Diện nhanh một chút xào bài.

“Có thật không?” Tăng đá trong lòng nàng cũng có thể buông xuống, chỉ là ngay sau đó nàng lại nghĩ đến, “Vậy ta nên làm cái gì?”

Lúc này mặt chược đã sắp xếp xong, mà Diêm La đẹp trai cũng đem tất cả tinh thần nhập chiến cuộc mới, Lam Bán Hương chỉ có thể nhìn chăm chăm Diêm La Vương kiên cường đánh cuộc này, không dám tin tưởng đợi hán năm giờ.

Càng làm cho nàng không dám tin tưởng là, năm giờ này hán thế mà lại vẫn là không một ván thắng? Trình độ chơi bài dở như vậy hán lại còn dám bị bại không nản như vậy?

“Người..... Thật là đánh quá dở!” Nàng cuối cùng cũng không nhịn được bộc phát, sau đó đẩy Diêm La đẹp trai ra, “Để cho ta tới!”

“Người.....”

“Xem kỹ, bài này là phải đánh như vậy.”

Diêm La đẹp trai vốn muốn nổi giận, lại thấy được Lam Bán Hương đánh mấy con bài ra, biến một ván bài dở của hán thành bài tốt, hơn nữa rất nhanh liền thắng rồi.

“Được, rất tốt, người đánh cho Bồn Vương, thắng tiền Bồn Vương cho người hoa hồng.”

Lam Bán Hương liếc nhìn chồng giấy tiền vàng mã trên bàn này, không nhịn được trên đầu chảy xuống ba vạch đen. “Không cần, chỉ cần Diêm La Vương đại nhân thân ái đưa ta trở về bên cạnh lão công yêu mến là tốt rồi.”

Cho nên, nàng đã giúp Diêm La đẹp trai thắng rất nhiều tiền âm phủ, cho dù cũng không hiểu hán đã là chủ nhân 18 điện, muốn bao nhiêu giấy tiền vàng mã mà không có, tại sao còn có thể tham tiền như vậy?

Mà nếu kiên cường đánh cuộc như vậy, tại sao trình độ chơi bài lại dở như thế?

Trình độ chơi bài dở như vậy cũng thôi đi, còn tìm ba ông bạn trời đến đùa bỡn, cho bài nhau để đối phương ăn?

Chẳng những là bởi vì không nhìn nổi, còn bởi vì muốn nhanh một chút trở lại bên cạnh Tát Cách Hán, cho nên Lam Bán Hương dạy toàn bộ kỹ xảo cho Diêm La đẹp trai, mà hán cũng coi như là trẻ nhỏ dễ dạy, rất nhanh liền tiến bộ không ít.

Cho nên Diêm La đẹp trai vui vẻ ở thời gian nghỉ ngơi giữa trận, chẳng những để cho Lam Bán Hương từ trong Hồng Trần kính thấy Mộc Thanh Tư trôi qua rất hạnh phúc ở thế gian, bên cạnh cũng có lão công có quyền thế cưng chiều, mà nàng cũng trở lại bên người Tát Cách Hán.

“Hương Hương, lần này sẽ không không giải thích biến mất ở trước mặt của ta nữa đi?”

“Sẽ không, ta bảo đảm ta vĩnh viễn đều sẽ ở lại bên cạnh của chàng.”

“Hương Hương, ta yêu nàng, ta yêu nàng, ta thật yêu nàng, làm sao bây giờ?” Tại sao hán sẽ yêu nữ nhân này như vậy? Tại sao?

“Vậy thì yêu nha! Ta không phải đã nói muốn có độc sủng của chàng sao? Vậy ta đây sẽ sợ sao?” Lam Bán Hương lộ ra nụ cười ngọt ngào, đưa tay ôm thật chặt hông của hán.

Lần nữa đánh cuộc tất cả, mạo hiểm kết quả hồn phi phách tán trở lại bên cạnh hán, nàng còn có cái gì sợ hãi hơn?

Nàng cảm thấy cánh tay ôm nàng co lại, nhưng mà nàng không ngại loại ôm ấp làm người ta gần như là muốn trất tặc thổ này, bởi vì điều này chứng minh nàng là được yêu.

“Cho nên bất luận như thế nào ta cũng muốn trở về.”

“Hương Hương, cảm ơn nàng trở lại.”

“Cho nên, về sau bên cạnh chàng, trong lòng chàng, đều chỉ có thể thuộc về ta.”

“Tất cả đều cho nàng, nàng muốn ta đây tất cả đều cho nàng.”

“Thật à!”

“Thật.”

“Ngó tay.”

Mặc dù cảm thấy có chút ngây thơ, nhưng Tất Cách Hán vẫn là đưa ra bàn tay cùng nàng ngoắc tay, sau đó dùng bàn tay nắm đen thật chặt bao lấy tay nhỏ bé trắng như tuyết của nàng, “Hương Hương, chúng ta cả đời cũng không tách ra.”

“Đây là nhất định! Nếu chàng dám thay lòng, ta liền.....”

Hắn không nói hai lời liền dùng môi bá đạo ngăn lại miệng nhỏ của nàng.

Hắn sợ nữ nhân này rồi, từ trong miệng nhỏ hồng nộn của nàng ấy nói ra mà nói, có thể ngọt ngào đến mức làm cho người ta chết chìm, cũng có thể tàn nhẫn đến mức ngược chết người. Chỉ là mặc kệ như thế nào, hồng nhan họa thủy tới từ Phúc Nhĩ Ma Sa này, hắn là cả đời cũng sẽ không buông ra, dù muốn hắn biến thành hôn quân, cũng sẽ không tiếc!

33. Chương 11: Hồi Cuối

Edit: kaylee

Đúng rồi đúng rồi, Lam Bán Hương nói lời thề son sắt ban đầu tuyệt đối sẽ không không giải thích rồi đi Tất Cách Hán nữa.....

Nhưng thật ra là sai.

Bởi vì một ngày ở ba tháng sau kia, nàng lại bị một đạo ánh sáng mang đi.

“Người!”

“Lam Bán Hương, nhanh qua đây, ba thiếu một!” Diêm La đẹp trai ngoắc ngoắc tay với nàng, phát hiện Ngưu Đầu Mã Diện đều ở đây, mà mỹ nhân Phán Quan lại không ở đây.

Lam Bán Hương suýt chút nữa thì té xỉu, đại nhân này, ba thiếu một cũng phải gọi nàng tới à? Nếu Tất Cách Hán không tìm được nàng.....

“Yên tâm, yên tâm, Bồn Vương sẽ tạm thời dừng lại thời gian của một triều đại, cho đến lúc người trở về, bọn họ sẽ không biết.”

Lam Bán Hương có thể làm gì hắn bây giờ? Diêm La Vương kiên trì đánh bài.....

“Được rồi, nhanh một chút bắt đầu đi!”

Lão công thân ái, ta cũng là trăm ngàn lần không muốn nha! Nhưng đối phương lại là Diêm La Vương, ta có thể như thế nào đây?

Tạo mối quan hệ với hắn cũng tốt, như vậy chúng ta chẳng những có thể đời này ân ái, đời sau còn có thể tiếp tục gặp nhau yêu nhau.

Quan trọng là..... Nàng phải xác định bên cạnh lão yêu công mền sẽ không còn có hoa đào xuất hiện.

Đề phòng với chuyện chưa xảy ra, ừ, cũng là sách lược tốt.

Lam Bán Hương cười đến rất rục rờ.

Cuốn truyện hoàn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-thuy-tu-dau-toi>